LUCY WALKER

Sunetul cornului

Traducerea şi adaptarea în limba română de IOANA PATRICHI

ALCRIS

M94

Capitolul 1

Joan Yelland coborî scara avionului DC-3 şi traversă pista de aterizare acoperită cu pământ roşiatic, îndreptându-se către furgoneta parcată pe margine. Căldura o izbi cu forţa unei lovituri.

O văzu pe Shelley Easton coborând de la volanul maşinii.

Să păşeşti pe o pistă de aterizare privată pe păşunea unei ferme de creştere a vitelor avea farmecul său, se gândi Joan. I se păru, pe moment, chiar mai plin de senzaţie decât să păşeşti pe covorul lung de pe podeaua lustruită a saloanelor spaţioase din hotelurile de lux. Joan fusese de multe ori chemată să prezinte ultimele creaţii de la Londra, Paris şi Roma în cadrul paradelor de modă organizate în

scopuri caritabile în hotelurile de lux din Sydney şi Melbourne.

Îi plăcea la nebunie să i se anunţe numele şi să i se descrie rochia pe care o purta, apoi, zveltă, păşea cu pas echilibrat, uşor şi vioi de-a lungul covorului lung; în clipa aceea, se simţea întotdeauna parcă renăscută şi înfiorată de spirit de aventură.

Trăia acum exact aceeaşi senzaţie mergând pe această bucată de pământ roşiatic unde părea să nu existe nimic altceva în afara avionului din spatele ei şi a fetei care tocmai coborâse din maşină. În rest – linişte, nemişcare, pustiu.

Nu se simţea aşa nici când urcase în avion, nici în prima parte a călătoriei. Poate că era efectul a ceea ce-i spusese pilotul când se aşezase lângă ea, pentru zece minute, mai devreme în după-amiaza aceea.

„Şi avionul, ca şi vaporul, iese din furtună şi îşi continuă călătoria până la capăt, ajungând cu bine la destinaţie”, spusese el, apoi zâmbise şi intrase din nou în cabina de comandă.

Nimeni din avion nu s-ar fi gândit că Joan avea de fapt probleme şi că acel sfat îi prindea foarte bine.

Era frumoasă. Rochia ei albastră de in simplă, era mult prea perfect croită ca să nu-ţi dai seama cât de scumpă trebuie să fi fost. Pantofii erau, de asemenea, eleganţi şi de cea mai bună calitate. La mână îi strălucea un ceas cu diamante, iar pălăria roşie pe care o purta era, foarte probabil, o creaţie franţuzească. Avea mâinile albe, lungi şi fine, evident neobişnuite cu munca.

Stând acolo, pe fotoliul din avion, cu ochii închişi şi doar cu o vagă expresie de tristeţe în jurul gurii, părea să fie una din putinile persoane privilegiate din lume, cineva care avea norocul de a nu-i lipsi nimic.

Priviri curioase se hazardau în tot felul de presupuneri în legătură cu ea. Să fie oare model? Actriţă? Cântăreaţă de operă?

Indiferent ce sau cine era, se vedea clar că nu se încadra deloc în peisajul acelui ţinut nordic al crescătorilor de vite.

Înfăţişarea ei delicată, tenta blândă a culorii pielii, arcuirea sprâncenelor, conturul buzelor, toate atrăgeau privirile celorlalţi pasageri.

Şi totuşi, în momentele acelea, avea nevoie mai

mult ca de orice de înţelegere şi sprijin moral. Venea în vizită la naşa ei, doamna Atherton de la moşia Lantana, după ce practic fugise de acasă, din sud. Se aşezase pe locul ei, adâncită în gândurile ei sumbre, fără să-şi dea seama de interesul pe care-l suscita.

Când căpitanul veni să discute cu ea, aşa cum făcuse cu fiecare pasager pe rând, îi veni oarecum greu să răspundă întrebărilor ei politicoase în legătură cu zborul, aşa cum ar fi făcut-o cu o persoană obişnuită. Se gândi că nu mai văzuse niciodată aşa o fată frumoasă. Când zâmbea, era ca şi cum soarele încerca să strălucească deasupra unui câmp înzăpezit. Nu, imaginea nu era suficient de delicată... era ca atunci când curcubeul ieşea din negura norilor deasupra cărora zbura avionul.

În timp ce discutau, avionul intră într-un gol de aer: se lăsă în jos câteva sute de metri, apoi îşi continuă zborul ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Joan deschise ochii mari, dar căpitanul îi zâmbi, liniştind-o.

Un gol de aer, explică el. Aparatul acesta nici nu se sinchiseşte de aşa ceva. Nici chiar de o furtună, aşa

cum se mai produce din când în când.

— Şi ce faceţi în cazul unei furtuni? încercaţi să zburaţi deasupra zonei sau sub ea?

— Nu, nu fugim de nimic. Trecem prin furtună; nu ne abatem din drum şi mergem până la capăt, ajungând cu bine la destinaţie.

„Trecem prin furtună… nu ne abatem din drum… „îşi repetă ea. Numai că, în acel moment îi era imposibil să-şi poată imagina cum să „ajungă cu bine la destinaţie” la capătul acelui periplu pe care inima ei şi-l impusese pentru a se reface.

În orice caz, va merge mai departe; va depăşi momentul. Apoi. viitorul va decide.

Se simţea mai bine.

Pentru prima dată după atâtea săptămâni, acceptă faptul că trebuie să fie căpitanul propriului ei suflet, iar dacă sufletul era ca un avion în zbor, trebuia să-l dirijeze spre un loc sigur în care să aterizeze într-o bună zi.

Căpitanului nu-i era îngăduit să-şi trădeze nici cel mai vag interes, pentru că atitudinea lui trebuie să fie aceeaşi faţă de toţi pasagerii, dar, categoric, Joan –

înaltă, zveltă, fragilă, frumoasă – rămânea cea mai exotică apariţie pe care o întâlnise vreodată pe această rută.

Era singura fiică a unei femei bogate care deţinea o poziţie puternică în societate în Sydney. Doamna Yelland o trimisese pe Joan la o scoală superioară elveţiană, apoi o adusese înapoi acasă şi o introdusese în cercurile mondene cele mai exclusiviste. Fiind mult timp la scoală în străinătate, Joan nu-şi făcuse prieteni acasă. Aşa că se trezi aruncată imediat în vârtejul apariţiilor mondene, unde trebuia să fie văzută în locurile potrivite, cu „persoanele potrivite”. Aceste persoane potrivite erau aproape în exclusivitate prietenii mamei ei. Fără să-şi dea seama, doamna Yelland o transforma într-o oglindă a propriei ei vanităţi. Prezenţa permanentă alături de ea a fiicei ei atât de încântătoare şi de deosebită care făcea obiectul felicitărilor adresate tot ei, îi sporea prestigiul. Era atât de mândră de fiica ei încât nu mergea nicăieri fără ea şi nu suporta nici ca aceasta să meargă undeva singură.

Apoi, într-o seară plină de farmec, în viaţa ei

apăru Ben Arnold.

Singura activitate în scop social în cadrul căreia Joan participa cu reală bucurie erau prezentările de modă în scopuri de caritate. Era modelul perfect. Fermecător de frumos şi totuşi enigmatică, inaccesibilă.

La una din aceste prezentări la care Joan era, ca de obicei vedeta, bărbatul atrăgător de la microfon, cu zâmbet luminos, a fost prezentat doamnelor ca provenind dintr-o binecunoscută familie din zona de vest, la auzul numelui căreia toate capetele au încuviinţat cu satisfacţie. Tot aprobator fusese remarcat şi faptul că aproape că-şi uită replicile de fiecare dată când Joan Yelland apărea pe podium.

Fără să-şi dea seama cum, Joan se trezi într-un taxi care se-ndrepta grăbit spre inima Sydney-ului, râzând împreună cu Ben. Apoi, au ales o cafenea şi au hotărât să-şi petreacă restul zilei privindu-se unul pe celălalt, vorbind, râzând, culegând fiecare a stele din ochii celuilalt.

În ultimele săptămâni, Joan se simţise ca în paradis. Luase masa în oraş împreună cu Ben,

dansase, făcuse surf, se plimbase de-a lungul coastei cu el; fericirea intrase, radioasă, în viaţa ei.

După care, doamna Yelland sfărâmase în bucăţi acest glob aurit al existenţei ei.

Ben Arnold a fost decretat ca vânător de zestre. Nu era Joan prima moştenitoare bogată căreia îi oferise inima. Doamna Yelland veni cu toate dovezile de netăgăduit pentru a-i demonstra lui Joan că Ben Arnold era îndrăgostit doar de averea ei.

Nu contează, se gândi Joan. îl iubea pe acest individ pentru felul lui fermecător de-a fi şi pentru că-i adusese bucuria în viaţă. Ce importanţă avea că-i plăcea la ea cel mai mult – ochii? Părul? Silueta zveltă? Averea? Nu suporta gândul de a reveni la singurătate, la existenţa în care nu era o umbră aurită a mamei ei.

Joan n-a aflat niciodată cine pusese la cale totul şi cum s-a întâmplat, dar, cert este că Ben dispăruse.

— S-a întors în vest, acolo unde îi e locul, spuse doamna Yelland scurt. A aflat că moşia Mountain Falls şi toate celelalte proprietăţi sunt *ale mele*, nu ale tale, Joan. Şi Ben Arnold nu va vedea niciun bănuţ din

această avere. Nici el, nici alt bărbat care vânează o afacere. Dacă nu găsim un bărbat care să-ţi fie egal ca poziţie socială şi avere. atunci e mai bine să rămâi nemăritată. Eu n-am rămas singură în toţi aceşti ani pentru tine? Aş fi putut să mă recăsătoresc de multe ori.

Uite, cu Somes Ellison, de exemplu.

Joan rămase mută de uimire şi cu inima frântă

După două dăptămâni, când mama ei era la Melbourne unde participa la o gală, Joan îi telefonă: „Plec într-o vacanţă, mamă” şi închise înainte ca doamna Yelland să încerce s-o convingă sau s-o implore să renunţe la aşa o nebunie.

Acum se afla aici, la mai mult de o mie de mile depărtare de doamna Yelland şi de societatea din Sydney. Shelley Easton, singurul punct viu în toată acea întindere de o mie de mile pătrate, coborâse din maşină şi se-ndrepta acum spre Joan.

— Bună, Joan! Bine ai venit de această parte a Ecuatorului. Presupun că ştii cine sunt, nu-i aşa? Sunt nepoata. Shelley Easton. Sper că mătuşa te-a anunţat că vin să te iau de la Orphir. Este cea mai apropiată

pistă de aterizare pentru DC-3.

— Mulţumesc foarte mult că ai venit. Sper că nu ţi-a fost prea greu.

Shelley, o tânără cam de aceeaşi vârstă cu ea, avea părul negru, ochi negri frumoşi şi o gură foarte roşie. O privea lung pe Joan, fără prea multă prietenie. Această fată frumoasă şi politicoasă o contraria. Va trebui oare tratată ca o floare de seră, după cum arăta? îmbrăcată aşa cum era, cu un şort şi cămaşă cu dungi albe şi roşii, Shelley părea mai puţin înaltă decât era în realitate. Pe cap purta o pălărie albă din în puţin cam ponosită şi era încălţată cu papuci roşii.

— Nu mi-a fost greu să vin, dar se pare că îmi va fi ca să ajung acasă cu tine, spuse Shelley, privind îmbrăcămintea lui Joan. Râul creşte. Nu vom avea timp să ajungem la casa Orphir. Am mers acolo şi i-am anunţat. Aceea de acolo e valiza ta?

— Ah, da! Trebuie s-o iau şi pe aceea.

— Cred că te aşteptai să fie şi un bărbat aici. Îmi pare rău, dar i-am lăsat pe cei doi bărbaţi care m-au însoţit la râu, să monteze instalaţia de trecere a râului, în caz că râul mai creşte cât suntem aici.

Curentul poate deveni prea puternic şi caii nu mai pot trece. Apropo, cât de bine ştii să călăreşti?

— Acceptabil. Călăresc mult când sunt la fermă.

Tare mult ar fi vrut ca răspunsurile ei să o satisfacă pe Shelley, pentru că, în acest moment, avea nevoie de o prietenă mai mult ca de orice, fiindcă se simţea foarte singură.

— Ţinut în care se cresc oi, nu-i aşa? Nu se călătoreşte dur în acea regiune, nu-i aşa?

— Nu prea, răspunse Joan cu simplitate, simţind că nu e cazul să se scuze pentru că ştia să călărească foarte frumos, dar numai pe cai pursânge.

Când au ajuns în dreptul valizei, Shelley se aplecă să o ridice.

— Nu, te rog. O duc eu. Nu este foarte grea. M-am gândit să nu aduc prea multe lucruri. De altfel, aici e întotdeauna cald, nu-i aşa?

— Draga mea, nu eşti îmbrăcată pentru a căra valize. Arăţi foarte frumos, dar mă tem că va trebui să-ţi schimbi hainele când ajungem la râu. Dacă vom traversa călare, te vei uda. Şi, de fapt, nici nu poţi să călăreşti cu fusta aceasta strâmtă.

— Ar fi trebuit să mă interesez înainte în legătură cu condiţiile de aici. Am haine pentru călărie în valiză. Pot să mă schimb undeva?

Shelley aşează valiza pe bancheta din spate şi, după ce amândouă urcară în maşină, porni motorul.

— Ai la dispoziţie toată regiunea acoperită de tufişuri imediat ce trecem de această culme, după aproximativ o jumătate de milă. Peisajul va fi cu totul altul, vei vedea. Mergem spre albia râului şi acolo sunt şi pomi. Este, de asemenea, o colibă, dar nu cred că te interesează, fiindcă o folosesc mai mult negrii. Indiferent unde, dar trebuie să te schimbi cu alte haine.

— Important este să mă pot schimba, nu contează unde.

— Nu cred că ştii prea multe despre cum stau lucrurile la moşia unchiului, aşa că ar trebui să-ţi spun câte ceva. Mai întâi, mătuşa. adică naşa ta. nu este mătuşa mea. Soţul ei îmi e unchi. Înţelegi? Bun. Ei bine, moşia Lantana este aproape cea mai inaccesibilă din nord. Este izolată în partea de vest şi est de păşuni şi de acest râu la sud. Nu se poate intra sau ieşi de pe

ea rapid, aşa cum se întâmplă în cazul celorlalte moşii.

Câteodată poate ateriza un avion mic, Anson sau Dovela, la ferma principală. Dar nu cel de tip DC-3. Dar, mai depinde şi de vânt şi de ploi.

— Sezonul de ploi trebuie să înceapă nu peste mult timp, nu-i aşa?

— Oricând, de-acum. Chiar ne-am mirat că ai ales să vii chiar acum. Dar mătuşii îi face mare plăcere să vii în orice perioadă. A fost tare fericită când a primit telegrama de la tine. Apropo, ştii că noi nu putem primi telegrame? Sunt trimise prin radio la Danver's Creck şi apoi ne sunt comunicate tot prin radio şi le receptăm prin aparatul de emisie – recepţie. Râse. Asta înseamnă că toată regiunea de nord ştie că vii. Nu poţi transmite nimic cu caracter personal.

— Înţeleg.

— Revenim la sezonul ploilor şi la Lantana. Dacă râurile cresc prea mult, este posibil să rămânem izolaţi. Cât timp intenţionezi să rămâi?

Joan nu se gândise deloc la asta. Nu se gândise decât să fugă. Ştia că naşa ei avea o moşie în nord şi

că fusese foarte bună cu ea pe vremea când era doar un copil sau la începutul adolescenţei. Întotdeauna doamna Atherton se arătase plină de înţelegere şi grijă faţă de fina ei. O ducea în parc şi o lua în weekend-uri acasă la ea.

Era ciudat că acelea erau singurele ocazii în care Joan, deşi doar un copil, se simţea în largul ei, eliberată de orice constrângere.

Nu-şi mai văzuse naşa de cinci ani, dar, instinctiv, când a simţit nevoia să fugă de-acasă, gândul i s-a îndreptat spre ea. Ceva în inima ei îi spunea că naşa era singurul om din lume la care putea găsi refugiu.

— De fapt, nu m-am prea gândit. Dar nu voi rămâne decât puţin dacă este mai complicat să stau când încep ploile.

— Mătuşii îi va plăcea. E în mare agitaţie de când a primit mesajul tău. Nu a mai avut răbdare să aştepte până seara, ca să-ţi răspundă, aşa că a folosit o staţie de radio pentru urgenţe. Era de părere că este absolut necesar să vii *imediat*.

— Ce amabil din partea ei!

Îi era brusc recunoscătoare şi lui Shelley pentru

că-i spusese aceasta.

— Eşti foarte politicoasă pentru cineva care locuieşte la o fermă de creştere a oilor.

— Nu am locuit mult timp acolo. Mergeam doar în vacanţe. Avem o casă în Vancluse, Sydney. Şi o alta la Palm Beach.

— Da, ştiu. Faceţi parte din înalta societate. Chiar m-am întrebat de ce-ai ales nordul să-ţi petreci vacanţa. Ţi se va părea foarte ciudat.

— M-am gândit că mi-ar plăcea să vin aici. Doamna Atherton m-a invitat de multe ori când eram mai mică.

— Da, dar de ce atâta grabă?

— Joan simţea că Shelley nu era foarte încântată de venirea ei. Făcea eforturi să fie politicoasă, dar nu-şi putea ascunde curiozitatea.

— Nu ştiu. Poate că aşa sunt eu. M-am hotărât în cinci minute.

— Cred că începuseşi să te plictiseşti. Presupun că ajungi să te saturi de viaţa mondenă.

— Da. poate.

— Poţi rămâne la Lantana cât doreşti, desigur.

Numai că, este posibil să te plictiseşti şi acolo. Nu vei mai vedea multă lume când încep ploile. Casa mătuşii este mică. Ştiai că nu mai locuiesc în casa mare?

— Nu, nu ştiam. Acum era sigură că primirea pe care Shelley i-o făcea nu era prea entuziasmată. Dar de ce nu se gândise la această posibilitate?

Se simţi din nou izolată şi trebui să se gândească la cuvintele căpitanului. „Treci prin furtună, mergi până la capăt” pentru a se încuraja.

— Unchiul şi mătuşa încep să îmbătrânească, de aceea şi-au construit o casă nouă, mai mică, lângă hotar. În casa veche stă administratorul. Ştiai că au un administrator?

— Nu. Nu ştiam. Presupun că e căsătorit şi are familie, de aceea îi trebuie casa mai mare.

— Nu. De fapt, este necăsătorit, frumos şi îmi aparţine. Shelley spuse aceasta printre dinţi, ca şi cum terenul accidentat pe care urca ar fi făcut necesar să strângă volanul mai tare. Îţi spun aceasta pentru că eşti o femeie frumoasă şi mi se pare corect să ştii de la bun început că Edmond şi cu mine suntem împreună.

Joan zâmbi. Ca şi cum i-ar păsa cum arată administratorul de la moşia Lantana!

— Nu-ţi face griji din partea mea. Sunt preocupată de altceva.

— Aşa sper şi eu, spuse Shelley mai relaxată. Trebuie să fie o mulţime de bărbaţi în jurul tău în Sydney. Nu numai că eşti frumoasă, dar mama ta este foarte bogată

Ochii lui Joan se umplură de lacrimi. Degeaba încercase să fugă. Se izbea acum de acelaşi lucru. Chiar când o vedeau pentru prima dată, oamenii o judecau în raport cu bogăţia mamei ei.

— Nu te aşteptai, nu-i aşa? spuse Shelley arătând spre peisaj. Deşertul se termină odată cu această creastă.

— Râul arată liniştit.

— Doar nu te aşteptai la un torent! Dar îl vei vedea şi aşa, dacă rămâi mai mult. Deocamdată sunt apele care vin din munţi, după ruperea de nori de săptămâna trecută.

— Acolo unde se văd cei doi bărbaţi este locul de trecere?

— Da, ajungem în zece minute. Ei sunt Bing şi Bob, doi din văcarii noştri negri. Aduc caii de lângă copaci. Consideră, se pare, că putem trece prin vad.

— Dacă avionul nu ar fi avut o întârziere de două ore, crezi că ar fi fost mai uşor de trecut?

— Vom vedea când ajungem.

Cei doi bărbaţi instalaseră un fel de dispozitiv de traversare dar, văzând cât de precară era construcţia, Joan preferă să încerce să treacă râul călare. În timp ce se îmbrăca, în spatele unor copaci, cu hainele de călărie, urmări cum se comportă unul din caii de rezervă trimis de Shelley să traverseze râul, ca să vadă dacă rezistă la curenţi. Ajuns în mijlocul râului, calul devie puţin într-o parte, dar se redresă şi reuşi să urce pe mal.

— Hai Joan, repede. Lasă valiza. Bing o va traversa. Acum contează fiecare minut. Apa a crescut deja cu treizeci de centimetri faţă de azi dimineaţă.

— Voi călări desculţă, cizmele sunt în cealaltă valiză.

— N-ai de ales. Vei călări pe Sonia. Dumnezeule, eşti conştientă că pantalonii aceştia nu vor mai fi buni

de nimic? E numai mâl. Fii atentă. Dacă se lasă dusă de curent, apleacă-te mult în faţă şi ţine-te de coamă. Ştii să înoţi? Bine. S-ar putea să aluneci, dar te prinde Bob. Nu te teme. Urmează-mă.

Shelley, extrem de expeditivă, sări pe calul ei, adresându-se celor doi bărbaţi.

— Voi merge eu prima. Bob, ai grijă de domnişoara Yelland.

Scările de la şaua Soniei erau prea scurte, dar nu mai era timp să le potrivească. Sonia, cu urechile ciulite, păşi atentă în apă. Joan întoarse capul şi văzu câţiva bărbaţi albi îmbrăcaţi cu haine kaki, care se alăturaseră celor doi negri. Nu era deloc speriată de traversare. De fapt, părea de mult timp amorţită, incapabilă să mai simtă ceva. Fusese foarte surprinsă de lacrimile dinainte, pentru că se credea de-acum imună la orice referire la avantajele pe care i le aduceau banii şi poziţia ei socială.

I se păru că vede pe unul din bărbaţii în kaki intrând în apă călare, dar nu mai avu timp să privească încă o dată, pentru că trebuia să-şi concentreze toată atenţia asupra calului ei.

Sonia înainta, în curând va fi nevoită să înoate, pentru că apa trecuse deja de genunchii lui Joan.

Joan nu mai călărise niciodată pe un cal care înota. O privi pe Shelley, era întinsă pe gâtul calului. Nu se vedeau decât capul ei, capul şi crupa calului deasupra apei.

Sonia intrase acum în plin curent. Devie puţin într-o parte, apoi încercă din nou să se îndrepte spre mal. Doar capul îi era deasupra apei şi nasul era perpendicular cu apa şi malul.

Brusc, Joan îşi dădu seama că Sonia este în impas şi că nu va reuşi să se redreseze. Îşi eliberă cu greu picioarele din scări. Trebuia să descalece repede. Presupunea că văcarul care venea în spatele ei îşi va da seama că se află într-o situaţie dificilă şi va veni în ajutor. Ştia să înoate, dar curentul era prea rapid.

Se agăţase de coama Soniei. Auzi forăitul unui cal în apă, în spatele ei. Respira greu, pentru că era cu faţa prea aproape de apa care îi intrase şi în ochi. Îşi dădu seama că un cal înota lângă ea. Apoi, auzi o voce clară, autoritară:

— Întinde-te pe spatele ei. Acum, pune mai întâi

o mână, apoi cealaltă, la marginea din spate a şeii. Aşa. Când ajung la trei, dai drumul, îţi laşi amândouă mâinile pe crupa ei şi o apuci de coadă. *cu putere*. Rămâi atârnată de coadă şi nu-i da drumul. Te va remorca până la mal. Rămâi întinsă pe suprafaţa apei şi dă-i drumul când începe să păşească pe ţărm. Ai înţeles? Bine. Unu… doi… trei!

Joan făcu întocmai. Acum, totul părea uşor. Sonia putea înota din nou împotriva curentului şi o trăgea pe Joan.

Apa învolburată era plină nu numai de mâl, dar şi de frunze şi ramuri care se prinseră în părul lui Joan şi de cămaşa acesteia.

Când Joan privi într-o parte, văzu că instructajul îi fusese făcut de un australian alb care înota pe un cal mare negru. Nu putea să-i vadă faţa pentru că apa îi intra în ochi şi bărbatul avea o pălărie îndesată pe cap.

— Bine. Dă drumul.

Joan dădu drumul. Calul se eliberă cu un salt şi ea pipăi pământul cu piciorul, dar nu-şi putu menţine echilibrul, pentru că apa era foarte învolburată.

Bărbatul se aplecă, îi întinse mâna şi o trase afară din apă, ridicând-o şi ţinând-o strâns la pieptul lui cu atâta naturaleţe şi uşurinţă de parcă numai asta ar fi făcut toată viaţa. În câteva minute urca pragul de sub mal.

Bărbatul îi dădu drumul şi Joan alunecă încet în apa care-i venea până la talie.

— Mulţumesc, spuse ea fără să-l vadă, pentru că încă avea ochii plini de mâl şi apă.

— A fost o plăcere, spuse el cu o nuanţă de umor.

Apoi, se îndepărtă.

Calul era într-adevăr foarte mare şi el părea, din spate, foarte înalt.

Înaintând cu greu prin apă şi curăţându-se de frunzele şi rămurelele care i se lipiseră de gât şi braţe, Joan întoarse capul să vadă ce se întâmplase cu negrul care traversa în spatele ei, dar acesta era încă pe malul celălalt. Reuşi să se caţere pe malul înalt. Shelley, udă din cap până-n picioare, îşi ţinea calul de frâu. Bărbatul cel înalt se aplecă, din şa, spre aceasta, îi spuse ceva, apoi se îndepărtă.

— Te-ai descurcat bine, spuse Shelley. Probabil că nu e prima oară când treci înot aşa.

— Nu. El. bărbatul călare pe calul negru mi-a spus ce să fac.

— Edmond? Nu mi-a spus nimic. A traversat lângă tine?

— N-am văzut de unde a venit. Credeam că e negrul.

— Edmond l-a trimis pe Bob înapoi să ducă maşina la moşia Orphir. Spune că este un ciclon deasupra coastei nord-vestice. Bing îţi va trimite bagajul şi apoi va aduce şi restul cailor. Nu merită să-ţi schimbi hainele. Mai avem drum lung de făcut şi te vei usca la soare.

— Bănuiesc că se va usca şi noroiul pe mine.

— Vom face o baie când ajungem acasă. Hai să stăm jos şi să fumăm o ţigară până îţi trimite Bing bagajul. Sper să nu te superi dacă ţi se strică pălăria. Data viitoare când vii, adu-ţi una de in

— Aşa voi face.

Sigur că-i părea rău pentru pălărie. Chiar dacă avea bani, nu găsea mereu una la fel. Bineînţeles, nu ar fi trebuit s-o aducă. Şi nici pantalonii aceia care se stricaseră deja.

Shelley părea să găsească foarte normală această metodă de-a se întoarce acasă. De fapt, şi lui Joan îi plăceau aventura şi lucrurile neobişnuite, numai că era obosită după călătoria cu avionul, plictisită de durerea din inima ei, plictisită la gândul că va avea de suportat remarcile lui Shelley referitoare la bărbaţii roind în jurul ei pentru că mama sa are bani.

— La ce oră ajungem?

— La ora nouă.

— Nu folosiţi maşina în zona asta?

— Uită-te la stânci şi la albiile de torent! De partea cealaltă a dealului terenul e mai neted, dar, pentru că avem nevoie de cai ca să ajungem până la mal şi să traversăm râul, călătorim tot drumul călare. Este un loc de trecere cam la cinci mile mai jos, numit Drumul Contrabandistului.

Este mai îngust, dar e o zonă cam sălbatică. Unchiul îmi interzice în mod categoric să trec pe-acolo.

— Ai fost extrem de amabilă că ai venit să mă iei. Nu mi-am închipuit că este un deranj atât de mare.

— Mă amuză întotdeauna să merg la Orphir. Am petrecut acolo noaptea trecută. Îmi pare rău că n-am putut ajunge să bem ceaiul.

— Oricum, îţi sunt recunoscătoare. Apoi, pentru a rupe tăcerea, continuă. Unde s-a dus Edmond? De fapt, Edmond şi mai cum?

— Edmond Roderick. Este administratorul moşiei. Ţi-am spus mai devreme. Are de făcut o mulţime de lucruri. Acel ciclon ar putea veni spre noi.

— Asta cam în cât timp s-ar întâmpla?

— E vorba de câteva ore. Uite, vine bagajul tău.

Înseamnă că erau în siguranţă, se gândi Joan. Probabil că de-asta şi-a lăsat Edmond iubita şi pe ea, părăsite.

*

* * *

Se întuneca. Ar fi fost o seară chiar frumoasă dacă n-ar fi fost atât de cald. Era atât de multă linişte în jur. Copacii păreau că se află acolo de la începutul lumii. Călăreau, Shelley în faţă şi Joan după ea, urmate de doi cai care cărau bagajele. După o jumătate de oră aveau deja hainele uscate şi lui Joan

nu-i mai păsa de noroiul de pe pantaloni.

— Vrei să facem o pauză să fumăm? întrebă Shelley.

— Da, ar fi bine venită.

Joan simţea o oboseală generală, dar nu din cauza călăritului. Se gândi însă că poate Shelley simţise nevoia de o scurtă odihnă.

— Te descurci bine cu Sonia?

— Da, e un căluţ minunat. Poate că ar trebui să-i potrivesc puţin şaua.

— De ce n-ai spus până acum? Shelley desfăcea deja o cataramă. Ce ciudată eşti, Joan. Nu prea ştii să ai grijă de tine.

— Am plecat în grabă şi m-am gândit că nu mai contează.

— Ba contează foarte mult să călăreşti comod. Hai să ne aşezăm şi să fumăm întâi, apoi voi scoate ibricul din muşuroi. Eu, cel puţin, urăsc ceaiul la termos.

Joan se miră. Luna apăruse încet deasupra dealurilor de la răsărit ca o minge galbenă uriaşă şi drumul şi arbuştii se vedeau clar că în plină zi. Se

aşezaseră, într-adevăr, lângă un muşuroi înalt cât Shelley.

— Din muşuroi?

— Da. Fireşte, e părăsit. Îl folosim ca loc de depozitare a proviziilor pe drum, uneori lăsăm aici şi corespondenţa. Întinde-te puţin, Joan. Eu voi culege câteva rămurele ca să facem focul. Nu e nicio grabă să ajungem acasă. Mătuşa îşi va da seama că vom face un picnic pe drum, fiindcă n-am avut timp să ajungem la Orphir. Probabil că au văzut deja avionul şi ştiu cât e de târziu.

Shelley spusese toate acestea râzând, dar Joan deveni din nou conştientă de deranjul pe care-l cauzase cu venirea ei.

— Să te ajut şi eu, spuse ea ridicându-se.

— Draga mea, nu-i nevoie decât de o singură persoană ca să fiarbă apa într-un ibric. Numai că vei bea ceaiul fără lapte. Dacă vrei, du-te să te plimbi pe şosea, până la curbă. Să vezi cum arată câmpia luminată de lună!

— Bine, mă duc.

Părea să aibă nevoie, măcar pentru câteva

minute, de singurătate. Porni de-a lungul potecii, simţindu-se oarecum împăcată sufleteşte în acest ţinut pustiu peste care domnea doar luna. Ajunse la curbă şi, puţin mai departe, într-o vale care părea să fie acolo de la începuturile lumii. Continuă să meargă şi trecu printr-un culoar îngust mărginit de arbuşti, ca o scurtătură. Deodată, îşi dădu seama că mersese prea departe şi că Shelley se va supăra că trebuie să o aştepte cu ceaiul. Se întoarse, numai că poteca pe care mergea era mărginită de copaci la dreapta, ori trebuia să fie câmp deschis.

Doar nu se rătăcise! privi cerul, luna ar fi trebuit să fie în stânga ei, numai că era în dreapta şi, în plus, un nor negru acoperea stelele. Apoi, auzi galopul unui cal venind pe potecă în direcţia ei.

Slavă Domnului, e Shelley, se gândi ea.

Norul acoperise acum şi luna, ascunzând totul în jurul ei sub o mantie de întuneric.

— Shelley? îmi pare rău. Cred că te-ai supărat pe mine. M-am dovedit a fi din nou o pacoste.

— Nu e Shelley, spuse o voce de bărbat, uşor amuzată. Dar nu mă-ndoiesc că ai făcut din nou o

poznă.

Joan tresări.

— Ah, mă scuzaţi. Mă tem că m-am rătăcit. Mă puteţi ajuta?

Se miră şi ea că nu simţea niciun fel de teamă, dar aceasta era probabil datorită notei de amuzament din vocea străinului care lăsa impresia că o cunoaşte pe Shelley.

Bărbatul descălecă. Instinctiv, Joan întinse mâna ca acesta să ştie unde se află ea. În întunericul acela, nu vedea decât albul ochilor calului şi propriul ei braţ.

O mână puternică îi prinse mâna.

— Nu ţi-e teamă singură aici?

— Nu.

— Ar trebui să-ţi fie, pentru că ar putea apărea contrabandişti pe poteca asta care duce în vale.

— Contrabandişti? Nu ştiu ce sunt. Parcă spunea ceva şi Shelley despre o potecă având acest nume.

Era extrem de uimită. Călăreţul necunoscut încă o ţinea de mână şi ea nu manifestă nicio intenţie de a şi-o retrage. Era ca într-un vis cum stătea acolo, mirată şi încrezătoare.

— Contrabandişti? întrebă ea din nou, încercând să-şi retragă mâna.

El o trase spre el şi-i aşeză mâna pe braţul lui.

— Eşti mai în siguranţă aici. Câţiva paşi după următorul cot şi vei fi la marginea unei stânci. Te deranjează dacă mă ţii de braţ?

— Nu. Este foarte amabil din partea ta.

— Contrabandiştii sunt văcari care aduc orez din nord şi-l distilează în locuri secrete pentru a face alcool. Cum altfel ar putea, bieţii de ei, să bea ceva tare pe o zi toridă? Sunt şase sute de mile până la cârciuma cea mai apropiată. Se face şi un pic de comerţ cu praf de aur.

— Înţeleg. Şi eşti şi tu contrabandist?

— Sunt chiar prinţul lor, râse el. Vrei să-ţi arăt drumul pe care-l folosesc ei?

— Nu cred c-ar fi înţelept. Probabil că Shelley îşi face griji în privinţa mea. O cunoşti pe Shelley Easton?

— Sigur că da. Dar e departe de-aici, la trei sferturi de milă după următoarea vale. Am văzut, în timp ce veneam, că a aprins un foc.

— Bine, dar cum am ajuns aici?

— Foarte simplu. Ai luat-o pe o scurtătură printre copaci. Te conduc înapoi.

— Avem loc toţi trei, adică eu, tu şi calul? întrebă Joan amintindu-şi cât de îngustă era poteca.

— Doar pe o porţiune mică. După aceea, te voi duce călare.

Mergeau cu atenţie, pentru că nici chiar prinţul contrabandiştilor nu vedea în întuneric.

— Tot nu ţi-e frică?

— Nu. Ar fi vrut să adauge „Chiar mă simt bine”, dar se temu să n-o înţeleagă greşit.

— Atunci, am să-ţi arăt ceva. Aici, la dreapta. Vezi masa aceasta de piatră neagră? Este Stânca Buffalo, la marginea unei prăpăstii. Nu te bucuri că m-ai întâlnit?

— Ba da, răspunse Joan, simţind că mai erau şi altele motivele, fără însă să le poată numi precis.

Aici, în întuneric, nu mai avea nicio importanţă că era fiica unei femei bogate, iar el se ocupa cu practici ilegale

— Uite. Pune mâna pe stâncă. Este înaltă de aproximativ patruzeci de metri.

— Ce de întuneric şi cât de multă linişte e!

— Nu. Ascultă şi vei auzi ceva.

Stăteau unul lângă celălalt în întunericul de nepătruns şi în liniştea deplină care părea să se fi aşternut peste întreaga lume. Apoi, deodată, percepu în depărtare un sunet înfundat, ca o pulsaţie, din care răzbătea din când în când câte un ton mai ridicat.

— Ce-i asta?

— Modul în care comunică negrii. Uite ce spun: „Femeia albă venită în vizită, cu părul ca vârful frunzei de eucalipt în lumina soarelui de dimineaţă, s-a rătăcit în Valea Buffalo, dar Contrabandistul a găsit-o”.

Deşi nu-i vedea faţa, Joan era sigură că zâmbeşte

— Cum comunică?

— Suflând într-un corn lung din lemn. Hai să-i ascultăm în continuare. Acum spun: „Contrabandistul o va duce înapoi la femeia albă Shelley”. Aceştia sunt negrii din triburile care trăiesc în munţi.

— Cum ştiu ce este un contrabandist şi că mă vei duce înapoi la Shelley?

— Tu ştii, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, aşa ştiu şi ei.

Joan se amuză de acest raţionament lipsit de logică însă plin de adevăr.

— Ascultă!

Îşi puse mâinile la gură şi fluieră.

— Ecoul! Minunat!

— Acum, hai s-o anunţăm pe Shelley. Joan, strigă el din nou, e aici!

— *Joan*, răspunse ecoul, *e aici*!

— Ad-o înapoi! veni răspunsul reverberat de ecou.

— Venim!

— Venim… venim… venim, repetă ecoul

— Acum, să mergem. Vei sta pe cal în faţa mea.

— Mulţumesc.

Bărbatul încălecă, apoi o ridică şi pe ea.

— Femeia albă care a traversat râul cu Shelley este rece şi mândră, când a coborât din avion, purta o pălărie roşie pe părul ei de aur.

— Asta spun negrii?

— Da, pe o rază de mii de mile numai despre asta

vorbesc.

Ar fi vrut să-l întrebe ce părere avea *el*, dar ar fi însemnat ca discuţia să capete un caracter mai personal. Bărbatul întâlnit în seara aceea trebuia să rămână doar un necunoscut în spatele unei măşti. Simţea însă că aceste clipe vor rămâne în inima ei ca nişte comori.

Când focul lui Shelley se văzu, bărbatul opri calul.

— Acum ştii drumul către casă.

— Da, mulţumesc. Ce să-i spun lui Shelley? Cine m-a adus?

— Spune-i că unul din contrabandişti. Noapte bună, Joan.

— Cum de ştii cum mă cheamă?

— Toată lumea de la nordul tropicului ştie. Aparatul de emisie recepţie a spus albilor, iar cornul, negrilor.

— Noapte bună! contrabandistule.

Îl auzi râzând, îndepărtându-se. Înainte de a ajunge în dreptul cotiturii, luna ieşi din nor şi Joan îl văzu din spate: un călăreţ înalt pe un cal mare negru.

Joan se întoarse şi se îndreptă spre lumina scânteietoare a focului aprins de Shelley. Şi în inima ei era o scânteie, dar ştia că trebuie s-o ascundă, s-o înăbuşe, s-o uite.

Capitolul 2

Când Joan păşi în cercul de lumină al focului, Shelley, care era aplecată asupra ibricului, se ridică şi o privi cu atenţie.

— Ce figură eşti! spuse ea râzând. Cine ar fi crezut că vei hoinării aşa! Sper că nu te-ai speriat. Cine te-a găsit?

— Îmi pare foarte rău, spuse Joan aşezându-se lângă foc, cu inima bătându-i cu putere, ca şi cum s-ar fi întors dintr-o călătorie într-o ţară a minunilor. A spus că e un contrabandist. Îţi sunt foarte recunoscătoare că nu mă dojeneşti, Shelley. Nu mi-am închipuit că mă voi rătăci.

— Bine că s-a terminat cu bine. În ceea ce priveşte contrabandistul, draga mea, trebuie să fi fost vreun văcar care a luat-o pe scurtătură ca să traverseze valea. Se numeşte Drumul Contrabandiştilor, dar nu e decât un drum pe care îşi

duc vitele, spuse Shelley amuzată de naivitatea lui Joan. Contrabandiştii, cei ce distilau în mod ilicit alcool din orez şi căutau aur, au dispărut cu mult înainte de a ne naşte noi. În orice caz, oriunde în Lantana eşti în siguranţă! Oricine trece pe aici ne cunoaşte, aşa că nu trebuie să-ţi fie teamă.

— Nu mi-a fost teamă. De fapt, a fost o seară minunată. Mi-a făcut plăcere că am mers călare şi am stat lângă foc şi-am discutat… şi-am mirosit a frunze arse de eucalipt…

— Hai să plecăm, acum.

Shelley începu să înăbuşe focul, călcându-l cu cizmele. Joan se grăbi s-o ajute.

— Vai, nu trebuie… Ţi-ai stricat deja pantalonii. Doar n-ai de gând să-ţi strici şi cizmele. Am văzut că sunt dintr-o piele fină. Fac pariu că au costat o avere.

Joan nu ştiu ce să răspundă. Cizmele erau, într-adevăr, lucrate manual, dar nu-i plăcea să spună asta.

— Îmi place să fac şi eu ce faci tu. E mai distractiv.

Abia după două ore de mers ajunseră acasă.

Clădirea propriu-zisă nu era mare, dar era

înconjurată de o verandă spaţioasă. Avea o grădină mică unde, pe lângă boscheţi, se aflau şi câţiva baobabi.

Doamna Atherton auzise deja caii şi veni în întâmpinarea fetelor.

Joan văzu zâmbetul liniştit al doamnei Atherton şi ochii plini de înţelegere şi o sărută.

— Îmi pare bine că ai venit la mine, Joan. Eşti obosită? Vino, fă un duş şi apoi vom cina împreună.

Dincolo de această întâmplare oarecum oficială, Joan ştia că naşa ei înţelesese perfect că viaţa îi devenise insuportabilă şi că fugise, ba mai mult, chiar îi sugerase că venise la persoana potrivită.

— Mulţumesc, doamnă Atherton. Credeţi că a fost o nebunie din partea mea să vin aşa repede?

— Nu, draga mea. Înseamnă că ai simţit nevoia să vii, şi asta imediat. Spune-mi, te rog „mătuşă”. „Naşă” e prea demodat şi orice altceva sună prea oficial pentru stilul de viaţă de aici. Am plecat din casa cea mare şi ne-am construit una care să fie mai uşor de administrat. În consecinţă, totul trebuie simplificat.

Intrară într-o încăpere pătrată spaţioasă, evident,

livingul. Fiecare din cele patru colţuri ale acestuia era amenajat astfel încât să îndeplinească un rol funcţional: o masă rotundă cu patru scaune în jurul ei şi cu un vas cu flori la mijloc, într-un colţ, o măsuţă de scris cu un telefon şi aparatul de emisie recepţie alături, în altul, o masă din rafie şi un grup de scaune, tot din rafie, în al treilea colţ.

În centrul camerei era o masă mare pătrată de modă veche pe care stătea o ferigă uriaşă într-un bol turcoaz.

De-a lungul pereţilor erau dulapuri pe care fuseseră aranjate porţelanuri şi vase cu ferigi.

— Ce încăpere minunată!

— Mă bucur că-ţi place. După cum vezi, e multifuncţională.

Dar restul locuinţei este destul de mic.

— Joan, te descurci cu valiza mică? întrebă Shelley. Am lăsat-o pe cea mare la grajduri, până mâine dimineaţă. Mătuşa nu mai ţine servitorii negri.

— Te rog să mă scuzi. Am uitat complet de valiză. Voi fi mai atentă.

— Acum du-te la duş, cât timp eu pregătesc cina.

Cred că e mai bine să nu-l trezim pe unchiul vostru.

Nu prea a dormit bine zilele acestea şi prefer să-l las să se odihnească. Din păcate, îmbătrânim. Totuşi, e mult mai bine acum, de când Edmond Roderick i-a luat de pe umeri povara administrării moşiei. Shelley, arată-i te rog camera lui Joan.

Era o încăpere nu foarte mare, doi pereţi erau ocupaţi cu dulapuri încorporate, până la plafon, pe un alt perete era o măsuţă de toaletă cu o oglindă mare, încadrată de două comode, pe al patrulea perete era uşa din plasă care dădea în dormitorul de pe verandă!

— Bucătăria este chiar în spate, între camera noastră şi a mătuşii. Este o casă extrem de simplă. O încăpere uriaşă şi alte trei mai mici, în spatele ei, cu ieşire spre verandă. Nu ştiu ce ne-am face fără această verandă.

— Nu te simţi niciodată singură, Shelley? Pare atât de izolat aici.

— Pentru cei obişnuiţi cu nordul, nu. Merg mult la casa mare şi-l ajut pe Edmond. Prezenţa lui acolo face ca lucrurile să fie cu totul altfel.

— Da, desigur. Eşti logodită cu el, sau încă nu,

dar urmează?

— Încă nu, dar urmează. Merg la ferma Orphir cât de des pot. Uite, ia ăsta, adăuga ea, scoţând din şifonier un halat din bumbac. Mătuşa se formalizează foarte mult în ceea ce priveşte mersul la duş în pijama, cu toate că pe bietul unchiul James, chinuit cum e de dureri, numai asta nu-l interesează.

— Şi nu ţi-e greu să faci drumul acesta lung călare şi să traversezi râul?

— Nu… îmi place. De altfel, dacă se-ntâmplă ceva la Orphir, vine în general şi Edmond. Mergi tu prima la duş şi între timp, o voi ajuta pe mătuşa. Mergi desculţă, ca să nu-l trezeşti pe unchiul. Îţi vei da seama că, într-o casă construită din cherestea şi fier, se aude cea mai mică mişcare.

Încă înainte de a simţi prospeţimea apei, Joan se revigoră; o reconfortaseră înţelegerea tacită a naşei ei şi acea ciudată aventură, de pe drum. A fost un episod efemer, ceva căruia nu i se putea da mare importanţă şi totuşi demonstra că viaţa oferea mereu surprize şi că neobişnuitul putea ţine loc de fericire.

Toată viaţa fusese coafată de stilişti experţi, dar

complimentelor lor în ceea ce priveşte calitatea părului ei, culoarea acestuia, coafura aleasă, nu însemnaseră nimic pentru ea. Acum, felul în care Contrabandistul îi descrisese părul, o mişcase.

— Vii, Joan? se auzi vocea lui Shelley din bucătărie.

— Este o cină uşoară.

— Arată minunat. Îmi amintesc, când mă invitai la casa din Blue Mountains, când intram în camera plină cu fructe glasate şi murături, era ca şi cum aş fi intrat în peştera lui Aladin. Şi de Crăciun, când făceai prăjituri şi budinci, aveam şi eu voie să învârtesc aluatul, ca apoi să mănânc ce rămânea în castron… Numai că nu-mi lăsai niciodată prea mult…

— Nu era sănătos pentru o fetiţă.

— Aşa, deci! interveni Shelley. Când Edmond a fost aici când făceai prăjituri, nu-i lăsai nimic în castron şi doar el nu e o fetiţă.

— Şi lui îi place să mănânce aluatul rămas în castron?

— Cred că Edmond a fost un copil răsfăţat, spuse doamna Atherton, dar pentru că este un administrator

bun, îi trec cu vederea anumite defecte. Acum, mergi imediat la culcare. Avem tot timpul să discutăm mâine.

Shelley o privea curios pe Joan. Răceala şi aerul rezervat se topiseră, nici urmă de aerul arogant şi plictisit la care se aşteptase. Dimpotrivă, Joan era veselă şi plină de căldură. Şi totuşi, nu voia ca aceasta să rămână mult timp. Ducea o existenţă liniştită şi fericită şi instinctiv, se temea ca nu cumva Joan s-o tulbure, prin apariţia ei exotică.

— Da, Joan, mergi să te culci. Probabil că te vei întoarce înainte de începerea ploilor şi doar n-ai de gând să apari în anturajul tău din înalta societate obosită, epuizată de căldură, stat în soare, nedormit.

— Prostii, Shelley! Noi nu stăm până noaptea târziu. Şi sper ca Joan să stea mai mult.

— Mulţumesc, mătuşă.

Acum era sigură. Shelley nu era bucuroasă de venirea ei. Probabil din cauza lui Edmond. De unde să ştie ea că niciun Edmond nu putea fi interesat de genul de fată pe care ea, Joan, îl întruchipa! Numai Ben Arnold reuşise să vadă dincolo de aparenţe. După

o pauză de câteva ore, acum îi revenea, brusc, durerea din inimă.

Cu pleoapele grele de oboseală, în nări cu mirosul frunzelor copacilor pe lângă care trecuse, Joan adormi cu senzaţia de siguranţă pe care i-o dăduse umărul puternic de care se sprijinise.

*

* * *

A doua zi dimineaţă, o trezi vocea blândă a mătuşii.

— Ţi-am adus micul dejun, draga mea.

— Vai, mătuşă. Te rog să mă scuzi. Nu trebuia să te deranjezi. Nu înţeleg cum de am dormit atât de mult

— Erai foarte obosită. Noi ne trezim devreme. Unchiul tău se trezeşte înainte de ivirea zorilor şi ne aduce un ceai.

Vrem să te însănătoşeşti cât stai la noi.

— Dar nu sunt bolnavă. Mă simt chiar foarte bine. Doar că mă plictisisem de Sydney.

— Mănâncă şi îmi vei povesti totul după aceea. Plictiseala este echivalentul unei boli pentru o tânără.

Remediul este muncă multă şi odihnă din belşug.

— Ştiu, dar mama nu m-a lăsat niciodată să fac nimic.

— Şi programul tău era plin de acţiuni plictisitoare, care nu te interesau? Nu e nevoie să-mi spui, copila mea. Nu mi-a plăcut niciodată stilul acesta de viaţă. Chiar mă-ntrebam unde e fina mea cu părul numai inele, când vedeam acele fotografii ale domnişoarei Joan Yelland, apărute atât de des în rubricile mondene ale ziarelor.

— Nu-i prea departe, răspunse Joan simţind cum ochii i se umplu de lacrimi. Numai că e acoperită cu un strat de pudră, are ruj pe buze şi poartă haine scumpe. De asemenea, a împrumutat vocea altcuiva ca să se exprime.

— Şi şi-a pierdut zâmbetul. Dar, nu-i nimic. Ai dreptate, nu e prea departe, nu a dispărut complet. De fapt, ea a venit la mine, nu-i aşa? Acum, termină de mâncat. Shelley s-a dus deja la ferma mare. Unchiul se gândea c-ar fi bine să mergi şi tu, dar ea a insistat să te lăsăm să dormi. În plus, pantalonii tăi de călărie sunt plini de noroi, dar ţi-am adus suficient doc ca să-

ţi faci o pereche în două ore! Fă o baie în bazin. Edmond l-a construit pentru Shelley când aceasta a venit să locuiască la noi. După aceea, vino pe terasă. Eu şi unchiul tău ne bem ceaiul acolo.

După ce doamna Atherton ieşi, Joan se rezemă din nou de perne. Nu înţelegea de ce nu fusese cinstită să recunoască în faţa mătuşii că nu ştia nici să croiască, nici să coasă la maşină. îi era poate ruşine să admită că nu ştie să facă lucruri care pentru mătuşa ei şi Shelley sunt elementare, sau poate că-i era teamă… da, teamă… de ironia lui Shelley.

Oricum, nu putea fi chiar atât de complicat să facă nişte pantaloni, mai ales dac-ar avea un tipar! întotdeauna era dornică să facă, sau cel puţin să încerce să facă lucruri noi. Doar nu era proastă!

Fusese o elevă bună, dar îngrozitor de timidă, conştientă şi jenată de faptul că poziţia ei se datora numelui, nu calităţilor ei.

Se privi o clipă în oglindă. Da, era adevărat, soarele care strălucea prin ferestre, da părului ei acea culoare arămie ca de foc. Ce ciudat că negrii observaseră şi vorbiseră despre aceasta! Şi mai

ciudat, Contrabandistul îi ascultase şi-şi amintise ce-au spus despre părul ei.

Străinul acela îi vorbise blând, glumind, aşa cum faci atunci când îl cunoşti bine pe celălalt şi îţi place de el. Ce fel de om o fi? Cum poţi să te porţi atât de firesc cu un necunoscut, în bezna unei nopţi fără lună? Şi ce o reţinuse de a-i povesti mătuşii despre el?

Trebuia să-l salute pe unchiul ei. Nu-şi putea petrece restul zilei mişcându-şi capul dintr-o parte în alta în faţa oglinzii, lăsând razele soarelui să se joace în părul ei.

Domnul Atherton se ridică încet de pe scaun. Era un bărbat fragil, adus de spate, cu trăsături blajine, nu atât de înalt ca soţia lui.

— Ce frumos din partea ta că ai venit să vezi doi bătrâni ca noi.

Joan se simţea cu totul alta. Nu mai era domnişoara Joan Yelland, ci fata cu inima bună, aşa cum o crease Dumnezeu şi o cunoscuseră soţii Atherton în copilăria ei.

— Dumneavoastră aţi fost foarte amabili că m-aţi primit.

— Nu, nu, insistă unchiul, privind-o surprins pe deasupra ochelarilor. Tu ai făcut o faptă bună. Suntem foarte singuri aici. Sigur, o avem pe Shelley, dar de-abia aşteptam să vii, atât de dragul ei, cât şi pentru noi.

— Ia loc, Joan, o invită doamna Atherton. Bei cu noi un ceai înainte de a merge să înoţi?

— Da, mulţumesc. Nu refuz niciodată ceaiul, ca toţi australienii de altfel.

— Bazinul e adânc. Ştii să înoţi?

— Da, chiar foarte bine. Cum evacuaţi şi umpleţi bazinul? Bănuiesc că trebuie un întreg sistem de conducte.

— Da, confirmă unchiul. Şi punem mult clor înăuntru. O întreagă instalaţie inginerească, dar acum îl avem pe Edmond care se ocupă de toate. E un bărbat foarte capabil, acest Edmond. Se pricepe la orice, de la strânsul vitelor la instalaţiile frigorifice. Încă nu l-ai cunoscut, nu-i aşa?

Joan ezită o clipă.

— Nu prea m-am descurcat când am trecut râul călare. A venit din spate şi mi-a spus ce să fac. Nu l-

am putut vedea aproape deloc, pentru că îmi intrase apă în ochi.

— Da, îmi amintesc că a spus că va merge să aducă proviziile de la Orphir şi a trebuit să se întoarcă imediat. Este un ciclon care staţionează pe coasta nord-vestică şi, dacă se deplasează în această direcţie, vom avea neplăceri. Sper să nu ajungă până în Lantana.

— De aceea este totul atât de umed?

— Da, răspunse mătuşa. De obicei, în această perioadă a anului este mai cald, dar mai uscat. Edmond ne-a sunat de la ferma mare, chiar înainte de micul dejun, ca să ne întrebe dacă suntem pregătiţi să întărim obloanele de la verandă şi să ne baricadăm şi a spus că va trece pe-aici mai târziu ca să verifice.

— Aşa că vei avea ocazia să faci cunoştinţă cu mândria Lantanei pe uscat. îi suntem foarte îndatoraţi lui Edmond şi sperăm că el şi Shelley. dar. el e stăpânul nordului. Un bărbat grozav. Aşteaptă să-l cunoşti. Îţi va plăcea. Dar, ţine minte, el este singura autoritate în Lantana.

— Nu ne-am descurca fără Edmond, spuse

mătuşa. Face totul foarte bine. Unchiul se amuză câteodată, pentru că, în tinereţea noastră nu erau atâtea facilităţi, ca de exemplu avioane şi instalaţii de refrigerare şi jeepuri şi case construite din blocuri de beton.

— Draga mea, nu-l invidiez pe Edmond, pentru că munca lui este mult uşurată de toate aceste progrese ale tehnicii, pur şi simplu mă amuz văzându-l cum vă învârteşte şi pe tine şi pe Shelley pe degete. O privi pe Joan pe deasupra ochelarilor. Mă aştept ca şi tu să-i cazi victimă.

— Joan este mult prea raţională pentru a păţi aşa ceva. Şi probabil că în Sydney cunoaşte o mulţime de bărbaţi ca Edmond. Şi în niciun caz nu ne învârteşte pe după degete.

Suntem de acord cu el pentru că are dreptate. Ar fi foarte bine dacă s-ar căsători cu Shelley. Shelley se-nţelege atât de bine cu el. După moartea noastră, ea va moşteni Lantana.

— Shelley mi-a vorbit puţin despre el. Este administratorul vostru, nu-i aşa?

— Da. Guvernul ne ia patruzeci de mii de acri de

pământ din zona sud-vestică, în regiunea păşunilor, pe care îi avem în arendă. Edmond este primul candidat preferat şi, dacă primeşte el terenul, va deveni proprietar de fermă şi va putea dezvolta zona cu utilajele de la Lantana.

Joan simţi din nou vechea durere. Şi Edmond căuta o moştenitoare bogată? Înlătură repede gândul, în definitiv răutăcios şi nefondat. Mătuşa şi-ar fi dat seama de aceasta, ori ea se arăta foarte de acord cu căsătoria. În plus, cum ar fi putut Shelley administra o proprietate atât de întinsă ca Lantana fără ajutorul unui bărbat ca Edmond? O umbră de nefericire trecu din nou asupra ei. Poate că o fată bogată nu putea fi sigură că e iubită decât dacă se căsătorea cu un bărbat cu o avere şi mai mare decât a ei. Şi totuşi, ea s-ar fi căsătorit cu Ben dacă n-ar fi intervenit mama ei şi dacă Ben nu s-ar fi lăsat îndepărtat atât de uşor.

Joan nu-şi dădu seama că tăcea şi că domnul şi doamna Atherton o priveau de câteva minute.

— Acum, draga mea, du-te să înoţi, spuse unchiul atingându-i uşor mâna. Bucură-te şi fii fericită cât eşti aici. Să sperăm că ciclonul nu ne va da bătaie de cap

şi, dacă se hotărăşte să se deplaseze, atunci s-o ia în altă direcţie.

— Presupun că, în faza aceasta, nimeni nu ştie în ce direcţie se va îndrepta.

— Edmond ştie. El ştie totul.

— Vrea doar să fie sigur că am luat toate măsurile de precauţie.

Acum, du-te, Joan. După aceea îţi voi arăta cum funcţionează noua mea maşină electrică de cusut.

Joan regretă din nou că n-a avut curajul să-i mărturisească mătuşii că nu ştie să croiască. Dar trebuie să existe tipare! Trebuie să încerce şi să reuşească!

În cele câteva clipe în care rămase pe trambulină înainte de a plonja în bazin, Joan avu impresia că vede un grup de bărbaţi călare, probabil angajaţi ai fermei, savurând răcoarea şi liniştea din adâncul verzui. Când ieşi, auzi voci şi mişcare, dar nu văzu pe nimeni din cauza baobabului din grădină. Îşi scutură apa din păr, îmbrăcă halatul din bumbac şi păşi pe aleea îngustă cu aceeaşi graţie ca pe culoarul destinat prezentărilor de modă, cu senzaţia ciudată că parcă plutea, că în

cele din urmă se eliberase de povara tristeţii ei. Se aşeză la marginea bazinului, întinse picioarele, dădu capul pe spate şi închise ochii, lăsându-se pătrunsă de căldura soarelui. Ar fi putut dormi, dar ceva o făcu să deschidă brusc ochii. Doi bărbaţi tocmai încălecau, un al treilea îşi dezlega calul, iar Shelley sta lângă al patrulea, un bărbat înalt, îmbrăcat în kaki şi purtând o pălărie cu boruri largi care îi adumbrea faţa. Joan ştiu imediat că acela era Edmond Roderick, după cum stătea, după aerul degajat, după zâmbet, după nota de autoritate şi superioritate din întreaga lui ţinută. Şi el şi Shelley priveau în direcţia ei. Zâmbetul lui era amuzat, ca şi cum ar fi recunoscut-o. Shelley scutură cu putere capul, apoi se întoarse şi-i arătă ceva dincolo de ţarcul cailor. Bărbatul păru să stea puţin pe gânduri, apoi încălecă, se mai aplecă spre Shelley să-i spună ceva şi plecă.

După ce îşi conduse calul la grajduri, Shelley veni prin grădină lângă Joan.

— Ce spectacol ai dat bărbaţilor! spuse Shelley râzând.

— Te rog să mă scuzi, dar n-am ştiut că e cineva

prin apropiere.

— Trebuie să-ţi spun că ai nişte picioare superbe. Dar e mai bine să le acoperi cu blugi dacă vom călări împreună cu muncitorii de la fermă. Nu prea sunt multe femei albe aici în nord şi doar nu vrei să-i zăpăceşti.

— Îmi pare foarte rău. Atrage-mi atenţia când fac prostii. Poate că nu era ora potrivită pentru înot. Apoi, cu un zâmbet poznaş: şi dacă ne gândim la genunchii noduroşi ai bărbaţilor, nu le strică să le reamintim din când în când că le suntem superioare măcar în această privinţă.

— Mult superioare, în cazul tău. Mă duc să beau un ceai. Apropo, ai primit docul?

— Da, mi-a spus mătuşa. Dar. am venit mai întâi să înot. Poate poţi să-mi arăţi mai târziu cum să croiesc blugii.

— E uşor. Măsori lungimea piciorului, talia, apoi tai materialul. O privi o clipă. Arăţi minunat, Joan. Este firesc că vrei să-ţi pui în valoare înfăţişarea. Numai că bărbaţii sunt bărbaţi, mai ales aici unde nu prea văd multe figuri în afară de mine şi de mătuşa.

— Dumnezeule, Shelley, şi tu eşti foarte frumoasă.

Într-adevăr, Shelley era o fată atrăgătoare, brunetă, plină de viaţă, prietenoasă. Numai că era cam posesivă în privinţa lui Edmond. Dar, în definitiv, de ce nu? Nu aşa simte orice femeie pentru bărbatul iubit?

Şi ea simţise oare acelaşi lucru pentru Ben? Nu, nu fusese posesivă, ci doar recunoscătoare. Deodată, avu o senzaţie de rău: recunoscătoare unui bărbat care se prefăcea că o iubeşte.

Shelley porni, apoi se opri şi se întoarse brusc.

— Joan! Am fost la ferma mare. Au primit de dimineaţă un mesaj radio foarte ciudat. Vine un avion de la Daewin pentru a aduce medicamente la Lantana şi au spus că vor aduce şi un pasager, nu-i reţin numele, care o caută pe domnişoara Joan Yelland. De altfel aşa a şi obţinut permisiunea de a fi transportat cu un avion sanitar, folosindu-se de numele tău.

— Nu-mi pot imagina cine.

— Vei afla curând, presupun. Păcat că n-ai venit şi tu pe ruta Darwin, ai fi putut folosi acel avion. Dar,

nu se poate şti când vine un astfel de avion, sau dacă poate ateriza. Oricum, ieri n-ar fi putut şi dacă acel ciclon se îndreaptă spre noi, nu va mai ateriza niciun fel de avion câteva zile… sau câteva săptămâni.

Capitolul 3

Joan nu se gândi prea mult la cine putea fi pasagerul care o căuta. Probabil vreun cumpărător de vite venit pentru afaceri care auzise întâmplător că se află în nord, cineva care se putea lăuda apoi că a fost oaspete la aceeaşi fermă la care era şi Joan Yelland, sau poate cineva care voia să-i facă plăcere mamei ei.

Se gândi, în schimb, la bărbatul înalt cu faţă luminată de un zâmbet, care era lângă Shelley, râsul lui provocator, iar gestul cu care îşi atinsese borul pălăriei cu biciul, era deopotrivă nonşalant şi insolent. Dar această imagine trebuia îndepărtată repede din gândurile ei.

Doar două ore îi fusese îngăduit în această dimineaţă să fie o persoană obişnuită, fără griji, undeva în imensitatea pădurilor, munţilor şi păşunilor, în compania unchiului, a mătuşii şi a o sută de păsări cacadu.

Acum, redevenea domnişoara Joan Yelland.

— Ei bine. ciclonul a pornit, spuse unchiul când ea intră în casă. Se pare că se îndreptă spre noi. Se prevede că va lovi coasta în primele ore ale dimineţii de mâine, poate şi mai devreme. Edmond spunea ieri că vine să verifice dacă baricadarea funcţionează bine. Ţi-a amintit ceva despre aceasta, Shelley?

— A verificat şoproanele. L-am asigurat că aici totul e în regulă.

— În niciun caz Edmond nu se va baza numai pe asigurările tale. Doar n-o să rămânem tocmai acum fără acoperiş când avem un oaspete de seamă.

— Dar noi? întrebă Shelley, prefăcându-se indignată. Cel puţin, părul lui Joan e ondulat natural, dar al meu e drept. Niciun ciclon nu va reuşi să-i aplatizeze buclele. Mai vrei un ceai, unchiule?

— Nu, mulţumesc. Mergeţi voi două şi beţi pe verandă. Îi voi telefona lui Edmond.

— Ar trebui să se fi întors de-acum. Hai să mergem pe latura vestică, Joan, e mai răcoare acolo.

— Poate vrea şi mătuşa să bea un ceai.

— Nu, de obicei, ea nu mai bea până la prânz.

Acum e la instalaţia frigorifică unde alege alimentele pe care să le aducă în caz că vom fi închişi în casă câteva zile. Sper să nu dureze mult. Nu va fi nicio plăcere pentru tine să stai în casă. Cred că ar trebui să facem o plimbare cu jeepul după-amiază, ca să reuşeşti să vezi ceva înainte de începerea ploilor.

— Eşti foarte amabilă, Shelley, dar nu vreau să-ţi strici programul din cauza mea.

— Întotdeauna se găseşte ceva de făcut, dar îmi face plăcere să mergem la Dealul Izolării. Nici eu n-am mai fost de mult acolo şi priveliştea e minunată. Ah, Edmond ţi-a trimis salutări şi a spus că speră să nu fi răcit de la traversarea de ieri prin apă.

— Bănuiesc că a văzut de dimineaţă că sunt cât se poate de sănătoasă. Simţi că se înroşeşte, pentru că Shelley nu spusese că bărbatul lângă care fusese de dimineaţă era Edmond şi pentru că nu voia ca aceasta să-şi închipuie că o interesa existenţa lui.

— Te-a admirat când ai plonjat în apă. Mă tem că nu-l vei vedea prea mult cât stai aici. În cazul în care va fi ciclon, va avea foarte mult de lucru în săptămânile următoare. Dacă ai terminat de băut

ceaiul, hai să ne plimbăm în grădină să-ţi arăt plantaţia de pepeni de care mătuşa este atât de mândră. Dar, fii atentă să nu te pună să tai pepeni pentru gem, e o muncă îngrozitoare.

— Mi-ar face plăcere să ajut. cu sau fără mănuşi de menaj, adaugă Joan, anticipând astfel remarca pe care Shelley ar fi făcut-o cu siguranţă.

— Unu la zero pentru tine. Am meritat-o. Poţi să începi deja să-ţi faci ucenicia spălând vasele.

În sfârşit, Joan simţea că este tratată de pe poziţii de egalitate în după-amiaza aceea, fetele merseră la Dealul Izolării.

— Vezi şopârlele astea uriaşe? Sunt cele mai rapide vietăţi şi totuşi băştinaşii le pot prinde cu mâna.

— Sunt mulţi băştinaşi în apropierea Lantanei?

— Nu cred că se ştie cu precizie câţi. Găsim uneori urme de la focurile lor de tabără şi auzim cum comunică prin semnale sau vedem fum.

— Se feresc de albi?

— În principiu, da, dar dacă un alb vine în tabăra lor, mai ales când e într-o situaţie dificilă, îl ajută.

Edmond i-a vizitat de multe ori şi-l cunosc bine. Chiar a convins o dată o familie să lase medicul să le trateze copilul bolnav şi, de atunci, îl consideră pe Edmond, nu pe medic, vraciul.

— Conduci extrem de bine, Shelley.

— Edmond e întotdeauna îngrijorat din pricina mea. E ciudat cum bărbaţii n-au niciodată încredere în felul în care o femeie conduce maşina.

Ciudat cât de multe lucruri afla Joan despre Edmond Roderick din povestirile lui Shelley. Aceasta îl voia numai pentru ea şi totuşi nu se putea abţine de a vorbi mereu despre el.

Şi ea, Joan, simţise nevoia să amintească mereu de Ben, dar n-avea pe nimeni căruia să-i facă destăinuiri; ar fi fost bucuroasă să-i audă măcar pe alţii vorbind despre el, pentru că aşa, avea impresia că este cu el. Dragostea are, categoric, aspecte ciudate, să doreşti pe cineva numai pentru tine şi totuşi să simţi nevoia să povesteşti tuturor despre el.

Într-adevăr, Shelley era foarte îndrăgostită de Edmond.

— Ce se vede din vârful dealului? întrebă Joan, ca

să schimbe subiectul „Edmond”.

Când spune că este cea mai impresionantă privelişte din întreaga regiune.

Iar. Părerea lui Edmond conta… nu a unchiului, nu a mătuşii, nici măcar a ei însăşi.

— De ce se numeşte Dealul Izolării? insistă Joan, încercând încă o dată să scape de subiectul Edmond.

— Băştinaşii l-au numit aşa. E ceva legat de ritualurile lor tribale. Când un tânăr din trib intră în dizgraţia colectivului, era trimis să trăiască singur pe vârful dealului. Numai că nu avea nici mâncare, nici apă şi nu i se îngăduia să mai coboare vreodată… îţi poţi imagina restul.

— Dumnezeule! Sper să nu vedem relicve.

— În niciun caz! Asta se întâmpla în vremuri imemoriale. Poate că e doar o legendă. Cert este că băştinaşii nu urcă niciodată acolo.

— Îi deranjează dacă noi mergem? Dar presupun că n-au cum să ştie.

— Ba ştiu. Ştiu absolut totul şi se anunţă între ei.

— Prin corn.

— Cum de ştii asta? întrebă Shelley aruncând o

privire scurtă spre Joan. Voi nu aveţi aşa ceva în sud.

Joan se simţi stânjenită. Instinctiv, ştia că dacă i-ar fi povestit totul lui Shelley, ar fi rănit-o.

— Am văzut în muzee, răspunse ea evaziv, rugându-se ca Shelley să n-o întrebe cumva în care anume muzee. Ce ţinut ciudat, adăugă ea repede. Arbuşti şi copaci în unele locuri, stâncă pustie în altele.

— Adevărate păduri în munţi. ca drumul de aseară. Ai văzut ce uşor te poţi rătăci. Sigur că te-aş fi găsit dacă nu te-ar fi adus acel văcar. A spus că e un contrabandist. Nu şi-a spun numele?

— Nu. Şi era beznă. Nu l-aş putea recunoaşte niciodată. Era politicos, dar neinteresant.

De ce minţise?

„Oh, Shelley”, ţipă inima ei, „nu mai pune întrebări la care nu vreau să răspund. Nu mă mai întreba. pentru binele tău şi-al meu”.

Jeepul se opri brusc în faţa unei stânci golaşe, aşezate aproape perpendicular.

— Putem urca?

— Da, sunt nişte adâncituri ca nişte trepte în

stâncă.

La capătul urcuşului pe peretele aproape vertical, priveliştea era într-adevăr fascinantă, stânci incendiate de apusul soarelui, un curs de apă care se oprea într-un lac de un albastru metalizat acoperit cu nuferi, o câmpie cu pământ roşu, nesfârşit şi tăcut. Era un peisaj selenar situat parcă în afara timpului.

— Este absolut fantastic, dar trebuie să coborâm. Nu avem cum decât lăsându-ne în jos, pe treptele săpate în stâncă. Rochia ta va fi definitiv stricată, dar îţi vei cumpăra alta.

Nu numai rochia, pătată, murdară şi zdrenţuită, a fost tributul cerut de coborâre, dar şi pantofii ei albi iremediabil zgâriaţi.

— Observi, acum că ne îndreptăm spre vest, linia aceea cenuşie la orizont? Este primul semn al ciclonului. Soarele parcă ar avea un văl deasupra.

— Văd că e mai aproape şi mai puţin strălucitor.

Deodată, Shelley opri maşina, scoase un binoclu şi privi ceva în depărtare, după care puse binoclul la loc, fără a-l oferi şi lui Joan şi porni din nou.

— Era Edmond, dă drumul vitelor.

— De ce?

— În cazuri din acestea intră în panică şi, dacă sunt închise, se calcă în picioare, astfel încât riscăm să avem mai multe vite moarte decât dacă ar fi în libertate.

— De aceea Edmond e atât de ocupat?

— Exact. Este tot atât de mult de lucru înainte ca şi după un ciclon. Toate animalele, chiar şi caii, trebuie lăsate libere. Natura şi instinctul lor au grijă de ele mai bine decât suntem noi în stare s-o facem, în caz de incendiu, secetă sau ciclon. Se pare că animalele ştiu mai bine să se ferească.

— Aţi fi izolaţi fără cai, nu-i aşa?

— Nu şi faţă de ferma mare. Dar nu s-ar putea ajunge la ferma Orphir. Mă întreb dacă a aterizat avionul cu medicamente. În orice caz, dacă are de gând să plece, trebuie să se grăbească. Mă întreb cine e pasagerul pe care l-au adus din Darwin. Cât de fascinat trebuie fie de tine dacă a făcut atâta drum ca să te vadă. Câţi admiratori ai?

Shelley zâmbea, dar dincolo de zâmbetul ei, Joan îşi dădu seama că era într-adevăr curioasă.

— O mulţime, răspunse Joan în glumă, dar cu un gust amar pe care numai ea îl ştia.

— Aşa bănuiam şi eu. Eşti foarte frumoasă. Nu trebuie să-ţi spun eu, probabil că auzi aceasta în fiecare zi, în fiecare oră. Este firesc să ai atât de multă grijă de felul cum arăţi. Numai că aici, nimeni nu apreciază astfel de lucruri. Edmond apreciază munca şi realităţile vieţii.

*

* * *

Cum au ajuns acasă şi au coborât din maşină, o rafală puternică de vânt stârnită din senin ridică rochia lui Joan până deasupra taliei şi umplu de praf feţele amândurora.

— Asta înseamnă că e foarte grăbit ciclonul nostru. Să vedem ce veşti are unchiul. Îmi place dantela furoului tău, Joan. Aici nu se poartă aşa ceva.

— Văd că sunt îmbrăcată total nepotrivit.

— Blugi, asta îţi trebuie. Ar fi bine să-ţi faci două perechi, nu una.

— Nu prea ştiu să-i croiesc, dar presupun că va ieşi ceva până la urmă, dacă încerc.

— Sper. Nu-ţi face griji pentru cum arăţi. Nu va observa nimeni.

Shelley se înşela.

— Draga mea Joan, spuse doamna Atherton. Te-a târât Shelley printr-un gard de sârmă ghimpată sau ai trecut deja printr-un ciclon?

— A fost o rafală puternică de vânt. Dar mă simt bine aşa. Încep să mă aclimatizez.

— Doamne, Joan! exclamă domnul Atherton care tocmai veni din camera lui. Cred că-ţi va lua câteva zile ca să te aranjezi. Shelley, m-a sunat Tom Brooks de la Orphir. Vântul suflă cu aproape nouăzeci de mile pe oră. Dacă nu-şi schimbă direcţia, noi suntem următoarea ţintă. La ferma mare nu răspunde nimeni.

— Ştiu, unchiule. Edmond şi toţi oamenii sunt afară şi dau drumul vitelor.

— Vino să bem un ceai, Joan, spuse doamna Atherton. Tocmai l-am făcut. Să mergem pe verandă. Este posibil să n-o mai putem utiliza câteva zile.

— N-ar trebui să mă curăţ puţin?

— Nu ne formalizăm când e vorba de ceai.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Joan, luând tava din

mâinile mătuşii ei.

„Mă simt bine”, se gândi ea, bucuroasă că gestul ei mărunt îşi găsise utilitatea. „Mă simt murdară. şi obosită… şi utilă. mă simt bine. Acum voi avea curajul să-i spun mătuşii că nu ştiu să croiesc blugii.

Îi era recunoscătoare lui Shelley pentru că o luase în acea plimbare de unde se întorsese în halul în care arăta.

Unchiul era prea ocupat cu aparatul de emisie – recepţie ca să vină lângă ele pe verandă, aşa că Joan îi duse ceaiul acolo unde se afla, lângă radio. Se transmitea în direct şi domnul Atherton, cu capul într-o parte şi ochelarii aproape căzuţi de pe nas, asculta mesajul unei staţii îndepărtate către o altă staţie îndepărtată.

— În regulă, WEX 6, noapte bună. Vorbim mâine la aceeaşi oră. Terminat Danver’s Creck.

— Mulţumesc WEX 6 şi REX 6, se auzi vocea controlorului. Noapte bună tuturor. Eşti pe recepţie, WEX 1? Răspunde, WEX 1. Răspunde, Tom Brooks de la Orphir! Terminat.

— Sunt Tom Brooks, Bill. Mulţumesc pentru apel.

Nu vreau să mai aud nimic despre ciclon. Am informaţii din discuţiile de mai devreme cu Jim şi Randolfe. Vreau să ştiu unde este avionul sanitar. Sunt îngrijorat că nu va putea ateriza pe pista de la Orphir. Terminat.

— Răspunde, WN6. Eşti acolo, Edmond Roderick? Răspunde, Edmond Roderick.

Joan aşează ceaşca pe masă, lângă domnul Atherton şi tresări la auzul vocii aduse de unde.

— Aici WN6, ferma mare Lantana. Roderick este afară. Îi voi transmite eu mesajul. Aici Ben Arnold. Am venit cu avionul sanitar şi am aterizat la Lantana. Sunt nişte defecţiuni la motor. Doriţi să vorbiţi cu pilotul? Tocmai a intrat. Terminat.

Aşadar, Ben Arnold era pasagerul misterios.

Joan rămase lângă aparat, deşi nu mai urmărea discuţiile care continuau la distanţe de sute de kilometri între interlocutori. Vocea lui Ben! îi aducea tot trecutul de fericire şi tristeţe.

Afară era o oarecare agitaţie.

— James, spuse doamna Atherton intrând în grabă, voi închide ferestrele dinăuntru. Fixează tu, te

rog obloanele de la baie. Joan, ajut-o pe Shelley să fixeze obloanele de afară. Îţi va spune ea ce să faci.

Un fulger urmat de bubuitul îngrozitor al tunetului confirmă necesitatea stării de urgenţă. Joan ieşi în fugă şi începu s-o ajute pe Shelley care fixa deja cu bare obloanele. Soarele încă nu apusese, dar era deja întuneric.

Abia patru obloane erau fixate când a început ploaia şi deşi întreaga operaţiune dură doar douăzeci de minute până când casa a fost transformată într-o cutie ermetică, fetele erau deja ude până la piele.

În living, domnul Atherton aprindea o lampă cu gaz.

— Primul lucru care s-a defectat a fost instalaţia electrică spuse acesta. Shelley, de ce n-a venit Edmond să verifice dacă totul este în regulă, aşa cum a promis?

— Indiferent cât ar fi verificat, fulgerul tot ar fi lovit stâlpul electric. Ar fi trebuit să montăm linia subterană, la fel ca aceea telefonică, aşa cum, a propus Edmond. Joan, du-te tu prima să te schimbi. Până atunci, mă duc să verific ferestrele din camera

mătuşii, ca nu cumva lemnul să se fi umflat de căldură.

— Dacă Edmond ar fi venit, insistă unchiul pe un ton supărat, ar fi fost deja verificate. Are la dispoziţie maşini, avioane, cei mai buni cai din regiune şi nu poate să vină la o distanţă de două mile să-şi facă datoria.

— Nu te mai plânge atât, unchiule. De fapt, eu nu l-am lăsat să vină. Am insistat să se ocupe de vitele de la fermă, pentru că sunt mult mai importante. Valorează de zece ori mai mult decât casa asta.

În tot acest timp, Joan făcea automat gesturile şi rostea cuvintele impuse de situaţiile respective, dar în mintea ei continua să răsune vocea lui Ben.

Trebuia să recunoască totuşi că venirea lui stricase totul.

Dorise să plece, să înceapă o viaţă nouă, cu locuri şi oameni noi care s-o ajute să scape de gândurile obsesive care formau cercuri concentrice în jurul aceluiaşi punct fix: Ben. Pe parcursul ultimelor patruzeci şi opt de ore, aceste cercuri concentrice începuseră să se dizolve în noile activităţi, chiar griji,

care-i captaseră atenţia. Iar acum, trecutul pătrundea din nou în viaţa ei.

Automat, cu mişcări de marionetă, Joan merse în camera ei, se dezbrăcă de rochia zdrenţuită, îşi puse halatul şi merse la baie. Aruncând o privire distrată spre fereastră, deveni brusc conştientă de o mişcare în întunericul de afară. Un bărbat cu capul descoperit, se dădu jos de pe cal. Desfăcu şaua şi tot harnaşamentul, deschise poarta şi, lovind uşor calul pe crupă, îl îndemnă să plece. Cu coada în vânt şi nările adulmecând aerul, acesta dispăru imediat.

Între două vârtejuri de vânt, bărbatul reuşi să alerge până la casă. Numai că, se gândi Joan, cu toate obloanele trase, nu-l va auzi nimeni bătând.

Aşa că Joan fugi din baie spre partea verandei în care era o uşă spre exterior. Constată uşurată, că doamna Atherton ajunsese acolo înainte, văzându-l, probabil, pe ochiul de geam practicat în oblonul de la bucătărie.

Desfăcu oblonul şi bărbatul intră, cu hainele şiroind de apă şi capul plecat, gâfâind.

Picioarele goale ale lui Joan se vedeau în toată

splendoarea lor de sub halatul scurt strâns cu grijă în jurul ei.

Străinul, rezemat de uşă, o privi zâmbind amuzant.

— Edmond, spuse doamna Atherton, să-ţi aduc nişte haine uscate. A fost o nebunie din partea ta că ai venit, dar îţi mulţumesc. James este îngrijorat. Apoi se întoarse în grabă şi dispăru.

Bărbatul o privi pe Joan, fără să-i scape niciun detaliu.

— Iată că ne întâlnim din nou.

Joan făcea eforturi vizibile să-şi menţină capul sus.

Mai întâi vocea lui Ben. acum acesta, era prea mult pentru ea.

— Eşti. Edmond Roderick.

— Şi tu. domnişoara Joan Yelland din Sydney. Ce mai e nou în King’s Cross?

— Şi de la proprietatea Mountain Falls.

— Şi de la Mountain Falls, încuviinţă el. Şi, dacă mai continuăm această conversaţie lămuritoare, va trebui să te însoţesc până la baie, unde, după cum

văd, mai ai de lucru.

— Uşa de la living este în dreapta. Sunt sigură că vei fi primit cu căldură acolo.

Spera ca tonul ei să fi fost destul de glacial. Se întoarse cu spatele şi încercă să se îndepărteze cu demnitate, în ciuda ţinutei ei atât de neformale.

Avu impresia că Edmond râde. Era un râs pe care-l mai auzise deja.

Joan intră în baie, se rezemă de perete şi-şi îngropă obrajii în palme. Apoi, începu să spună rugăciunea la care apela, de când era copil, în momentele de derută:

„Bunule Doamne, învaţ-o pe Joan Yelland ce să facă”.

Capitolul 4

Joan întârzie mult în cameră.

Shelley intră ca un vârtej, făcu baie, se îmbrăcă într-o rochie simplă din bumbac, îşi trecu rapid pieptenele prin păr şi-şi dădu cu ruj pe buze.

— Nu te grăbi, Joan. Ai tot timpul. Edmond este în bucătărie cu mătuşa şi oricum nu mai e loc pentru încă o persoană acolo.

Ceea ce nu era în totalitate adevărat, pentru că vocea ei se auzi după câteva clipe tocmai din bucătărie. Nu se auzea tot ce vorbeau, dar era o atmosferă plăcută şi însufleţită.

Era evident că toţi îl plăceau pe Edmond Roderick. Uitaseră chiar de ciclonul de afară.

Numai Joan nu uitase, pentru că şi inima ei era răvăşită de un ciclon. Nu-i putea rezista decât închizându-se în carapacea ei.

Ploua şi, din când în când, câte o rafală de vânt zguduia casa din temelii.

Fardată discret, purtând o rochie albă de in o bandă albastră deasupra căreia părul îi cădea cu o neglijenţă studiată şi pantofi roz pal a căror delicateţe accentua şi mai mult fineţea picioarelor ei, Joan redevenise modelul pregătit să apară în faţa publicului; era ca o faţadă în spatele căreia îşi putea ascunde adevăratul eu.

Şi totuşi, nu voia să iasă din cameră să se alăture celorlalţi. Şi-ar fi dorit să fugă de tot, de ochii scrutători şi observaţiile uşor dispreţuitoare ale lui Shelley, de vocea lui Ben, de privirea provocatoare a

bărbatului cu haine ude.

Acum tânjea după Ben, acum îl revedea pe bărbatul înalt rezemat de uşă.

„Aşadar, ne întâlnim din nou”.

Parcurse iar poteca de munte, rezemată de umărul puternic al contrabandistului.

Când intră în living, domnul Atherton încă mai asculta radioul. Uşa de la bucătărie era deschisă şi Edmond intra cu câte o farfurie în fiecare mână. Se opri şi o privi amuzat.

— O adevărată transformare, domnişoară Yelland.

— Dacă te referi la rochie, n-a suferit nicio transformare. Aşa am cumpărat-o din Melbourne.

— Nu, mă refeream la cine este în rochie, inclusiv ceea ce se vede deasupra şi de sub aceasta. Aşează farfuriile pe masă, apoi îşi linse degetul, ca un şcolar care şi-l vârâse în cremă. Mi-a plăcut şi ce purtai înainte, chestia aceea udă, roz cu alb. Şi, desigur, tot ce se vedea ieşind din ea.

— Mulţumesc.

— Având în vedere că am salvat o viaţă din furia

apei…

— Sunt foarte recunoscătoare. Dar, dacă nu te superi, prefer să nu mai amintim despre aceasta. Acum, trebuie să ai grijă de alte persoane de-aici. de exemplu, de doamna Atherton.

— Ştii, îmi dai impresia unei prinţese de gheaţă, spuse el cu un zâmbet ironic.

— Din cauza combinaţiei de alb şi albastru.

— Presupun că te menţii mai bine în gheaţă. Şi, oricum, cu rochia asta n-ai putea face mare lucru în bucătărie.

— Ai dreptate, nici n-aş putea şi nici nu ştiu.

— Bănuiam.

În momentul acela intră Shelley din bucătărie, tot cu două farfurii. Văzându-i unul lângă celălalt, o umbră îi întunecă faţa.

— Apropo, domnule Roderick, spuse Joan, observând-o şi vorbind special mai tare ca să fie auzită. Cred că ai ca oaspete un vechi prieten al meu. Ben Arnold. I-am auzit vocea la radio mai devreme. Cred că ar dori să mă vadă. Şi eu ţin foarte mult să-l văd.

— Ah, spuse Shelley venind spre ei cu farfuriile cu salată, el era pasagerul misterios din Darwin. Vai, Joan, să-l laşi să străbată jumătate de continent fără să-l ajuţi cumva! Se întoarse spre Edmond, râzând. Cum arată? Povesteşte! Şi chiar a făcut tot acest drum pentru Joan?

— Shelley dragă, începu Edmond, pune salatele pe masă înainte de a fi nevoie să fie adunate de pe jos. Mai bine dă-mi-le să le duc eu.

— Hai, Joan, povesteşte-mi tu. Cum arată? Edmond e mult prea politicos ca să-şi comenteze oaspeţii.

— Este înalt, blond şi frumos. Şi îmi place.

— Foarte mult?

Joan o privi pe Shelley cum sta în faţa ei, cu picioarele uşor depărtate şi mâinile înfundate în buzunare; în ochii ei era curiozitate, dar nu numai. Privirea ei îngrijorată cerea o asigurare.

— Foarte mult, spuse Joan cu blândeţe.

Era împreună cu Ben Arnold departe de mama ei, departe de lume. Erau majori. Se puteau căsători fără să spună nimănui decât după ce totul se termină.

Chiar dacă o iubea numai pentru banii ei. În definitiv, şi acesta era un motiv.

Joan se decise imediat că, dacă Ben venise s-o ceară în căsătorie, se va căsători cu el imediat. Această hotărâre o eliberă de povara nesiguranţei şi neliniştii, astfel încât se simţi deodată înveselită.

— M-am gândit că ar fi putut veni în seara aceasta, aşa că m-am îmbrăcat pentru el, pentru orice eventualitate.

— Nicio speranţă. Ascultă cum se aud ploaia şi vântul. Şi situaţia se va înrăutăţi, suntem abia la periferia ciclonului. Întorcându-se spre Edmond. Păcat că nu l-ai adus pe tipul acela cu tine. De ce l-ai lăsat acasă? Ne-ar fi prins bine prezenţa a doi bărbaţi aici.

— N-am ştiut că prezenţa lui aici este atât de mult dorită, spuse el vesel, mutându-şi privirea de la Shelley la Joan.

— Hai, ajută-mă să aduc tot ce trebuie la masă, spuse Shelley, întinzând mâna spre el.

El o luă de mână şi, zâmbindu-şi unul celuilalt, intră în bucătărie.

Se iubesc, îşi spuse Joan.

Cina se desfăşură într-o atmosferă plăcută; soţii Atherton erau încântaţi de prezenţa lui Edmond, iar Shelley era în elementul ei.

— Vai, Joan, ce unghii superbe ai! spuse Shelley de la primele gesturi ale lui Joan, când s-au aşezat la masă.

Cum ai reuşit să le dai forma asta? Şi ce culoare!

— Timpul şi perseverenţa m-au ajutat.

— Sunt sigur că ambele, spuse Edmond.

— Edmond, n-o mai tachina, interveni doamna Atherton. Joan n-a avut încă timp să se adapteze stilului nostru de viaţă de aici.

— Dacă rămânem aici prizonieri mai mult de două zile, va avea.

— Dacă eşti nevoit să rămâi aici cu noi, ce se întâmplă cu casa ta? întrebă Joan politicoasă.

— Am oameni de încredere, pe Tate, contabilul, pe Arthur Reynolds, şeful văcarilor şi momentan, pe domnul Ben Arnold care se pare că este foarte obişnuit cu viaţa la fermă.

— Este din vest, spuse Joan calmă.

— Acolo sunt bărbaţi robuşti şi femei care inspiră

respect. Aţi fost vreodată în vest, doamnă Atherton?

— Nu, dar mi-ar plăcea să merg.

— Va trebui să ne inviţi pe toţi, Joan, spuse Shelley cu o privire ştrengărească, după ce te căsătoreşti.

Doamna Atherton privi nedumerită de la unul la celălalt. Era chiar pe punctul de a întreba ce-i cu toată povestea aceea, dar, văzând expresia îngheţată de pe faţa lui Joan, schimbă subiectul.

— Edmond, când verifici dacă obloanele sunt bine fixate? Am avut o invazie de furnici albe şi s-ar putea să fi intrat în lemnărie.

— Imediat după cină, iau ciocanul şi le întăresc. Asta în timp ce Joan spală vasele.

— Nu îmbrăcată aşa şi cu unghiile acestea impecabile, spuse Shelley; Joan, cred că special le-ai dat cu ojă ca să scapi de spălatul vaselor. Le voi spăla eu. Insist.

Sună telefonul. Domnul Atherton se ridică să răspundă. Se adresă celorlalţi de la masă, dar din cauza zgomotului ploii, nu se auzea nimic. Se ridică şi Edmond şi merse lângă domnul Atherton, apoi îi făcu

semn lui Joan să vină. Vorbise şi Edmond la telefon, avea faţa lipsită de expresie şi privea în jos. Era evident că nu-l plăcea pe Ben. îi întinse receptorul.

— E Ben Arnold. Te-a sunat şi după-amiază, cât ai fost plecată, dar unchiul tău a uitat probabil să-ţi spună.

— Mulţumesc. Vocea ei era mai mult o şoaptă. Alo! Joan la telefon.

Deşi ceilalţi nu puteau auzi conversaţia, se întoarse cu spatele pentru că n-ar fi suportat să-i vadă faţa, şi îşi sprijini piciorul de stinghia scaunului de lângă măsuţa de telefon.

— Mă bucur că te aud, Ben, dar te aud foarte greu, din cauza zgomotului ploii.

— Ce ghinion. Să rămân aici, blocat, înconjurat de apă. Roderick n-a prea fost un bun prieten. să plece şi să mă lase. Reynold mi-a spus că n-a mai avut timp să treacă pe-aici să mă ia.

— A fost foarte ocupat. Mă auzi? Am spus că a fost foarte ocupat.

Simţea că e cineva lângă ea. Ridică privirea şi-l văzu pe Roderick. Avea o figură serioasă. Îi întinse o

ţigară, i-o aşează între buze şi i-o aprinse. Apoi, trase un scaun de sub masă şi o împinse uşor, ţinându-şi mâinile pe umerii ei, până o aşează.

Joan nu-l putea privi. Se întreba dacă făcea asta din amabilitate sau râdea de ea. Şi cum de suporta Shelley să asiste la această pantomimă? îşi întoarse capul şi observă, cu uşurare, că Shelley era în bucătărie şi pregătea cafeaua, după aroma ce umplea încăperea.

— Nu am prea auzit ce-ai spus, Ben. Sună-mă mâine, te rog. Sunt sigură că doamnei Atherton îi va face plăcere să vii să ne faci o vizită, când se opreşte ploaia.

Capitolul 5

Cum să-l întrebe cât intenţionează să rămână? Cum să-i dea de înţeles că poate lui Edmond Roderick nu-i face plăcere vizita lui? Sau poate nici soţilor Atherton? Dar, poate se înşela. Nu şi în privinţa lui Edmond. Expresia feţei lui a fost clară. Of, Doamne, ce complicaţii vor mai apărea? Şi de ce nu reacţionase aşa cum s-ar fi aşteptat, auzindu-i vocea?

În orice caz, va trebui să evite orice gest

curtenitor din partea lui Edmond, chiar dacă era vorba doar de o firească politeţe a acestuia, ca în acest caz, de exemplu. Dar simţea că lui Shelley nu i-ar plăcea. Şi nici soţilor Atherton, de fapt, pentru că deja îl vedea pe Edmond ca viitorul soţ al lui Shelley.

Şi oare câţi ani avea? Patruzeci? Treizeci? Bărbaţii din această regiune arată de obicei mai în vârstă decât în realitate.

Munca şi responsabilităţile sunt cauza. Totuşi, mai degrabă în jur de treizeci de ani.

— Visezi cu ochii deschişi, Joan! spuse doamna Atherton, atingând-o cu mâna pe umăr. E totul în regulă, draga mea?

— Da, da, mulţumesc, spuse Joan tresărind, pentru că nu-i auzise paşii. Mă gândeam.

— Telefonul acesta te-a deranjat?

— Nu, deloc. Era un vechi prieten. Mi-a făcut plăcere că m-a sunat.

Când s-au întors la masă, Shelley turna cafeaua şi Edmond dispăruse din încăpere.

— Dragostea! râse Shelley

Joan simţi nevoia să-i dea noi asigurări.

— Mi-a făcut plăcere să-l aud. Oare crezi că mătuşa îmi va permite să-l invit când se va opri ploaia?

— Când se va opri ploaia! Vocea lui Shelley era plină de regret. Poate să continue aşa săptămâni întregi!

— Dar Edmond nu va sta aici săptămâni întregi, nu-i aşa?

— El nu. Va pleca imediat ce trece punctul critic. Numai că prietenului tău din Sydney nu ştiu dacă i-ar plăcea să meargă prin treizeci de centimetri de apă peste alţi zece de noroi.

Şi nu uita că nu mai sunt cai disponibili.

— Ben vine din regiunea de vest!

— Da, draga mea, scuză-mă. Ştiu ce simţi. Eu, de exemplu, nu suport să mă necăjească nimeni cu maliţiozităţi despre Edmond. Îmi dă o oarecare nesiguranţă.

— Da, dragostea vine întotdeauna cu bucurii, dar şi cu suferinţă. Mă întreb dacă şi bărbaţii simt la fel.

— Tu îl întrebi pe Ben, iar eu pe Edmond. când vom avea ocazia. Să ne bem cafeaua, acum. Edmond

caută un ciocan. Va verifica apoi dacă nu cumva au pătruns furnici. În aceste ţinuturi depistarea furnicilor albe este tot atât de importantă ca depistarea zăcămintelor de ţiţei sau de uraniu.

— Unde va dormi Edmond?

— Aducem un pat de campanie de pe verandă. Avem o mulţime pliate într-un colţ lângă baie. Câteodată, familia Brooks de la casa Orphir îşi petrece weekend-ul la noi, sau dăm uneori petreceri.

Joan se ridică s-o ajute pe Shelley să strângă masa.

— Nu, Joan, lasă-le. Du-te şi stai de vorbă cu mătuşa. Mie şi lui Edmond ne place să spălăm vasele împreună; astfel, putem discuta.

Doamna Atherton se retrăsese într-un colţ al salonului cu coşuleţul de lucru. Joan se aşează pe un scaun lângă ea, jenată că nu ştia să lucreze nici cu acul, nici cu andrelele, brusc conştientă că mâinile ei, pe cât de frumoase şi fine, erau tot pe atât de nefolositoare.

— Ştiu ce gândeşti despre mine, mătuşă. Aş vrea să fiu altfel.

— Eu nu, draga mea. Cred că n-ai avut de-a face cu modul nostru de viaţă, asta e tot. Am putea să rezolvăm şi problema blugilor.

— Mulţumesc, mătuşă. Ar fi tare bine să mă ajuţi. N-am vrut să te rog.

— Prostii! Roagă-mă tot ce vrei. Doar pentru asta sunt naşele. Şi acum, să începem lecţia de croit. Numai că nu avem electricitate, aşa că nu vei putea folosi maşina de cusut.

— Va fi curând, dacă nu cumva Edmond atinge vreun fir sub tensiune, spuse Shelley supărată, tocmai intrând.

Vântul s-a liniştit puţin şi Edmond s-a dus să verifice instalaţia electrică. În definitiv, pentru asta venise, nu să participe la o acţiune mondenă.

— Cred că vremea asta te-a indispus, Shelley, încercă mătuşa să aplaneze situaţia.

— Shelley e supărată fiindcă Edmond n-a lăsat-o să meargă cu el şi să se joace cu firele de înaltă tensiune, interveni domnul Atherton.

— S-ar spune că eu sunt cea neajutorată şi nefolositoare de aici, spuse Shelley acru, făcând aluzie

la Joan. Se pare că Joan a creat o modă şi-acum Edmond îşi închipuie că aşa trebuie să se poarte orice fată. Numai că ar regreta până la sfârşitul vieţii dac-ar trebui să-şi petreacă zilele lângă un astfel de specimen.

— Asta s-a văzut clar din modul în care mă tratează, spuse Joan împăciuitor. Nu mai fi supărată, Shelley, a făcut asta pentru că ţine la tine şi vrea să te protejeze.

— Da, dar el? Ascultă cum tună. Poate să moară trăsnit sau înecat… sau ambele.

Apoi se întoarse repede şi fugi în bucătărie.

— Situaţii ca aceasta pot apărea frecvent când mai multe persoane sunt obligate să rămână în aceeaşi încăpere mai mult timp. Se creează în mod inevitabil o atmosferă tensionată şi mai e şi lipsa de aer., încercă mătuşa să o scuze pe Shelley. Shelley ţine foarte mult la Edmond şi e firesc să fie îngrijorată pentru el. Sperăm să anunţe logodna în curând. Aşa, va fi mai liniştită. Vom sugera ca perioada de logodnă să fie scurtă.

O nouă bubuitură de tunet o făcu pe Joan să

realizeze cât de fragilă era o casă în faţa stihiilor dezlănţuite. Ea însăşi simţea o strângere de inimă ştiindu-l pe Edmond afară.

Deodată, Shelley intră în fugă de pe uşa din faţă a verandei.

— Am să te rog să mă ajuţi, Joan. Unchiul şi mătuşa nu sunt suficient de puternici. Vino cu mine, dar nu le spune nimic.

Shelley merse repede în colţul de nord-est al verandei, unde zgomotul ploii se auzea şi mai tare decât înăuntru.

— Edmond e aici. Ţintuit de vânt lângă perete.

Se aplecă şi lovi cu un ciocan mic în oblonul din lemn. Joan îşi dădu seama că era un semnal în codul Morse. Veni şi răspunsul, Edmond găsise vreun obiect cu care bătea de afară.

— Nu a păţit nimic, traduse Shelley, dar nu poate da colţul din apus din cauza vântului. Va înainta pe latura de nord şi va aştepta un moment potrivit să dea colţul pe la răsărit. Aşa, va putea intra pe uşa dormitorului de pe verandă al mătuşii. Va trebui să mă ajuţi să ţinem uşa astfel încât să opunem rezistenţă

vântului, când o deschid puţin ca să intre.

— Desigur.

Shelley înăuntru şi Eduard, afară, au mai schimbat între ei câteva mesaje Morse şi, după strălucirea ochilor lui Shelley şi zâmbetul acesteia, Joan presupuse că erau cuvinte de dragoste.

În pauza dintre două rafale de vânt, Edmond reuşi să ajungă, anunţându-şi sosirea cu o bătaie puternică în oblon.

— Hai să-i dăm drumul înăuntru. Ai grijă, Joan, dacă nu ţinem uşa bine, vântul o va trânti. Te rezemi de ea cu toată puterea şi vezi să nu aluneci. După ce Edmond intră, împingem uşa la loc. Eşti gata?

Shelley scoase bulonul de fixare şi-l aruncă lângă ea. Împingea uşa cu amândouă mâinile, iar Joan o împingea cu spatele. Deja vântul o deplasase cu doi centimetri şi totul zăngănea pe verandă cu un zgomot infernal.

— Edmond va împinge, dar noi trebuie să împingem în continuare, ca şi cum nu l-am lăsa să intre, ţipă Shelley la urechea lui Joan.

Tehnica era clară: n-ar mai fi putut închide uşa

niciodată, fără această presiune din interior.

Mai întâi o mână. apoi cizma. şi Edmond reuşi să pătrundă înăuntru. Conform instrucţiunilor, Joan împingea cu spatele în uşă cu toată forţa. Într-o fracţiune de secundă, Edmond veni în locul lui Shelley, cu spatele rezemat de uşă. Era atât de plin de apă, cum Joan îşi închipuise că numai un înecat poate fi. Era lângă ea, umăr lângă umăr. Shelley se aplecă să ridice bulonul ca să-l fixeze la loc, între uşă şi spatele lui Edmond. Acesta îşi aplecă puţin capul ca să-i facă loc şi aruncă o scurtă privire spre Joan; li se atingeau umerii, coapsele şi cizmele lui stăteau lângă pantoful ei delicat, într-o băltoacă în continuă extindere.

— Ne întâlnim în locuri ciudate. şi în poziţii ciudate, nu-i aşa, Joan? Te deranjează că, în curând, am să-ţi stric pantofii cu apa care se prelinge de pe cizmele mele?

Nu era vorba numai despre pantofi. Felul în care o privea. felul în care-i zâmbea. Nu era bine. O înşela şi pe Shelley şi pe ea.

— Da, răspunse ea cu voce joasă. Mă deranjează.

— În cele din urmă, te-ai dovedit a fi foarte utilă,

spuse el desprinzându-se de uşă, în timp ce Shelley fixa bulonul. Acum suntem chit, nu-i aşa?

Joan nu-l înţelese.

— Bine că te-ai întors. Credeam că nu te mai vedem, spuse Shelley, examinându-l.

— M-am întors pentru că nu ne sărutasem de rămas bun, îi răspunse Edmond zâmbind, trecându-şi mâna udă prin părul ei scurt, negru. Dar nu mă invită nimeni înăuntru la un ceai?

— Fă tu ceaiul, Joan. Eu îi voi aduce lui Edmond un rând de haine uscate. Are întotdeauna aici o rezervă de haine.

Joan uitase complet de Ben Arnold în timp ce pregătea ceaiul pentru Edmond. Uitase cum suna vocea lui în aparatul de emisie-recepţie; în schimb, îi răsunau în urechi cuvintele lui Edmond. „Ne întâlnim în locuri ciudate… nu-i aşa Joan?” Şi, în acelaşi timp, auzea din nou cuvintele Contrabandistului, spuse în glumă: „Păr ca vârful frunzei de eucalipt, cu soarele strălucind în el”.

Ar fi vrut să se aşeze undeva şi să plângă pentru toată tristeţea pe care dragostea o aduce.

*

* * *

Shelley, Joan şi Edmond îşi beau ceaiul în bucătărie, pentru că „e mai amuzant acolo”.

Edmond arăta minunat: proaspăt, cu ochii parcă mai sclipitori şi tenul bronzat. Shelley era încă agitată, parcă l-ar fi salvat personal din ghearele morţii şi povestea, exaltată, prin ce chinuri trecuse din cauza îngrijorării.

— Taci măcar cinci minute, Shelley, şi bea-ţi ceaiul ca să nu se răcească. Sau va trebui să fac altul, proaspăt? întrebă Edmond în glumă, privind-o tandru.

— Să? începu Joan, ridicându-se.

— Stai jos, Joan. Este între mine şi Shelley.

— Cred c-ar fi mai bine să mă-ntorc la cusutul pantalonilor. Tocmai.

Imediat după ce făcuse ceaiul, Joan a vrut să se retragă, dar de data asta Shelley, bine dispusă, insistase să rămână. În momentul acela, ar fi fost urât din partea ei să plece. Dar acum, după ce îşi băuse ceaiul.

— Te rog, ia loc, Joan, spuse Edmond.

Joan simţi o uşoară enervare. Edmond făcea uz în mod deliberat de autoritate asupra ei; de fapt, nici el, nici Shelley nu doreau ca ea să mai rămână. Făcea pur şi simplu paradă de autoritate. Doamna Atherton şi Shelley îl cam răsfăţaseră.

— Vă rog să mă scuzaţi. Începu ea cu răceală.

Edmond se răsuci pe picioare şi veni în faţa ei. O privi în ochi şi zâmbi.

— Nu te simţi bine în bucătărie, Joan? Te poţi distra oriunde. În bucătărie, în şopron, în salon, dacă ai simţul umorului.

Joan deschise gura, gata să protesteze, indignată. Interpretase tăcerea ei în timpul ceaiului ca pe un semn că nu se simte bine în bucătărie? Obrajii i se îmbujorară de revoltă faţă de nedreptatea ce i se făcea. Edmond observă şi zâmbi iar.

— Asta-i bine. Prinţesa de gheaţă are unele sentimente, totuşi. Stai jos ca o fetiţă cuminte şi dă frâu liber acelor trăiri.

Joan simţi că nu se putea împotrivi acelui bărbat. Ştia că nu putea trece de el, şi-ar fi pus mâinile lui puternice pe umerii ei şi ar fi obligat-o să se aşeze.

Aşa că se aşeză singură din nou.

— Nu-i mai spune „prinţesă de gheaţă”, interveni Shelley. Nu e chiar atât de rece. În plus, nu i-ar plăcea lui Ben. Nu-i aşa, Joan?

— Pe Ben îl despart de noi două mile şi zece mii de metri cubi de apă, spuse Edmond.

Apoi, acesta se aşeză şi se întoarse spre Shelley.

— Auzi şi tu ce-aud eu? A scârţâit acoperişul.

— Ah, Edmond! N-aş suporta! Să nu-mi spui că acoperişul cedează!

— L-am verificat acum paisprezece zile. Nu-mi plac fisurile!

Cuvintele lui au fost acoperite de un tunet îngrozitor.

Doamna Atherton apăru în pragul uşii bucătăriei.

— Cred că vom avea o noapte urâtă. Unchiul s-a dus să se culce, poate reuşeşte să doarmă puţin până când vine momentul de vârf. Cred că şi voi, fetelor, ar trebui să faceţi la fel. Centrul ciclonului trebuie să fie foarte aproape.

— Joan, mergi tu la baie prima. Când eşti gata, bate în perete. Edmond va merge ultimul.

— Noapte bună, Edmond, spuse Joan, de acord să plece imediat, gândindu-se că Shelley şi Edmond vor să fie singuri ca să-şi spună noapte bună.

— Edmond, spuse doamna Atherton, vrei te rog să-ţi aduci un pat pliant?

— Da, dar nu mă îmbrac în pijama. Mă culc aşa cum sunt, îmbrăcat. Motivul: acoperişul a scârţâit. Aşa că, dacă voi fi nevoit să mai stau afară încă o dată, prefer să fiu îmbrăcat.

— Glumeşti, spuse doamna Atherton.

Dispariţia subită a zâmbetului lui Edmond o asigură că nu era vorba de nicio glumă.

Joan nu mai rămase să asculte restul discuţiei. După câteva minute, doamna Atherton bătu la uşă şi intră.

— V-am adus două halate, pentru tine şi pentru Shelley, în caz că e vreo urgenţă în timpul nopţii. Acum, încearcă să dormi, dacă poţi în acest vacarm.

— Voi încerca. Somn uşor. Şi, mătuşă.

— Ce este, draga mea?

— Mulţumesc pentru că eşti atât de bună cu mine şi atât de înţelegătoare.

— Eu îţi mulţumesc pentru că ai venit la mine. Nici nu-ţi dai seama cât de măgulitor este pentru cineva în vârstă cum sunt eu.

Apoi ieşi.

Acum că plouase şi era apă din belşug, Joan îşi permise luxul de a face baie fără economie. Văzu aruncate într-un colţ hainele ude ale lui Edmond, o grămadă jalnică fără trupul falnic pe care-l îmbrăcaseră. Simţea nevoia să le aranjeze, să le atingă, dar îşi dădea seama că acest gest ar fi pătruns într-o intimitate ce nu-i era îngăduită.

Se aplecă să îndrepte doar mâneca de la cămaşă, pentru a-i conferi cât de cât mai multă demnitate. Atunci văzu că mâneca era sfâşiată şi pătată de sânge. Aşadar, Edmond se rănise, dar nu spusese nimic. Nu putea face nimic pentru el. Era privilegiul lui Shelley, sau al mătuşii, de a-i veni în ajutor. Aşează mâneca astfel încât să fie sigură că nu-i va scăpa neobservată lui Shelley. Apoi, îi dădu acesteia semnalul că poate veni.

Shelley intră în baie, apoi deschise iar uşa şi aruncă afară hainele lui Edmond.

Oare văzuse mâneca sfâşiată şi petele de sânge?

„Dar ce mă interesează pe mine? se întrebă Joan. „Trebuie să încetez de a mă mai gândi la el. Mă provoacă, râde, apoi face sau spune ceva frumos. E imprevizibil. Sau nu e?”

Apoi se gândi la Ben şi la cât de efemeră poate fi dragostea.

La rândul ei, Shelley bătu în perete şi veni în dormitorul pe care-l împărţea cu Joan.

Edmond făcea o gălăgie îngrozitoare în baie.

De fapt, îşi dădu seama că o aude pentru că ploaia şi vântul încetaseră.

Oare se terminase? Se ridică puţin, să audă mai bine. Era linişte.

Edmond ieşi din baie şi stinse lumina. Era beznă. Intră în dormitorul lor şi le acoperi pe fiecare în parte cu pătura făcută sul la capătul patului.

— Veţi avea nevoie de ea în curând. Deja temperatura a scăzut cu zece grade.

— Dar s-a terminat, nu-i aşa? şopti Joan.

— Nu, îi răspunse Edmond tot în şoaptă. Centrul ciclonului este chiar deasupra noastră. În câteva

minute, probabil zece, o puternică rafală de vânt va izbi casa.

— Ce bine că ne încurajezi! se auzi vocea lui Shelley. Joan, nu-l lua în seamă. Nu va fi mai rău decât a fost până acum. Mergi la culcare, Edmond.

— Voi merge după prima izbitură.

Edmond se duse în salon, se aşeză pe marginea patului său pliant şi-şi răsuci, încruntat, o ţigară. Apoi se duse la telefon, ridică receptorul, apăsă pe o pârghie de pe disc şi aşteptă câtva timp.

— Tu eşti, Arthur? Acum e linişte la voi? Bine, şi aici.

Ne aşteptăm să lovească peste unul sau două minute, la voi vă ajunge mai întâi. S-a prăbuşit ceva? Eucaliptul din curte? Îmi pare rău. Ţineam mult la copacul acela. La garaj e totul în regulă? Bine. Şi aici, dar sunt puţin cam îngrijorat din cauza traverselor de la acoperiş. De asta am şi venit de fapt. Să vedem cum se comportă în următoarele zece minute. Ah, Arnold. Da. Cum se descurcă? Da? A spus el că e din vest, unde sunt foarte des cicloane.

Este capabil. Bine. Mă bucur să aud că se

descurcă.

Spune-i că totul e bine aici şi că domnişoara Joan Yelland e legănată de vise dulci. Bine, Arthur. Spune-i să-i telefoneze mâine dimineaţă. Cum, a-nceput? Bine, închide. Noapte bună şi succes! Mulţumesc.

Edmond puse receptorul în furcă şi merse lângă uşa verandei, ascultând, cu capul lăsat uşor într-o parte, vuietul din ce în ce mai accentuat. Îşi încleştă dinţii în aşteptarea izbiturii. Era ca şi cum miliarde de hoarde ţipau şi atacau partea de vest a casei. Clădirea se zgudui, dar rezistă. De deasupra se auzi un scârţâit ameninţător. Lumina electrică se întrerupse din nou. O lampă care încă mai era aprinsă în salon îi dădu suficientă lumină ca să urce pe scara deja proptită de peretele vestic al verandei, ca să pătrundă prin gura de acces, între tavan şi structura metalică a acoperişului. Avea lanterna gata pregătită, la curea.

„Mai scârţâie o dată, bestie, să te pot găsi”, şuieră el printre dinţi.

Răspunsul nu întârzie: se auzi un scârţâit însoţit de zgomotul unei grinzi care se rupse. Într-o secundă, Edmond identifică grinda care se ridicase şi, aşezat pe

ea, luă lanţul care lega traversa de stâlpul vertical. Se ridică uşor, dar grinda se ridică şi ea. doar cu doi centimetri, dar la forţa aceea a vântului, era periculos. În acelaşi timp, se ridică şi o bucată din metal de la streaşină şi, când Edmond se aşeză din nou pe grindă, rămase un loc liber de doi centimetri, prin care vântul pur şi simplu sfâşia.

Edmond se târî pe burtă de-a lungul grinzii până când putu atinge cu lanterna zona plafonului de deasupra locului în care dormeau fetele şi bătu cu lanterna un mesaj în cod Morse.

— Repede, Joan, spuse Shelley auzind imediat mesajul şi sărind din pat. Edmond e în acoperiş şi are nevoie de ajutor.

Joan se dăduse deja jos din pat şi îşi punea halatul dat de doamna Atherton.

— Până şi eu ştiu să decodez acest semnal: trei puncte, trei linii, trei puncte. E un S.O.S.

— Nu te mai încheia la nasturi şi aprinde lămpile. Iar s-a întrerupt electricitatea.

Shelley pornise deja spre Edmond. Cât putu de repede, Joan aprinse lămpile. Când ajunse la verandă,

Shelley cobora iar.

— Trebuie să aduc buloane şi un sfredel. S-a ridicat o grindă sub streaşină. Avem nevoie de o lanternă. Trebuie să urci şi să stai pe grindă până când Edmond prinde o bucată de acoperiş. Din fericire, are un instrument special pentru aşa ceva. Acum, urcă repede. Riscăm să se desprindă tot acoperişul dacă pătrunde vântul pe sub el.

Ţipase la urechea lui Joan din cauza zgomotului asurzitor al furtunii.

Joan constată că poate să urce scara extrem de uşor şi repede. Cu capul prin gura de acces, îl văzu pe Edmond cu braţul întins înainte practic cu degetele, prin apăsare, foaia de tablă. Acesta îşi întoarse capul spre ea, privind-o cum încearcă să calce repede din grindă în grindă.

— Te-ai gândit bine să nu te-ncalţi cu pantofi cu toc. Fii atentă! Dacă aluneci, să ştii că vei cădea prin tavan: este carton tencuit cu ipsos şi podeaua livingului nu e prea moale în această perioadă a anului.

În ciuda ironiei şi glumei, Joan realiza că era

vorba de o situaţie urgentă şi că forţa vântului căreia Edmond îi opunea rezistenţă apăsând cu degetele trebuie să fi fost cumplită. Ciudat, zgomotul era aici mai mic, deşi se aflau practic la câţiva centimetri de cauza lui.

Joan ajunse în cele din urmă.

— Acum aşază-te pe grindă, lângă picioarele mele. Pe măsură ce îmi retrag picioarele sub mine, te muţi mai în faţă, astfel încât să menţinem un echilibru.

Joan făcu întocmai. Când Edmond ajunse cu genunchii sub el, se putu răsuci în poziţie şezând lângă ea.

— Acum caută în buzunarul de la pantaloni şi scoate un cleşte.

Joan vârî mâna în buzunarul lui şi scoase cleştele. Se întreba de ce nu-l scosese chiar el, din moment ce ţinea bucata de fier apăsată doar cu braţul drept. Cu mâna stângă se ţinea de grinda pe care stăteau.

— Bun. Ascultă-mă, Cârlionţ şi fă exact cum îţi spun. O să-mi trec un picior peste grindă, ca să ajung

cum trebuie la afurisita asta de bucată de metal. După aceea, ridică-mi mâna stângă până la stâlpul vertical.

Joan rămase mută de uimire. Înseamnă că se rănise rău la umăr, dar nu spusese nimic toată seara. Se folosea de mâna stângă, dar nu-şi putea mişca umărul. Cineva trebuia să-i ridice mâna. şi îl va durea. chiar foarte tare.

Nu spuse nimic, ci încuviinţă doar din cap. Se aplecă deasupra umărului lui, îi ridică mâna stângă mai sus de cap şi i-o aşeză pe stâlpul vertical. Îi văzu faţa contorsionată de durere, dar tot nu spuse nimic.

— E bine aşa. Acum mă descurc. Nu te mişca de pe grindă. Chiar dacă nu cântăreşti prea mult, tot contează.

Când ajunse şi cu mâna stângă sub bucata de metal, îşi eliberă dreapta şi îşi mişcă puţin braţul amorţit.

— Cleştele, te rog, iubito.

Joan îi puse cleştele în mâna dreaptă şi vorbi pentru prima dată de când venise.

— Nu-mi mai spune aşa.

— De ce? întrebă el cu dinţii încleştaţi.

Îndoia bucata de metal înăuntru cu cleştele pentru a înfăşura traversa de sus şi faptul că se ajuta cu umărul stâng să opună rezistenţă, trebuie să-i fi produs nişte dureri cumplite.

— Pentru că sunt iubita altcuiva, tot aşa cum şi tu eşti iubitul alteia.

Simţea o durere în inimă pentru suferinţa lui şi, în acelaşi timp, era uimită de forţa colosală a mâinilor lui. Trebuia însă să se prefacă în continuare.

— Vom continua această discuţie imediat. Acum, scoate din buzunarul meu două cuie de zece centimetri. Ciocanul e la picioarele tale. Să nu cumva să te ridici de pe grindă. Apleacă-te ca să ajungi la el. Mai creşti cu vreo câţiva centimetri dacă e nevoie. Pune-mi cuiele în gură şi ia cleştele. Vezi, nu-l scăpa din mână, fiindcă ar trece prin tavan şi i-ar putea sparge capul lui Shelley. De ce-o întârzia atât de mult? Ne-ar trebui o lanternă. De ce nu te-ai gândit să aduci şi o lanternă cu tine, Joan?

— De ce n-ai adus tu, Edmond? Tu ai venit primul.

— Unu la zero pentru tine. Pune, te rog, ciocanul

în mâna mea dreaptă. Acum mă voi ridica puţin de pe grindă ca să ţin şi cuiul şi ciocanul în acelaşi timp. Trebuie să stai bine pe grindă şi să-ţi aşezi mâna sub umărul meu stâng şi să-l propteşti în timp ce ţin cuiul cu mâna stângă. Te descurci?

— Da. Poţi începe.

Îşi aşează mâinile sub umărul lui şi simţi o umflătură: Dumnezeule, pesemne că a făcut întindere de ligament, printre altele. Categoric mai erau şi altele, având în vedere petele de sânge de pe cămaşă. Nu spuse nimic, şi nici Edmond.

Tresări de durere când îi întinse umărul, apoi deveni rigid. Joan îl atinse cu blândeţe. Cât putea să mai suporte acea durere? După câteva minute, cuiele erau deja bătute în bucata de metal înfăşurată în jurul traversei.

— Acoperişul va rezista peste noapte. Acum, de-ar veni Shelley cu buloanele.

Edmond îşi cobora uşor ambele braţe: dreptul, pentru că-l ţinuse prea mult timp ridicat şi-i amorţise, iar stângul, din cauza durerii din umăr.

Joan îşi sprijinea o mână sub omoplatul lui şi, cu

mâna cealaltă îi coborî uşor braţul. Trebui să se aplece asupra lui ca să ajungă şi văzu astfel că Edmond avea ochii închişi şi dinţii încleştaţi. Sta călare pe grindă, cu spatele la ea.

Joan încă îi mai ţinea braţul, chiar deasupra încheieturii mâinii. Apoi se retrase.

Urmă o tăcere lungă, după care Edmond deschise ochii, întoarse capul şi, în lumina lanternei orientate spre ei, o privi. De data aceasta, Joan nu şi-a mai putut ascunde expresia îngrijorată.

— Mulţumesc mult, Joan. Nu ţi-am mai spus „iubito”, adăugă el zâmbind. Aşa e bine?

Joan încuviinţă din cap. Apoi Edmond îşi trecu piciorul peste grindă şi stăteau acum unul lângă celălalt.

— Cred că Shelley fabrică acele buloane, spuse Joan ca să întrerupă tăcerea. Acum, fiindcă stai tu pe grindă, aş putea să cobor să văd ce s-a-ntâmplat cu ea.

— Poate să întârzie cât vrea, pentru că s-a remediat ce-a fost urgent. Nu-ţi place aici sus cu mine, Joan? Eşti mult mai aproape de îngeri.

— Nu atât timp cât stau lângă tine. Sau poate că

eşti un înger al întunericului.

— Asta nu e o idee rea. Mă voi prezenta la porţile Raiului ca fiind îngerul negru al lui Joan Yelland. Crezi că aşa voi putea intra, tot aşa cum numele tău mi-ar deschide uşile cercurilor înaltei societăţi din Sydney?

— N-ai ajunge nicăieri. Cât despre mine, eu am un alt paşaport spre regatele cereşti.

— Ben Arnold? Asta încerci să-mi spui?

— Da, spuse Joan, adăugând în sinea ei: „Îmi pare rău pentru minciuna spusă, dacă m-ar auzi Shelley, m-ar iubi pentru asta”.

Probabil că şi unchiul şi mătuşa ar iubi-o pentru această minciună. Bărbatul acesta aparţinea lui Shelley. Păcatul de neiertat pe care o femeie îl putea comite era să ia bărbatul altei femei.

Şi Edmond ce făcea? Flirta de dragul flirtului? Sau îşi făcuse socoteala, ah, ce gând îngrozitor, că averea ei e mai mare decât a lui Shelley?

Joan îşi scutură capul, ca pentru a îndepărta acest gând. Oare mereu va judeca bărbaţii astfel?

— Spune-mi, Joan, când ai fost ultima oară undeva atât de sus încât să simţi că ai lumea la

picioare?

— Nu demult. Numai că era sus pe o stâncă şi mai întuneric decât aici, pentru că luna era învăluită într-un nor şi n-am văzut lângă cine eram.

— Hmm. Şi cum era?

— Nu ştiu cum arăta pentru că era întuneric. Dar îmi amintesc vocea lui.

— Avea o voce plăcută?

— Da, răspunse Joan gânditoare. Atâta doar că m-a înşelat. Mi-a spus că e ceva şi în realitate era altceva. Dar a fost amuzant.

— Şi ce ţi-a spus că e… acel bărbat fără chip?

— Contrabandist. Ai auzit de aşa ceva, Edmond?

Acesta râse.

— Poteca prin Valea Albastră. Scurtătura văcarilor spre râu. Drumul celor ce vindeau ilicit romul. drumul acoperit cu praf de aur. Da, ştiu ce este acela un contrabandist.

Apoi tăcu timp de câteva minute, căută cu mâna dreaptă în buzunarul cămăşii şi scoase un pachet cu ţigări.

— Ţine astea, te rog, Joan. Acum trebuie să caut

chibriturile.

Joan scoase o ţigară şi i-o puse în gură. Îşi dădea seama că, după atâta efort, nu-şi mai putea folosi deloc mâna stângă. Când Edmond îi dădu şi cutia cu chibrituri, îi aprinse ţigara, fără însă să-şi dezlipească privirea de la vârful acesteia. Bărbatul acesta aparţinea lui Shelley şi familiei Atherton. Va trebui să revină la atitudinea lor obişnuită de atac şi ripostă.

— Cred că voi lua şi eu o ţigară.

Edmond îi privi picioarele goale sprijinite de traversa alăturată.

— Dumnezeule, Joan, îţi dai cu ojă şi pe unghiile de la picioare?

— De ce nu? răspunse ea rece.

— Cine le vede?

— Eu. Mă îmbrac pentru mine.

Cât de repede putea intra în pielea domnişoarei Joan Yelland!

— E ceva tot atât de inutil ca şi albul imaculat de crin al mâinilor tale. Spune-mi, ai muncit vreodată în viaţă?

— Nu prea. Şi nici nu intenţionez. De ce-aş face-

o?

Doar ăsta era răspunsul la care se aşteaptă el, nu?

— Eterna întrebare a femeii. *De ce*? Trebuie să existe un motiv pentru orice?

— Din punctul meu de vedere, da. Singurul motiv pentru care stau aici, de exemplu, este că, dacă n-aş ajuta cumva ca acoperişul să nu se prăbuşească, m-ar uda ploaia şi n-aş putea găsi un coafor aici.

Continuau să fumeze. Edmond nu comentă nimic.

— Spune-mi şi mie, cum este să fii model? o întrebă el în cele din urmă. Cum este să mergi ştiind că te privesc o mulţime de oameni? Nu te întrebi niciodată la ce se gândesc?

— Se presupune că se gândesc la hainele pe care le văd şi care anume li s-ar potrivi.

— Nu se-ntâmplă niciodată să se uite la tine, nu la haine?

— Nu ştiu. Nu mă gândesc la asta. Cumpără acele haine la nişte preţuri fabuloase, aşa că e normal să se uite şi să se gândească la ele.

Edmond se întoarse puţin s-o privească în lumina

palidă a lanternei. Deodată, Joan simţi o oarecare nelinişte la gândul că Shelley nu va veni la timp, bateriile se vor consuma şi va rămâne singură în întuneric atât de aproape de Edmond încât se simţea tentată să-şi aşeze capul pe umărul lui. De ce avea un astfel de efect asupra ei? Faptul că-i evidenţia şi mai mult fragilitatea? Oare orice femeie avea tendinţa să caute un punct de sprijin?

Shelley, în niciun caz! Era atât de operativă şi de practică, încât lui Joan îi trecu prin minte că ar fi o soţie mai bună pentru un bărbat care ar căuta un sprijin. Dar Shelley şi Edmond erau de mult timp împreună şi respectul pe care fiecare din ei îl avea pentru celălalt era poate o bază mai trainică pentru dragostea lor.

Joan înţelegea foarte bine atitudinea sceptică şi amuzamentul lui Edmond faţă de unghiile ei făcute cu ojă, mâinile ei care nu făceau nimic util, de corpul ei, un suport pentru o paradă a eleganţei.

— Toate aceste acţiuni se fac în scopuri caritabile, spuse ea ca o scuză. Se strâng atât de mulţi bani în scopuri nobile. Şi îmi face plăcere s-o fac,

adăugă ea cu toată sinceritatea.

Se aşteptă ca Edmond să facă vreo remarcă sarcastică, dar, ciudat, rămase tăcut. Întinse mâna şi-i luă ţigara, o stinse pe grindă lângă el, după care o stinse şi pe a lui.

— Cum ai ştiut că prezint moda?

— Am văzut în ziare. Doamna Atherton mi-a arătat câteva fotografii apărute în presă. Să ştii că este foarte mândră de tine.

Joan se aşteptă la o remarcă dură din partea lui şi era pregătită să-i răspundă cu aceeaşi monedă, dar faptul că-i spusese ceva atât de plăcut o deconcertase.

— Ai purtat vreodată acea pălărie roşie cu care ai venit la o prezentare de modă?

— Pălăria roşie! Cum de ştii de ea? S-a stricat după ce mi-au fost traversate bagajele.

— Te-am văzut când ai coborât din avion. Eram puţin mai departe pe drumul spre Orphir şi puneam la punct unele amănunte cu văcarii când a aterizat avionul.

— Şi ţie ţi s-a părut ciudat şi nepotrivit?

— Mi s-a părut frumoasă. Totodată, o pălărie care

iese în evidenţă. De aceea o purtai, ca să atragi atenţia?

— Desigur, spuse Joan jignită. Întotdeauna port lucruri care să atragă atenţia asupra mea. Ce altceva poate face un model? Chiar şi unde e aproape pustiu.

— Atunci, păţeşti ce-ai păţit tu, s-a stricat, deci erai ca şi în pustiu. Şi, tot aşa, încercai să atragi atenţia când ai venit astă seară să-mi deschizi cu halatul ud şi desculţă?

— Nu ştiam că eşti tu. Şi nu-i nicio diferenţă între a fi ud de la duş şi a fi ud după o traversare a râului, agăţată de coada calului.

— Dacă nu contează când, unde sau cum te uzi, atunci de ce te-ai grăbit să-mi deschizi uşa ca să nu mă laşi în ploaia de-afară?

Joan nu putea să se ridice indignată şi să plece. Îşi dădea seama că Edmond profită de situaţie şi râdea de ea.

În sfârşit, Shelley urca scara.

— Ce atmosferă plăcută e aici, spuse ea suspicioasă, luminându-i cu lanterna pe care o adusese. Este acoperişul în pericol, sau nu? Arătaţi de

parcă ar fi vorba de o petrecere.

— De ce-ai întârziat atât de mult? întrebă Edmond.

— Ah, aţi fixat bucata de metal. Foarte bine. Presupun că Joan poate pleca acum. Voi sta eu pe grindă în timp ce tu prinzi buloanele.

— Ideea e bună, numai că nu-mi mai pot folosi deloc mâna stângă. Nu intenţionam să amintesc de aceasta, dar operaţiunea pe care urmează s-o fac presupune două mâini valide.

— Ai la dispoziţie mâinile mele. Dar ce-ai păţit?

Shelley se strecură între Edmond şi Joan.

— M-a lovit Joan cu ciocanul. Poţi s-o sfâşii când coborâm.

— Negreşit. Bănuiam că nu va fi de mare ajutor, totuşi a fost foarte frumos din partea ei că s-a oferit.

Acum, du-te, Joan şi tu, Edmond, spune-mi ce să fac. Voi fixa grinda cu scoabe cât se poate de sigur.

— Nu mă-ndoiesc, spuse Edmond şi-şi trecu degetele prin părul ei.

Fără să spună un cuvânt, Joan o porni spre scară, convinsă că niciunul din ei nu remarcase plecarea ei.

Simţise puterea lui Edmond, dar şi slăbiciunea lui. Îl văzuse şi cum suferă şi cum se amuză. De ce nu reuşise să râdă şi ea cu el? Probabil că o credea complet lipsă de simţul umorului.

Nu exista decât o soluţie: când Ben va reuşi să ajungă acasă la familia Atherton, îşi va anunţa logodna. Asta va pune capăt acestui interludiu ciudat în care se comportă de parcă nu mai era ea însăşi.

Capitolul 6

Când Joan se trezi a doua zi dimineaţă, Shelley încă dormea, iar pe figură i se citea mulţumirea.

Joan se gândi din nou la Edmond şi la privirea lui uneori cinică, uneori prietenoasă, alteori conspirativă.

Ca Shelley să se simtă în siguranţă, se îmbrăcă pentru rolul „tânăra bogată din Sydney”.

În drum spre bucătărie, Joan trecu prin living unde Edmond încă dormea pe sub cămaşa deschisă, nu se vedea niciun bandaj.

— Te-ai trezit devreme, spuse doamna Atherton. V-am auzit când aţi reparat acoperişul.

— Să te ajut. Voi prăji eu pâinea.

Joan se descălţă şi rămase în ciorapii de mătase în faţa aragazului.

— Ai făcut un lucru înţelept, spuse doamna Atherton zâmbind aprobator.

— M-am îmbrăcat aşa pentru că asta se aşteaptă de la mine.

— Pentru noi este ciudat. Presupun însă că vei avea mare succes dacă reuşim să mergem la ferma Orphir. Doamna Brooks este o femeie foarte elegantă,

la curent cu tot ce se poartă în Sydney şi Melbourne.

Joan observă că doamna Atherton rămase puţin pe gânduri.

— Mă pricep să prăjesc pâine, ai observat, mătuşă? Sunt şi eu bună la ceva.

— Nu trebuie să ai un complex de inferioritate, draga mea. După cum ţi-ai croit pantalonii, se vede că eşti foarte pricepută.

— Mi-ar plăcea să locuiesc aici, în nord. Este atât de multă libertate.

— Viaţa aici la fermă este foarte diferită de cea din sud. Povesteşte-mi, ce-i cu tânărul acesta? Shelley mi-a spus că te curtează. Are o fermă? Se ocupă de creşterea vitelor sau a oilor?

— E obişnuit cu viaţa la fermă. Cred că ar vrea să-şi găsească o proprietate.

Nu putea da toate amănuntele despre Ben, şi anume că nu avea banii necesari pentru a-şi cumpăra o fermă şi că încerca să facă rost de ei prin căsătorie.

— Îmi face plăcere să mă gândesc că vei avea un soţ într-un viitor apropiat. Sunt de părere că e bine să te căsătoreşti de tânăr. Asta doresc şi pentru Shelley.

Nu are niciun rost să mai amâne. Cum spuneam, referitor la acest tânăr. Este rudă cu familia Brooks şi asta e foarte important.

— De ce?

— Tom Brooks este consultantul guvernamental în materie de concesionări de terenuri. Urmează să se ia o mică parte din pământul nostru şi una foarte mare de la ferma Orphir. Dacă lui Tom Brooks îi va plăcea acest tânăr. l-ar putea ajuta. Desigur, noi ne aşteptăm ca Edmond să obţină terenul de la Blue Valley până la Blue Range, adică pământul nostru.

— Care, în acest fel va rămâne tot al vostru.

— Nu, va aparţine lui Edmond. Dar dacă el şi Shelley. Se întrerupse. Vezi tu, Tom Brooks de la ferma Orphir se va gândi tot aşa dacă îl va plăcea pe acest tânăr şi dacă agreezi ideea de a locui în nord. Va exista pământul, iar mama ta va avea capitalul necesar pentru investiţii. Cum ai spus că-l cheamă?

— Ben Arnold.

Nu îndrăzni să-i spună mătuşii care ar fi reacţia mamei ei la o asemenea propunere.

— Trebuie neapărat să mergem împreună cu el la

ferma Orphir. Acum, voi duce micul dejun unchiului tău şi tu, vei duce o tavă lui Shelley şi una lui Edmond.

Shelley era atât de adormită, încât se bucură de micul dejun servit la pat, fără să conştientizeze prea bine faptul că rolurile se inversaseră.

Apoi, Joan duse tava şi lui Edmond şi dispăru imediat ce observă privirea lui sceptică, amuzată şi mirată în acelaşi timp.

Când telefonul sună puţin mai târziu, răspunse Joan. La celălalt capăt al firului era Ben, iar în spatele ei, în partea cealaltă a încăperii, Shelley şi Edmond discutau, ceea ce o făcea să-şi continue convorbirea cu voce tremurată, stingherită de caracterul public pe care orice discuţie personală îl capătă în acea casă.

— Edmond, spuse Joan după ce termină de vorbit, a zis Ben că şeful personalului tău, Arthur Reynolds, va veni să vadă ce-i cu umărul tău. Ar vrea să vină şi Ben.

— De ce nu? A făcut drum lung ca să te vadă. Mi-a spus Shelley că…

— Dar cum a aflat ce-ai păţit?

— Există patru modalităţi de comunicare la o

fermă: telefonul, aparatul de emisie-recepţie, codul Morse şi… se opri.

— Da, ştiu. Cornul.

— Poţi folosi telefonul chiar şi în mijlocul nopţii şi chiar şi cu un singur braţ valid.

— Shelley, dacă mai vrei ceai, trimite-mi, te rog, un S.O.S. în bucătărie: trei puncte, trei linii, trei puncte.

— Înveţi repede! spuse Shelley, surprinsă.

Joan ştia că toţi din casă credeau că e foarte bucuroasă să-l vadă pe Ben. Mătuşa îi sugerase chiar să meargă să-şi continue cusutul pantalonilor pe verandă, astfel încât să poată fi singură măcar câteva minute cu el. Cu toate acestea, nu simţea decât tristeţe. Nu voia să-l întâlnească pe Ben aici şi acum, ca şi cum s-ar fi temut de ceva, fără însă să ştie precis de ce anume. Cum va putea lămuri trecutul cu toţi cei din jurul ei? Şi nici nu mai voia, de fapt, să lămurească nimic. Poate că fusese o prostie din partea ei să sufere atât de mult pentru că o părăsise. Şi, de fapt, nici nu o părăsise cu adevărat, din moment ce acum făcuse o călătorie atât de lungă să o vadă.

Când auzi jeepul, se ridică şi, când zgomotul paşilor se apropie, se duse să scoată grinda care fixa obloanele. Intră primul bărbat, scuturându-şi pălăria udă de ploaie, îl urmă un al doilea, mai în vârstă. Cel de-al treilea era Ben, cu farmecul lui la fel de cuceritor, numai că inima lui Joan nu tresări.

Nu simţea decât remuşcare. Ben venise prea târziu. Îi era imposibil să-l mai vadă cu aceiaşi ochi.

Ben zâmbi şi întinse mâna spre Joan, intenţionând s-o strângă la piept. În aceeaşi clipă, privind peste umărul ei, ridică surprins din sprâncene, dădu drumul mâinii lui Joan şi se înclină uşor.

— Domnişoara Shelley, presupun.

Joan se întoarse şi o văzu pe Shelley stând în prag, cu ochii ei negri atât de expresivi mari de mirare.

— Ah! Eşti Ben.

— Nimeni altul!

— Joan n-a spus un cuvânt despre tine. Credeam că trebuie să fii şchiop, ciung şi chiar. Şi când colo.

Shelley arăta clar cât era de impresionată.

— Vino să faci cunoştinţă cu unchiul şi cu

mătuşa, continuă Shelley. Mor de nerăbdare să te vadă. Cine traversează jumătate de continent pentru o fată trebuie să fie neapărat o persoană interesantă.

— Vii, Joan? spuse el, cuprinzând-o după umeri. Eşti foarte tăcută, scumpa mea, îi şopti el, fără să aştepte însă un răspuns.

Când intră în living, Ben îşi luă mâna de pe umărul lui Joan şi se înclină în faţa doamnei Atherton.

Joan ştia că toţi cei din încăpere văzuseră cum o ţinuse după umeri. Cei trei bărbaţi care îl cunoşteau deja pe Ben, inclusiv Edmond, o priveau, încercând probabil să-i citească fericirea pe faţă.

După o tăcere de o clipă, Edmond vorbi:

— Joan, ţi-l prezint pe Arthur Reynolds, şeful personalului de la Lantana. Şi acesta este domnul Tate, contabil şi mare demnitar, adică banii sunt în mâna lui.

Domnul Tate, înalt, slab, chel, îmbrăcat cu un costum de culoare închisă, cu vestă şi cravată, se înclină adânc.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, domnişoară Joan. Ar trebui să ne cerem scuze pentru această vreme.

Dacă am fi ştiut la timp că veniţi, am fi aranjat cumva.

— Ei, să trecem la treabă, spuse Edmond fără niciun chef. Ai adus trusa medicală, Arthur? Vreau să-mi repari umărul.

— Aşază-te lângă fereastră şi scoate-ţi cămaşa. Tate, fii bun şi ridică obloanele ca să pot vedea mai bine.

— Vino aici, Joan, şi lasă-l pe Edmond în grija lui Arthur, interveni domnul Atherton. Astfel de intervenţii de prim ajutor sunt destul de dure. Mai bine ne ajutaţi să servim un ceai acestui tânăr. Ia loc aici lângă Ben. Presupun că aveţi multe să vă spuneţi.

— Ai o rană mare la umăr, Edmond. Cred că ar fi mai bine să mergem pe verandă, spuse Arthur.

Joan îl auzi, deşi încerca să se concentreze asupra lui Ben.

— Lui Joan îi place modul nostru de viaţă de aici, spuse doamna Atherton. I-ar plăcea să locuiască aici. Tocmai îi spuneam că se vor da în arendă pământuri unor oameni cu experienţă în creşterea vitelor.

— Da, Tate şi Reynold discutau despre aceasta aseară. Despre ce este vorba mai exact?

— Nu este o concurenţă prea mare, exceptând marile companii, spuse domnul Atherton. Ideea este de a se da tinerilor posibilitatea de a deveni proprietari şi de a dezvolta porţiuni de regiune cărora noi, proprietarii mai în vârstă, nu le mai facem faţă.

— Am auzit că Edmond Roderick are şanse să obţină zona Blue Range.

— Da. Pe asta ne bazăm şi noi, spuse doamna Atherton. Astfel, va putea supraveghea în continuare Lantana. Intenţionăm să-l numim pe Arthur Reynolds administrator când Edmond va avea Blue Range.

— Este sigur că va obţine arenda?

— Tom Brooks de la ferma Orphir este consilier guvernamental în această problemă şi cunoaşte pe cei mai buni oameni cu experienţă. Am înţeles că soţia lui vă este rudă, domnule Arnold.

— Ben. Vă rog să-mi spuneţi Ben. Aşadar, soţul mătuşii mele îndepărtate va avea un cuvânt greu de spus când va veni momentul să dăruiască fermierilor câte o bucată de pământ.

— Să fim bine înţeleşi, spuse domnul Atherton. Trebuie să fie oameni cu experienţă şi să aibă capital.

În plus, nu este vorba de un dar pe care domnul Brooks i-l face lui Edmond Roderik. Cred că domnul Brooks ar face un atac de inimă dacă ar obţine altcineva pământul, sau dacă Edmond ar ezita, l-ar implora în genunchi să accepte.

— Ce să accepte? întrebă Shelley, venind cu tava cu ceai.

— Arenda pentru Blue Range. De nimic nu este atât de speriat Tom Brooks ca de străinii care ar putea veni să lucreze aici.

— Bei ceaiul cu lapte şi zahăr? îl întrebă Shelley pe Ben, zâmbindu-i şi aşezându-i în faţă o ceaşcă cu ceai.

— Desigur, dacă mi le-aduci tu cu mâinile tale frumoase.

— Unchiule, nu mai vorbi despre Tom Brooks. E rudă cu Ben.

— Este purul adevăr. Tom Brooks nu doarme noaptea de grijă pentru acest pământ.

— Shelley are dreptate, interveni şi doamna Atherton.

— Ba nu, subiectul mă interesează, spuse Ben

politicos, realizând totuşi că nu va mai fi continuat. Bei ceaiul cu lapte şi zahăr, Joan? apoi râse. Uite ce face depărtarea. Nici nu mai ştiu cum bei ceaiul.

— Acum, vă lăsăm să discutaţi singuri, spuse doamna Atherton ridicându-se. Avem multe de făcut în bucătărie, eu şi Shelley. Joan, nu avem nevoie de tine. Termină de cusut. Nu mai plouă şi mâine poate vrei să călăreşti.

Joan ieşi pe verandă. Edmond stătea într-un şezlong lângă masa unde era materialul ei croit.

— Te rog să mă scuzi, Joan, dar nu mă pot ridica. Tocmai am fost măcelărit.

— Nu te mişca, Edmond. Am venit doar să-mi iau lucrul.

— Chiar ştii să coşi?

— Cu amândouă mâinile: cu una ţin acul şi cu cealaltă, materialul.

— Aş dori ca mâinile acestea două ale tale să facă şi pentru mine ceva, să-mi torni un whisky.

— Cred că îl meriţi.

— După ce Reynolds m-a cusut o jumătate de oră, cred că merit o sticlă întreagă.

Doamna Atherton şi Shelley erau în bucătărie, iar cei trei bărbaţi erau atât de preocupaţi de discuţia lor, încât nici n-au observat-o pe Joan intrând şi turnând un pahar cu whisky.

Nu mai avea niciun fel de iluzie în legătură cu faptul că Ben ar fi putut-o găsi mai interesantă decât discuţia la care participa. Îi aduse paharul lui Edmond.

— Ia loc, să discutăm. Nu-mi spune că eşti ocupată. Doamna Atherton şi Shelley sunt în bucătărie, iar bărbaţii discută despre pământ şi vite, cele două subiecte la care se limitează repertoriul lor.

— Îl cunoşti deja şi pe Ben atât de bine.

— Doar e rudă cu familia Brooks.

— Cu doamna Brooks. Eşti răutăcios.

— Şi tu eşti jignită pentru că te ignoră. Aşa e, Joan?

— Nu. De ce aş fi?

— Pentru că venise să te vadă, nu să discute cu ei.

Joan nu-i răspunse. Îşi luă lucrul şi-l privi încurcată.

— Nu ştii de unde să începi şi nici chiar cum să începi, aşa-i?

— Da, spuse ea privindu-l drept în faţă. Presupun că nu te aşteptai să spun adevărul.

— Ba, exact la asta mă aşteptam. De aceea, îţi voi pune următoarea întrebare. Ochii lui erau cenuşii şi lipsiţi de orice expresie. Ben Arnold a venit să te vadă pe tine, sau pe Tom Brooks?

— Nu ştiu

— De ce aţi venit la Lantana? V-aţi înţeles să vă întâlniţi aici? Pentru că Lantana Downs e aproape de Orphir? Este în legătură cu acea arendă?

— Nu sunt obligată să-ţi răspund la prima întrebare. Răspunsul la toate celelalte întrebări este *nu*. Şi acum, te rog să mă scuzi.

Se ridică. Edmond se ridică şi el cu greutate şi, brusc, îşi duse mâna dreaptă la umărul stâng, cu faţa albă de durere. Instinctiv, Joan întinse mâna şi-l prinse de braţ.

— Te simţi bine, Edmond?

— Da.

O luă pe Joan de mână şi rămaseră aşa, tăcuţi,

câteva secunde. Apoi, fie că el a tras-o spre el, fie că ea a cedat acelei forţe magnetice, Joan se trezi la pieptul lui, cuprinsă strâns de braţul lui drept.

— Nu face asta, Joan, îi şopti el, cu buzele în părul ei. Nu face asta.

Joan se depărtă de el, privindu-l cu ochi uimiţi.

— Ce vrei să spui, Edmond? *Ce anume* să nu fac?

— Nu te căsători cu el dacă nu-l iubeşti, Joan. Şi nu încercaţi să obţineţi arenda prin uşa din spate. Uşa din faţă e larg deschisă pentru orice om cinstit.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşti. Şi de ce spui asta despre Ben? Nu-l cunoşti. Pe când eu îl cunosc bine, de mult timp.

— Nu e nevoie să mai continui. Îl iubeşti. Înţeleg. Eşti gata să faci totul pentru el. Dar, pentru Dumnezeu, fă-o cum trebuie.

Amândoi întoarseră capul la auzul paşilor lui Shelley.

— Ce faceţi aici? Parcă v-aţi certa.

— Nu ne certăm. Discutăm doar în contradictoriu. Shelley, crezi că operaţia de la umăr îmi dă dreptul la un al doilea pahar cu whisky? Joan

mi-a adus deja unul.

— Categoric. Dar despre ce vorbeaţi? De ce vă contraziceţi?

— Dacă Joan să se căsătorească sau nu cu Ben Arnold. Ea îl place.

— Şi de ce să nu se căsătorească? Este extrem de drăguţ.

— Există toate motivele pentru a o face; dacă el reuşeşte ce şi-a propus, s-ar putea să devină un om foarte bogat.

— Şi Joan încerca să te convingă să-ţi foloseşti influenţa faţă de domnul Brooks? râse, Oh, Joan, ar fi trebuit să mă-ntrebi mai întâi pe mine. Asta îl înfurie grozav.

— Vezi? întrebă Edmond cu un zâmbet sardonic. Ar trebui să asculţi sfatul lui Shelley, ea ştie întotdeauna.

— Stai jos, dragul meu, îi spuse Shelley lui Edmond. Îţi aduc imediat ceva de băut şi de mâncat.

— Mulţumesc. Se aşează din nou şi privi dincolo de Joan, la pajiştile ude inundate de soare. Ce-şi mai poate dori un bărbat? O pâine, un pahar cu vin şi… pe

tine.

Joan, prea uimită ca să mai spună ceva, îşi luă materialul şi plecă.

Capitolul 7

Ben stătea tot timpul lângă aparatul de emisie – recepţie. Vorbise cu Tom Brooks şi arăta foarte mulţumit pentru că era evident că familia Brooks abia aştepta să-l vadă. Micul avion sanitar era încă pe pista fermei Orphir şi urma să fie trimis pentru a-l aduce pe Ben.

Edmond anunţă că pagubele erau minore şi că unul din oameni, Bill Smart, va lipsi trei sau patru zile de-acasă ca să verifice zonele de hotar ale proprietăţii; soţia şi fiica lui rămâneau singure, dar se descurcau.

Soţia lui se lovise la picior într-o bucată metalică zburată din acoperiş, iar fetiţa, Suzy, era puţin răcită.

— Ar trebui să începem să adunăm vitele şi caii, spuse Edmond. Ce zici, Shelley?

Shelley se arătă entuziasmată. Ben ceru permisiunea să fie acceptat şi el în echipă. Cum nimeni nu se gândi că şi

Joan ştia să călărească şi că i-ar fi plăcut şi ei să

meargă, aceasta insistă că este încântată să rămână acasă cu unchiul şi mătuşa.

În timp ce toată lumea îşi făcea siesta de după-amiază, Ben o invită pe Joan la o plimbare.

— Ascultă, iubito, începu acesta, mă ierţi dacă merg cu Shelley în după-amiaza aceasta să căutăm caii? Ştii, am un motiv.

— E amuzant să aduni caii. Mă bucur pentru tine.

— Există un motiv, presupun că ghiceşti.

— Oarecum. Nu ştiam că ai rude în această parte a ţării.

— Să ştii, draga mea, că am fost foarte nefericit după ce te-am părăsit în Sydney, dar a trebuit să fac asta din cauza mamei tale.

— Da, ştiu. Îmi pare rău că ai suferit, Ben. Nu aminti nimic de propria ei suferinţă.

— Am hotărât să fac un tur în nordul Australiei. Am rude peste tot şi au pământ. şi bani. Ramura noastră a familiei nu a avut bani decât pentru a ne oferi o educaţie bună. După aceea, s-a sperat că rudele ne vor ajuta.

— Ceea ce nu s-a întâmplat.

— Nişte veri de-ai mei mi-au spus că Tom Brooks de la ferma Orphir caută un tânăr care să se ocupe de fermă. Apoi, am auzit că eşti şi tu la Lantana. De fapt, am citit la rubrica „Pasageri notabili” a Buletinului informativ al Liniilor Aeriene. M-am uitat pe hartă şi am văzut cât de aproape e Lantana de Orphir.

— Înţeleg. Nu mai e nevoie să-mi spui, Ben. Te-ai gândit că poţi împuşca doi iepuri dintr-o lovitură.

— De fapt, trei. Am venit fără să plătesc, cu avionul sanitar. L-am cunoscut pe Edmond Roderick care e interesat de mine.

Joan se miră, Edmond nu-l plăcea pe Ben. Era sigură de asta. Era singurul lucru de care era sigură în privinţa lui Edmond, că era foarte cinstit în relaţia cu un bărbat. Ben era cel orb.

— Ben, lasă-l pe Edmond Roderick, nu încerca să te foloseşti de el ca să ajungi la Orphir. Te rog. este spre binele tău.

— Bine, dar un cuvânt din partea lui este o recomandare excelentă.

— De ce nu te gândeşti că poate nici n-ai nevoie de această recomandare, că Tom Brooks te va plăcea

pentru ceea ce eşti cu adevărat?

— Da, se va bucura să mă vadă. Dar nu închei un contract cu un om ca el dacă n-ai un capital.

— Şi ce legătură are Edmond Roderick cu banii tăi? O vorbă bună din partea lui nu va face o avere, ca prin farmec.

— Aici intri tu în scenă. O cuprinse cu braţul după umeri. O minunată întâmplare a făcut ca şi tu să fii aici. Cât am stat acasă la Edmond, i-am povestit despre noi şi el a bănuit motivul pentru care te afli şi tu aici, să te-ntâlneşti cu mine. Înţelegi?

Asta explica întrebările lui Edmond! Ben îi spusese că întâlnirea lor fusese aranjată dinainte, că probabil erau logodiţi în secret. Astfel, Tom Brooks va afla imediat cât de bogată e mama ei. Joan simţi un fior rece.

Ben se folosise de numele ei în mod abject. Se trase deoparte de sub braţul lui.

— Joan, nu te supăra. Pentru Dumnezeu, nu mă înţelege greşit. Nu vreau niciun bănuţ de la tine sau de la mama ta. Este vorba doar de idee, ideea în sine este valoroasă. Dacă primesc arenda. asta e. Nu se

mai pot răzgândi după aceea. Trebuie doar să pot porni.

Continuând să-i explice, o cuprinse din nou cu braţul după umeri. Trecură de un gard unde unul din văcari trăgea cu buldozerul un copac înţepenit între firele electrice, iar Edmond îl dirija. Joan era atât de rănită în sentimentele ei, încât nici nu-i observă.

— Joan, continuă Ben, nu vreau decât să pot porni cumva şi tu poţi să mă ajuţi.

— Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine, Ben? Pentru că ştii bine că banii sunt ai mamei, nu ai mei.

— Draga mea, eşti cea mai minunată fiinţă pe care am cunoscut-o şi aş fi nebun de fericire dacă ai accepta să te căsătoreşti cu mine. Chiar aş insista să nu ţi se dea niciun ban, ca să mă crezi că sunt sincer. Dar nu despre asta e vorba. Dacă mergem împreună la Tom Brooks. dacă te-ai purta ca şi cum. ca şi cum totul ar fi deja aranjat între noi. Nu trebuie să spunem nimic despre părerea mamei tale. Tom Brooks ar fi foarte impresionat.

— Numele meu şi vorba bună din partea lui Edmond.

— Şi legătura mea de rudenie cu soţia lui. Înţelegi?

În amintirea acelor momente fericite. dar şi a acelor lacrimi. Poate că Ben ar fi cu totul altul dacă ar avea şansa. Şi ce drept avea ea să nu-i acorde acea şansă şi să strice totul?

— Nu voi spune neadevăruri, Ben, dar nu voi spune şi nu voi face nimic ca tu să ratezi această şansă.

Ben o luă de braţ şi o întoarse cu faţa spre el.

— Nu, Ben. S-a terminat totul. Sper să primeşti arenda, dar între noi nu mai e nimic.

— Dar te iubesc, Joan.

— Din interes, spuse ea cu un zâmbet trist. Să ne întoarcem. Shelley te aşteaptă.

— Dacă nu pot ajunge la Orphir cu avionul, sau dacă Tom Brooks nu vine la Lantana, cred că se poate traversa râul printr-un anume loc, în dreptul Drumului Contrabandistului.

— Da, îl ştiu.

— Îl ştii? Ai fost acolo?

— Ştiu totul despre acel loc. E periculos. Să nu

cumva să treci pe acolo pentru tot aurul din lume.

— Chiar aşa? Nu ştiam că e chiar atât de periculos.

— Promite-mi că nu vei trece pe acolo şi eu îţi promit că nu voi spune nimic care să-ţi strice şansa pe care crezi că o ai.

— Bine, dacă aşa vrei. O privi cu zâmbetul lui fermecător. Totuşi, cred că ţii puţin la mine, Joan.

Tocmai pentru că nu mai ţinea la el nu suporta gândul să întineze prin prezenţa lui acel loc. Dar, asta era ceva ce Joan nu-i putea explica.

Edmond se întoarse acasă la el. Îşi luase rămas bun de la soţii Atherton.

— Mi-a făcut plăcere fiecare minut petrecut aici. Apoi, întorcându-se spre Joan: mai ales episodul de pe acoperiş, nu-i aşa, Joan? Cred că vei povesti în tot sudul ce-ai păţit.

— A fost amuzant. Sper să ne mai vedem înainte să plec.

Acea îmbrăţişare de pe verandă modificase relaţia lor în mod subit. Nu va şti niciodată ce l-a făcut s-o îmbrăţişeze şi să-i şoptească acele cuvinte, dar

clipa aceea, ca şi clipele petrecute cu Contrabandistul, deşi iluzorii ca un vis, o învăluiau în magia lor.

— Poate, dar cam două săptămâni de-acum înainte voi fi mai mult afară, încercând să adun vitele.

— N-o lăsăm pe Joan să plece fără să organizăm o petrecere aici sau la Orphir, spuse doamna Atherton şi atunci vom fi din nou toţi.

— Bine. La revedere.

A doua zi dimineaţă, când Joan şi doamna Atherton s-au trezit, Shelley plecase deja călare pe Tinker.

În grajd, Sonia lovea cu copita în uşă, anunţând că-i e foame.

Mătuşa rămase surprinsă că Joan ştia să hrănească şi să ţesale caii.

— Avem şi noi cai la ferma noastră.

Nu mai adăugă, din politeţe, că erau dintre cei mai buni cai de rasă din ţară.

Când Joan intră în casă, unchiul şi mătuşa ascultau cu atenţie un mesaj la radio. După atitudinea lor, părea ceva important.

— Sun peste o oră să-mi spuneţi ce faceţi. Ia din

nou temperatura lui Suzy, spuse unchiul, apoi încercă din nou să ia legătura cu Danver’s Creek.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Doamna Smart, soţia celui care s-a dus să controleze regiunea de hotar, nu se simte bine, i s-a umflat piciorul lovit de bucata de metal în timpul ciclonului. Pe de altă parte, fetiţa ei, Suzy, are temperatură mare.

— E departe casa lor?

— Pe drumul cel mai scurt sunt cincisprezece mile, dar drumul cel mai bun este cel pe care merg vitele, asta înseamnă cu patru mile mai mult. Dar nu avem pe cine să trimitem.

— Aş putea merge eu?

— Sigur că nu. E un drum necirculat. Ar fi fost bine să fie Shelley aici. Ea cunoaşte drumul şi ar fi putut spune imediat dacă starea lor e gravă sau nu.

— Dar Shelley nu-i aici. Nu sunt decât eu şi aş vrea să merg.

— Nici nu mă gândesc, Joan. Doamna Smart poate că nici n-ar fi anunţat, dar Edmond a stabilit o regulă foarte strictă şi anume că trebuie să se

informeze despre orice boală sau stricăciune, indiferent cât de mică, dacă bărbatul respectivei familii e plecat.

Totuşi, doamna Atherton părea îngrijorată.

— Mesajul ei a fost preluat de la Danver's Creek, spuse domnul Atherton. N-au putut trimite pe nimeni. Avioanele nu pot decola până când pista nu se usucă.

Se aşteptau să mergem noi în ajutor.

Cineva trebuia să meargă în ajutor, se gândi Joan, şi ea era singura care ar fi putut.

Deocamdată, însă, nu se putea face nimic. În niciun caz înainte de ora nouă, când urma să se mai primească un mesaj.

— Mătuşă, spuse Joan după ce terminară treaba, o jumătate de oră mai târziu, mor de nerăbdare să-mi probez pantalonii. Aş putea ieşi la o plimbare călare cu Sonia, în jurul păşunii?

— Sigur, draga mea, dar nu mai departe. Poate să fie agitată după escapada ei în sălbăticie.

— Voi fi atentă.

Îşi puse blugii şi se privi în oglindă. Niciodată nu fusese mai mândră ca de aceşti pantaloni făcuţi de ea.

Merse apoi la grajd, o înşeuă pe Sonia şi potrivi şaua.

Când intră din nou în casă, era deja ora nouă şi unchiul şi mătuşa erau lângă aparatul de emisie-recepţie. Vocea doamnei Smart părea că vine de undeva din depărtare.

— Temperatura lui Susy a crescut. I-am dat tabletele cu sulfamidă. Numai că eu sunt cam ameţită. Nu ştiu dacă e din cauza piciorului. E foarte umflat. Terminat.

— Nu fi îngrijorată, o sfătui unchiul. Dă-i lui Susy multe lichide. Vom încerca în continuare să găsim pe cineva la ferma Ajana.

Mai putem comunica la ora unu. Vom găsi pe cineva pe care să-l trimitem la tine. Terminat.

— Da, dar pe cine? întrebă mătuşa.

— Pe mine. Sonia e deja pregătită de drum.

— Nu se poate să mergi. Este ţinut sălbatic până acolo. Şi cum ai să te descurci cu o femeie şi o fetiţă, amândouă bolnave?

— Unchiule, te rog desenează-mi o hartă cu toate reperele, astfel încât să nu mă rătăcesc. Vreau să mă duc.

— Draga mea copilă. Apoi tăcu un minut. Cred că eşti hotărâtă să pleci.

— Gândeşte-te, unchiule că s-ar putea să fie ceva grav. Călăresc foarte bine. Cel puţin, voi sta cu ea până primeşte ajutor.

— Şi dacă ţi se-ntâmplă ceva pe drum?

— Sonia ar veni imediat să vă anunţe. Mătuşă, ar fi bine să iau cu mine mâncare şi apă. cine ştie.

— Dacă ar fi vorba despre Shelley, nu m-aş opune, spuse doamna Atherton. Ea este atât de capabilă.

— Poate şi eu aş fi. dacă mi s-ar permite să încerc măcar.

Unchiul şi mătuşa cedară în cele din urmă în faţa argumentelor ei, aşa că, după o jumătate de oră, Joan era deja la drum. Îşi pusese o pălărie de in de-a lui Shelley şi luase sticla cu apă, lanţuri, traista cu mâncare, toate atârnând de şaua Soniei. Trebuia, de asemenea, să treacă pe la doamna Tate şi să împrumute câinele Runner care o cunoştea pe Sonia şi astfel, era de aşteptat să le însoţească la drum.

— Poţi mult mai mult decât arăţi, Joan, îi spuse

unchiul, încrezător, înainte de plecare. Vei reuşi.

— Ia şi pacheţelul acesta, spuse mătuşa, venind repede din casă. Poate că nu are muştar şi eu cred foarte mult în cataplasmele cu muştar, sunt foarte bune în caz de răceală. Pune-i lui Suzy imediat cum ajungi.

— Şi nu uita, o iei la dreapta imediat după ce ajungi la buturuga neagră, cam la o milă de la malul abrupt de deasupra cheilor.

— Dacă vine unul din băieţii negri, îi vom trimite un mesaj lui Edmond.

Joan nu avu nicio dificultate în a urma drumul şi era încă devreme după-amiaza când ajunse la casa familiei Smart. Nu era niciun semn de viaţă.

Runner stătea cu urechile ciulite şi privea casă, apoi lătră scurt, ascuţit. Un alt lătrat veni ca răspuns. Joan descălecă, o legă pe Sonia de un stâlp al şopronului şi în clipa aceea, pe uşa deschisă ieşi un câine. Rămase să-l privească pe Runner, după care cei doi câini începură să dea din coadă în semn de recunoaştere.

Joan merse până la uşa casei şi dinăuntru se auzi

o voce tremurată:

— Intră.

Joan intră într-un living mic; o femeie tânără, cu părul ciufulit, stătea într-un fotoliu într-un colţ. Lângă ea, pe o canapea, dormea un copil. Femeia avea piciorul sprijinit pe un scaun.

— Da. mă gândeam că vii, spuse femeia, apoi adăugă, nesigură: au spus că vii, nu-i aşa? Am uitat.

Joan înaintă şi se aplecă să privească faţa femeii. Era de un roşu aprins şi broboane de transpiraţie i se prelingeau de pe frunte, pe gât, oprindu-se în gulerul rochiei de bumbac.

— Sunt Joan Yelland. Familia Atherton de la Lantana m-a trimis.

— Da. Ştiam că era cândva o fată. ce spuneam? Mi-e îngrozitor de cald. Când a venit Bill să mă ia avea o cămaşă cu dungi roşii. Mama spunea.

Joan puse mâna pe fruntea femeii şi se îngrozi ce temperatură mare avea.

— Stai liniştită acolo, te rog, spuse ea. Mă întorc imediat.

Se duse la Sonia, o eliberă de şa şi de bagaje, o

mută în ţarcul pentru cai, asigurându-i apă şi mâncare, conştientă că va trece destul de mult timp până se va putea ocupa din nou de ea.

Apoi se întoarse la doamna Smart, dându-i să bea apă puţin câte puţin.

„Acum trebuie să am grijă de Suzy”, se gândi ea. „Mai întâi, să pun la punct lucrurile mărunte. Unde am învăţat asta? Nu, pesemne că am citit-o undeva”.

Doamna Smart era îngrozitor de bolnavă, mult mai grav decât fetiţa ei.

Era un termometru pe bufet, acolo unde l-a pus probabil doamna Smart după ce-l folosise ultima oară. Joan verifică temperatura lui Suzy: În orice caz, mai mică decât fusese anunţată la ora nouă dimineaţa. Tabletele de sulfamidă îşi făcuseră efectul. Dar oare unde le-o fi pus doamna Smart? Căută în toate cele patru camere care compuneau casa şi găsi, în cele din urmă, trusa medicală.

Numai că nu mai erau decât patru tablete. Cui să le dea? Mamei sau copilului? Dumnezeule! Întotdeauna, dilema aceasta era cumplită

„Voi aştepta să văd cum evoluează lucrurile”.

O duse pe Suzy în braţe într-o cameră cu un singur pat şi o acoperi cu o pătură subţire.

„Deschide toate uşile şi ferestrele. Într-o casă din lemn, trebuie deschise uşile şi ferestrele, iar într-o casă din cărămidă, trebuie închise. Unde am învăţat asta? Şi acum. să mă uit ce e cu piciorul doamnei Smart şi s-o aşez pe canapea”.

Ridică fusta doamnei Smart şi se retrase cu un ţipăt de groază. Piciorul era atât de umflat, încât pielea lucea şi era întinsă, gata să plesnească, iar o dungă roşie urca direct spre abdomen.

Septicemie!

Odată, avusese şi ea un panariţiu la un deget şi-şi amintea că trebuise să-l ţină în apă fierbinte; aşa îi trecuseră şi durerea şi inflamaţia.

Încălzi apă şi reuşi s-o urce pe doamna Smart pe canapea, proptind-o de spătarul acesteia.

Hotărî însă să nu-i controleze temperatura pentru că, dacă saltul mercurului nu spărgea termometrul, oricum i-ar fi fost mult prea frică să citească valoarea indicată.

Aduse un vas cu apă fierbinte şi reuşi să aşeze

piciorul doamnei Smart deasupra acestuia. Apoi începu să toarne continuu apă pe picior. Se ridică de câteva ori să vadă ce face Suzy; se duse o dată să-i dea Soniei să mănânce; dădu celor doi câini restul sandvişurilor pe care le avusese pentru drum şi le umplu vasul cu apă de băut. Când Suzy se trezi, îi pregăti lapte praf. Constată însă că din nou îi crescuse temperatura. Îi dădu încă două tablete de sulfamidă.

„Să mă ierte Dumnezeu dac-am făcut ceva ce nu trebuia, dar patru tablete nu sunt suficiente ca s-o salveze pe doamna Smart, pe când pe Suzy o pot salva pentru că mai luase deja”.

Umplea mereu vasul cu apă fierbinte şi storcea cârpa peste piciorul umflat.

Încercase de câteva ori să utilizeze aparatul de emisie-recepţie, dar i-a fost imposibil să găsească acea combinaţie de cifre prin care să poată intra în emisie. Auzise o dată voci, ale piloţilor, probabil, dar nu reuşi să ia legătura cu ei.

În cele din urmă, renunţă să mai încerce, pentru că nu-şi putea permite să piardă nici măcar timpul acela.

Când doamna Smart deveni agitată, Joan îi dădu să bea laptele rămas de la Suzy, ca s-o calmeze.

Se gândi s-o trimită pe Sonia înapoi acasă cu un mesaj. Dar, dacă se-ntâmpla ceva cu doamna Smart. Însemna să rămână izolată cu Suzy acolo. Nu, Sonia nu trebuia să plece.

Toată noaptea, Joan spălă neîncetat umflătura de pe picior cu apă fierbinte. O durea spatele îngrozitor şi, de câteva ori, aproape că i se închideau ochii de somn. Spre dimineaţă, i se păru că dunga aceea roşie de sub piele e mai puţin intensă, dar asta o făcu să continue cu şi mai mult zel.

Când Suzy se trezi iar, Joan îi mai dădu lapte cald. Nu mai avea temperatură atât de mare şi-i administră o tabletă, penultima de fapt.

În zori, doamna Smart păru să se trezească din somnul febril în care zăcuse toată noaptea, dar era prea lipsită de putere ca să mai vorbească. Joan mai pregăti lapte praf şi bău şi ea puţin de data aceasta. Nu mâncase şi nu băuse nimic de la sandvişul mâncat pe drum.

— Cine eşti? întrebă Suzy, de dimineaţă, venind

din camera ei.

— Mă numesc Joan.

Copilul părea complet restabilit.

— Eşti asistentă medicală?

— Sunt *asistenta*. Câţi ani ai, Suzy?

— Aproape cinci. Mama doarme?

— Da, doarme adânc. Eu trebuie să pun continuu apa caldă pe piciorul ei, unde s-a tăiat. Suzy, când se întoarce tatăl tău?

— După patru zile. A plecat ieri.

Încă trei zile! Dumnezeule, fă ca soţii Atherton să ia legătura cu ferma Ajana. indiferent unde o fi aceasta. Sau să vină un negru ca să-l trimită după ajutor.

— Suzy, ţi-ar plăcea să fii asistentă medicală? N-ai vrea să stai aici şi să continui să torni apă peste piciorul mamei tale? Uite – aşa. vezi? Apa nu e foarte fierbinte acum.

— Bine. Poţi să-mi dai ceva de mâncare?

— Chiar asta am de gând să fac. Mă duc să mai iau şi nişte lemne pentru foc. Să nu te opreşti, Suzy. Stoarce într-una cârpa peste piciorul mamei. Îi va face

bine.

Urma roşie de pe picior se atenuase, într-adevăr, devenind de un roz pal. Văzu că doamna Smart, cu ochii larg deschişi, o privea.

— Te simţi mai bine? întrebă Joan, zâmbind.

— Cred că da.

— Atunci vom mânca toate ceva.

Joan era atât de ameţită, încât nu-şi dădu seama cum trecuseră următoarele două sau trei ore. Ştia doar că tratamentul aplicat trebuia să continue.

— Aud cai apropiindu-se, spuse Suzy la un moment dat şi alergă la uşă.

Joan era atât de obosită, încât nici nu mai vedea, nici nu mai auzea nimic.

— Sunt la poalele dealului. Vor ajunge curând, spuse Suzy.

Joan o spălă cu buretele pe doamna Smart, a treia oară începând de dimineaţă. Schimbă apa din vas şi continuă să toarne apă fierbinte pe locul rănit. Nu se putea gândi la nimic altceva decât să continue ceea ce făcea. Transportul cailor în depărtare nu putea fi decât o fantezie a fetiţei.

— Intră în casă, Suzy. Trebuie să te odihneşti. Doar ştii ce bolnavă ai fost.

— Vin, anunţă Suzy. Sunt patru.

Da, se gândi Joan complet ameţită. Cei patru cavaleri apocaliptici. Cum erau? Răzbunători sau miloşi? Niciodată n-am ştiut povestea.

Auzi, într-adevăr, tropăit de copite în curte şi paşi grei apropiindu-se de casă, dar nu-i veni să creadă. Ar fi prea frumos să fie adevărat. Simţea nevoia să plângă, dar ştia că în niciun caz nu trebuia să facă aşa ceva.

Apărură nişte umbre în prag şi doamna Smart ridică privirea. Joan, care nu-şi mai putea îndrepta spatele din cauza durerii, se întoarse cu greutate.

Venise! Edmond Roderick stătea acolo, lângă uşă.

Simţi o uşurare atât de mare încât îi fu imposibil să articuleze un cuvânt.

Capitolul 8

Edmond se aplecă, o luă pe Suzy în braţe şi intră cu ea. În spatele lui erau Arthur Reynolds, Shelley şi Ben, precum şi un bărbat mai în vârstă, de statură

mică şi bine legat, purtând o pălărie cu boruri largi, legendarul Tom Brooks de la ferma Orphir, după cum află Joan mai târziu.

Edmond o lăsă jos pe Suzy şi se întoarse spre ei.

— Shelley, fă un ceai. Ben, dă de mâncare cailor, te rog. Arthur, pune în funcţiune generatorul pentru aparatul de emisie-recepţie.

Joan, încă incapabilă de a-şi îndrepta spatele, ridică privirea spre Edmond, pe când acesta se uită spre doamna Smart.

— N-am ştiut să folosesc aparatul de emisie-recepţie, spuse ea, cerându-şi, într-un fel, scuze.

Cu gesturi mecanice, Joan continuă să toarne apă pe piciorul doamnei Smart.

— Suzy, de ce nu i-ai arătat cum să procedeze? întrebă Edmond.

— Vino şi arată-mi mie, o rugă Arthur Reynolds.

Suzi veni în fugă şi se aşeză pe scaunul din faţa aparatului, apoi răsuci butoanele.

— 62Y Danver’s Creck? Aici e Suzy Smart de la 12Y Lantana. Terminat.

O voce clară de bărbat umplu încăperea.

— 62Y Danver's Creck răspunde lui 12Y. Terminat.

Joan privea cu ochi goi din cauza oboselii. Edmond se întoarse spre ea şi privirile li s-au întâlnit.

— Joan, până şi un copil ştie să folosească aparatul, remarcă Shelley care tocmai intrase în cameră.

Deodată, Joan se ridică, împleticindu-se şi Edmond o prinse.

— Nu m-am gândit s-o întreb, spuse Joan.

În clipa aceea, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Joan nu-şi mai amintea decât mâna lui Edmond pe capul ei, îndepărtându-i buclele de pe frunte şi apoi braţele lui ridicând-o şi ducând-o spre patul mare din camera doamnei Smart. Îşi amintea de trupul ei strâns lipit de al lui, a treia oară, nu-i aşa?

Ca prin vis, îl auzi pe Edmond spunând „N-ar fi trebuit să-ţi facem una ca asta, Cârlionţ. N-a fost corect".

Erau blândeţe, regret, delicateţe în acea voce. Dar Joan ştia că nu-i decât un vis. Apoi, uşurată şi

epuizată, se prăbuşi într-un somn adânc.

Doar a doua zi pe la prânz Joan începu să se simtă ca un om normal. Dormise până la miezul nopţii când Shelley îi aduse o supă fierbinte. Apoi se sculase, făcuse baie şi se culcase din nou. Shelley, şi ea obosită, se întinsese în partea cealaltă a patului dublu, tratarea interminabilă a infecţiei doamnei Smart fiind preluată de Edmond. Toţi bărbaţii erau mult prea obosiţi ca să mai meargă la zona de hotar să-l aducă pe soţul doamnei Smart şi, de altfel, nici nu mai conta, din moment ce se făcea tot ce era de făcut. Nefiind suficient loc pentru ca toţi bărbaţii să poată dormi în casă, aceştia şi-au improvizat o tabără în curte. În zori, domnul Brooks a preluat aplicarea tratamentului lăsându-l pe Edmond să se odihnească. Piciorul doamnei Smart era clar spre vindecare şi temperatura ei ajunsese la normal.

Abia la prânz au fost toţi împreună la masă pentru prima dată de când veniseră. Suzy era în al nouălea cer, cu atât de mult lume în jurul ei care s-o răsfeţe, iar doamna Smart, deşi palidă, zâmbea.

— Eşti o fată minunată, îi spuse ea lui Joan când

aceasta, cum s-a trezit, veni în salon să vadă cum se simte.

Atunci, Joan şi domnul Tom Brooks făcură cunoştinţă unul cu celălalt. Ben şi Arthur Reynolds erau în curte şi aveau grijă de cai, iar Edmond şi Shelley încă nu se treziseră.

— Ah! spuse Tom Brooks cu o voce puternică şi pe un ton plin de cordialitate, dând mâna cu Joan. Aşadar, tu eşti Joan Yelland de la ferma Mountain Falls. Ce proprietate frumoasă! Oile acelea fac o avere, nu-i aşa?

Joan se întrebă când avusese ocazia Ben să-i vorbească lui Tom Brooks. Îi spusese oare că urma ca ei doi să se căsătorească? O căsătorie între o concesionare de teren şi un capital serios. Nu putea să-l facă pe Ben să-şi rateze şansa.

— Da. răspunse ea cu modestie. Cred că Mountain Falls a prosperat mult în ultimii ani. Dar cum merge la ferma dumneavoastră, domnule Brooks?

Era un bărbat robust, cu ochi cenuşii pătrunzători şi sprâncene stufoase. Avea un aer de autoritate absolută, astfel încât Joan chiar se mira

cum de el şi Edmond se-nţelegeau atât de bine, deoarece şi Edmond era un caracter cu o personalitate foarte puternică.

— Hmm. da. Vom discuta mai târziu despre asta. Ceea ce este important acum este că doamna Smart poate pune piciorul în pământ. Infecţia s-a localizat, datorită îngrijirii tale, neîntrerupte de ieri.

Îi aruncă o privire rapidă, ca şi cum tot nu putea înţelege cum de reuşise această fată atât de delicată şi firavă să facă faţă unei situaţii atât de dificile.

— Îmi amintesc când ai venit, spuse doamna Smart, ca pentru a confirma. Apoi totul a devenit confuz în mintea mea. Dar de fiecare dată când deschideam ochii, erai aici lângă mine. La un moment dat mi-am făcut griji pentru Suzy, dar apoi am văzut-o stând rezemată de tine şi atunci îmi amintesc că m-am liniştit. O privi cu ochi plini de recunoştinţă. Eşti o fată minunată! Edmond mi-a spus c-ai venit călare de la Lantana. Trebuie să fi fost deja atât de obosită. asta înseamnă în total peste treizeci de ore. Nu ştiu cum ai putut sta trează.

Suzy veni fugind şi, văzând-o pe Joan lângă

canapeaua mamei ei, merse la ea şi-şi lipi capul de fusta ei, într-o pornire instinctivă de deplină încredere.

— Cum te simţi? întrebă Joan, mângâind-o pe cap.

— Grozav.

— Dacă-i aşa, spuse domnul Brooks, atunci du-te să-l trezeşti pe Edmond şi anunţă-l că Joan va pregăti prânzul pentru noi toţi, aşa că dacă vrea să-şi primească porţia. Deodată o privi neîncrezător pe Joan. Presupun că poţi găti pentru atâţia oameni, da?

— Pot face orice.

— Chiar te cred.

— O voi ruga pe Shelley să aibă grijă de tine, îi spuse Joan doamnei Smart. Îţi va bandaja piciorul. Vreau să dovedesc tuturor, inclusiv mie, că pot pregăti mâncare pentru atâta persoane. Pot să-ţi folosesc bucătăria?

— Desigur. Şi Shelley mă va ajuta. M-a îngrijit grozav şi aseară, înainte să meargă la culcare. E o fată grozavă.

— Amândouă sunt grozave, spuse domnul

Brooks. Ai un exemplu pentru ceea ce va trebui să devină Suzy.

Joan intră în camera lui Shelley

— Bună dimineaţa, Shelley. Îmi pare rău pentru scena de-aseară. Vrei, te rog să o ajuţi tu pe doamna Smart în continuare? Eu voi pregăti prânzul.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Joan. Suntem şapte şi jumătate de hrănit. Asta cere timp şi pricepere. Nu poţi.

— Crezi? Vei vedea. Dar va trebui să mănânci tot ce-ţi pun în faţă. Fără mofturi.

Shelley rămase mută de uimire. „Ce-o fi cu ea?” se gândi. „Dar, adevărul este că s-a descurcat într-o situaţie foarte dificilă. „Hotărî să nu intre în bucătărie decât pentru a lua strictul necesar, ca să nu aibă niciun amestec. În definitiv, să-şi primească singură critica! Inutil să-i atragă atenţia că, să pregăteşti o masă pentru şase adulţi, dintre care, patru bărbaţi vânjoşi, era cu totul altceva decât să faci o omletă pentru două persoane.

Joan găsi în bucătărie orez din belşug, ceapă, roşii conservate, sos de soia şi o carte de bucate şi, tot

timpul cât găti, gândurile ei rătăceau din nou pe Drumul Contrabandistului.

Auzea voci, râsete, paşi, dar asculta involuntar, aşteptând să audă o anume voce. Încerca să se gândească la altceva, dar îi revenea din nou în minte momentul acela de pe poteca de munte, în care se sprijinise cu atât de multă încredere de umărul unui necunoscut. şi-ar fi rămas acolo pentru totdeauna.

Uitase complet de Ben Arnold, de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Apoi, se gândi la clipele petrecute sub acoperiş, împreună cu bărbatul cu privire cinică dar amuzată. şi la visul ei de noaptea trecută când acelaşi bărbat o ducea în braţe.

Muncea neîncetat, prăjea orezul, tăia ceapa şi roşiile. Depindea atât de mult de reuşita acestei mese. Aproape că nu conta atât de mult aprecierea bărbaţilor, cât speranţa unui cuvânt de laudă şi a respectului din partea lui Shelley.

După ce va reuşi să-şi facă din Shelley o prietenă adevărată, se va întoarce acasă. Asta, în cazul în care totul mergea bine cu planul lui Ben. Pentru prima oară

se gândea la el. După câteva clipe, acesta era în uşa bucătăriei, mut de uimire.

— Tu erai. Venea un miros nemaipomenit de apetisant şi mă gândeam că trebuie să fie altcineva.

Joan avu impresia că Ben evită s-o privească în ochi. Ce-i spusese oare lui Tom Brooks? Să-l întrebe cum mergea cu planul lui?

— Cred că domnul Smart a tăiat un bou chiar înainte de a pleca, pentru că am văzut ieri nişte bucăţi enorme de carne în camera frigorifică. Ben, ştii ce parte trebuie tăiată pentru a face o friptură la frigare?

— Sigur, urmează-mă, spuse Ben părând deodată uşurat că poate face ceva s-o ajute. Doar ţi-am spus că în familie am crescători şi de oi, dar şi de vite.

— Ben, întrebă Joan blând, când se întoarseră cu tava încărcată cu bucăţi de carne, cum te-ai descurcat cu domnul Brooks?

— Minunat, răspunse acesta luminându-se la faţă. Apoi, întâlnind privirea lui Joan, nota de entuziasm dispăru. Joan, vom avea o lungă discuţie în legătură cu aceasta mai târziu. Cred că domnul Brooks m-a plăcut. Mi-am dat seama că m-a testat şi

m-a evaluat, dar m-am descurcat bine. Şi ar vrea să concesioneze cuiva din familie.

— În acest caz, ai toate motivele să fii foarte fericit.

— Da. numai că a trebuit să-i spun ceva. A părut mulţumit, deşi surprins. De fapt, am vorbit cu el aseară, după ce-am ajuns aici. Tu aproape că leşinaseşi, Shelley era la bucătărie, Edmond, la aparatul de emisie-recepţie, iar eu şi domnul Brooks stăteam pe verandă şi fumam.

Joan punea sare şi piper pe bucăţile de carne, aşa cum văzuse la maeştrii bucătari care preparau friptura în faţa clienţilor, în marile restaurante de lux.

— Spune, Ben.

— Oricum, a fost mulţumit

Sigur c-a fost mulţumit, se gândi Joan. Ben era un bărbat plin de personalitate, priceput la creşterea vitelor, se înrudea cu familia Brooks şi era susţinut de banii de la ferma Mountain Falls.

— Înseamnă că n-ai niciun motiv de îngrijorare, nu-i aşa? îl întrebă ea, răsucind continuu bucăţile de carne, aşa cum îi văzuse procedând pe maeştrii

bucătari.

— Ştii.

— Doar nu trebuie să ne căsătorim, nu? întrebă Joan, cu o privire gravă.

— Mai bine vorbim mai târziu. Nu mă pot concentra din cauza fumului şi sfârâitului cărnii care se prăjeşte. Mai bine merg să aranjez masa.

— Te rog.

Va trebui să se mărite cu el. dacă aceasta era condiţia reuşitei planului lui? Mama ei nu va da însă niciun ban. Da, era mai bine să discute mai târziu. Îl va face să înţeleagă acest lucru. Cum să rezolve problema?

I se făcu milă de el.

— Dacă ai aranjat masa, fii un scump şi bate într-o farfurie de tablă ca să anunţi. E păcat să se răcească orezul şi friptura. E în joc reputaţia mea.

Ben, însă nu păru să se bucure de cuvintele ei tandre.

Deşi fără niciun chef, Ben bătu în farfuria de tablă, dând semnalul că masa era gata. Suzy se aşeză prima la masă. Shelley intră în bucătărie şi se oferi să

pună mâncarea în farfurii.

— Dumnezeule, Joan! spuse ea cu respect şi admiraţie. Asta ajunge pentru o săptămână. De unde ştii să pregăteşti friptură şi orez?

Joan arătă spre cartea de bucate de pe masă.

— Şi, completă ea, aproape scuzându-se, am văzut bucătarii pregătind carnea în restaurantele hotelurilor şi la petrecerile cu grătar. Dacă vrei să duci mâncarea la masă. eu voi merge să mă spăl şi să mă pieptăn. Crezi că va putea mânca şi doamna Smart?

— Vom încerca să-i dăm o porţie mică. Mergi să te aranjezi şi eu îi voi pregăti o tavă.

Când Joan se întoarse în bucătărie, bărbaţii erau deja la masă şi Shelley le punea mâncare. Luă tava pregătită şi o duse doamnei Smart.

— Poţi să încerci să mănânci puţin?

— Foarte puţin. Nu prea am poftă de mâncare, dar venea din bucătărie un miros foarte apetisant. Chiar eşti o minune. Cu figura aceasta frumoasă pari a fi total neatinsă de greutăţile vieţii şi totuşi. faci totul desăvârşit.

— Asta este cea mai frumoasă laudă primită. N-ai idee cât de mult înseamnă aceste cuvinte pentru mine. Acum, voi merge şi eu la masă, până mai rămâne ceva de mâncare.

Când Joan apăru pe verandă, se auzi zgomot de scaune trase şi toţi inclusiv Shelley, se ridicară ţinând câte un pahar în mână.

— În cinstea ta, Joan, spuse Tom Brooks cu o voce răsunătoare. Am discutat şi suntem toţi de acord că i-ai salvat viaţa doamnei Smart, ai ajutat-o pe Suzy să se însănătoşească şi ai gătit cea mai bună mâncare pe care am avut-o după ciclon. Să fim fericiţi cu toţii!

Se întoarseră spre Joan şi-i zâmbiră, repetând: „Pentru fericirea noastră, a tuturor!”

Involuntar, privirea ei se îndreptă spre bărbatul înalt din capul mesei care conta pentru ea mai mult decât oricare altul pe lume. Edmond îi zâmbea, iar în ochii lui descifra un fel de mesaj. Imediat însă, Joan îşi înăbuşi bucuria din suflet. Edmond aparţinea lui Shelley.

— Vino aici, continuă domnul Brooks. Vei sta pe locul de onoare, în dreapta lui Edmond. Suntem la

ferma Lantana şi el este administratorul. Aşa că se cuvine ca el să stea în capul mesei. Şi, fiindcă tot ne-am ridicat, propun să toastăm şi pentru toate femeile din aceste ţinuturi, pentru aceste minunate luptătoare. Se întoarse spre Shelley, apoi înspre living, unde era doamna Smart, apoi spre Suzy care sta pe un scaun înalt în stânga lui Edmond. În cinstea acestei domnişoare care ştie să mânuiască aparatul de emisie-recepţie!

Apoi se aşezară toţi, râzând şi glumind.

— Nu fi supărată din cauza aparatului, Joan, spuse Edmond, servind-o cu friptură şi orez. În definitiv, dacă ar şti combinaţia şi un copil ar putea deschide un seif. Ai fi descoperit cu uşurinţă secretul dacă ai fi avut timpul necesar la dispoziţie. Numai că ai avut ceva mai important de făcut. şi nimic, nici măcar un mesaj, n-ar fi schimbat situaţia. Ieri, avioanele erau încă blocate şi toată lumea, pe o rază de cinci sute de mile, se ocupa de strângerea vitelor.

— Mulţumesc pentru aceste cuvinte amabile. Cum aţi primit mesajul, în cele din urmă?

— Nu cu ajutorul cornului, răspunse el cu un

zâmbet, ci prin codul Morse. Tate a tot făcut semne luminoase dintr-un copac înalt şi l-am trimis pe Bing să vadă ce s-a întâmplat.

— Şi de ce n-ai aflat din sunetul cornului? Credeam că toţi negrii de pe o rază de o sută de mile ştiu ce se petrece.

— Ştiu, dar sunetul cornului e acoperit de tropotul copitelor. Desigur, dacă ar fi fost noapte şi ar fi fost contrabandişti pe-aproape. ar fi auzit.

— Cunosc povestea. Am mai auzit-o, demult. Dar trebuie să-mi cer scuze pentru scena de aseară.

— Nu. Dacă aş fi trecut prin ce-ai trecut tu, şi eu aş fi plâns. Ba mai mult, m-aş fi simţit îndreptăţit s-o fac.

— Şi bărbaţii puternici plâng?

— Adânc în sufletul lor. Ca nişte copii

Joan întâlni privirea lui Shelley.

— Mulţumesc pentru ajutor, Shelley, spuse ea ridicând paharul. Apropo, cum ai reuşit să faci supa la miezul nopţii?

— În modul cel mai simplu. Din conservă.

În mod ciudat, atât Shelley cât şi Ben păreau

jenaţi.

— Ce vom face acum, Edmond? întrebă Arthur Reynolds. Mai sunt vite rătăcite şi Bill Smart se întoarce peste o zi, sau abia două sau trei, dacă întâlneşte vreo situaţie mai dificilă.

— Trebuie să ducem fetele acestea înapoi în lumea civilizată, spuse domnul Brooks.

— Şi cineva trebuie să aibă grijă de Suzy, spuse Joan.

— Vreau să rămâi tu aici, spuse Suzy.

— Chiar asta va face, interveni Edmond. Adică, dacă nu te deranjează, adăugă el, întorcându-se spre ea. Încă douăzeci şi patru de ore şi, ori se-ntoarce Bil Smart, ori doamna Smart va fi complet restabilită.

— Mi-ar face mare plăcere să mai rămân, spuse Joan.

— Dar, Joan, nu te-ai putea descurca. Începu Shelley, apoi tăcu brusc deoarece ochii tuturor de la masă se întoarseră spre ea cu un reproş mut. Greşesc. A devenit o obişnuinţă la mine să cred că numai eu mă descurc.

— Ar trebui să plec, Edmond, spuse Tom Brooks.

Dacă eşti de acord, îl voi lua şi pe Arthur Reynolds şi vom aduna văcarii de la Lantana şi de la Orphir.

— De acord. Arthur, eşti echipat?

— Da, şefule. Noi ne vom ocupa de strângerea vitelor, iar tu vei rămâne să ai grijă de cei de-aici.

— Va trebui să fac asta. Este responsabilitatea mea până când se întoarce Bill Smart. Ben, tu ce vrei să faci?

Ben tăcu şi se gândi o clipă. Joan ştia că i-ar fi plăcut să meargă împreună cu domnul Brooks, dar probabil că trebuia să facă paradă de galanteria lui şi să rămână lângă ea. Şi Shelley trebuia să rămână, s-o ajute să aibă grijă de doamna Smart.

Voi rămâne şi eu, spuse el în cele din urmă. Presupun că bărbaţii ceilalţi se pot descurca şi fără mine, dar sunt absolut sigur că tu nu te descurci singur cu trei femei şi jumătate.

Toţi râseră, apoi se ridicară de la masă.

După amiaza trecu liniştită.

Joan adormi, după ce încercase zadarnic să se convingă de faptul că venise doar de mai puţin de-o săptămână la Lantana.

Edmond era în living, frunzărind rapoartele lui Bill Smart. Doamna Smart adormise deja. Shelley şi Ben ieşiseră să-i conducă pe domnul Brooks şi pe Arthur Reynolds, însoţindu-i călare o bucată de drum.

Joan se trezi abia când soarele apunea, puţin jenată de siesta ei prelungită.

— Unde e Edmond? întrebă ea.

— S-a dus la cai, în curte. Erau cam agitaţi.

— Dacă vă descurcaţi singure, aş ieşi şi eu afară puţin.

— Du-te neapărat. Acum Suzy şi cu mine doar ne răsfăţăm, dar suntem complet restabilite.

Joan ieşi, simţind nevoia disperată de a respira aer proaspăt şi se-ndreptă spre gardul de demarcaţie. Edmond veni din spatele grajdului.

— Te simţi mai bine?

— Nu m-am simţit rău. Doar am adormit fără să vreau.

— Cred că îţi trebuie câteva zile să te refaci. Ţi-ar plăcea să faci acum o plimbare călare, sau cele nouăsprezece mile de la Lantana până aici ţi-au ajuns pentru o lună?

— Aş vrea să mă plimb puţin, să mă mai dezmorţesc. În plus, ador să călăresc.

— Aşa mă gândeam şi eu. L-am înşeuat pe Satan şi voiam s-o scot şi pe Sonia, e cam agitată aici.

— Shelley şi Ben i-au însoţit călare pe Tom Brooks şi pe Arthur. Se pare că Brooks şi Ben al tău au o mulţime să-şi povestească pentru că văd că au mers mai departe decât intenţionau.

Nu mai era nici urmă de remarcă înţepătoare în cuvintele lui Edmond şi întreaga lui atitudine faţă de ea se schimbase.

— Hai să galopăm! propuse el.

— De acord!

La început, Edmond se află în frunte, apoi dădu şi Soniei satisfacţia de a prelua conducerea.

Când ajunse în vârful dealului, Joan se opri. În partea cealaltă, mult mai jos, unde poteca roşie şerpuia la poalele dealului, doi cai erau priponiţi unul lângă celălalt. Deşi se aflau destul de departe, Joan îl recunoscu pe Tinker, calul lui Shelley.

Dar unde erau Shelley şi Ben?

Edmond, intenţionat, venea cu calul la pas. De

multe ori, la apusul soarelui, simţeai nevoia să fii singur într-un loc ca acesta. Edmond voia probabil s-o lase să se bucure de aceste câteva clipe acolo, fără s-o deranjeze.

Joan descălecă şi se apropie de marginea acelei culmi.

Îl simţi pe Edmond venind şi oprindu-se în spatele ei. Deodată, văzu o mişcare la poalele dealului, printre stânci.

Shelley şi Ben, ascunşi până atunci de umbrele apusului, se ridicară de pe stânca pe care stăteau aşezaţi până atunci. Se îmbrăţişară şi rămaseră mult timp aşa.

Shelley sărutându-se cu Ben! Shelley şi Ben! Dar Shelley era a lui Edmond! Şi ce se va întâmpla acum cu planurile lui Ben? Doar se bazase pe relaţia cu ea pentru a-l impresiona pe domnul Brooks.

Uimită, se întoarse spre Edmond. Văzuse şi el scena.

Privirile li se întâlniră. Edmond o privi cu remuşcare. Se vedea pe figura ei că primise lovitura din plin.

Cum a putut Ben să facă una ca asta gazdelor lui. oamenilor de a căror ospitalitate se bucura?

Edmond îşi strânse buzele şi o linie albă se formase în jurul gurii. Din privirea ochilor lui înguşti dispăruse lumina blândă de mai devreme. Pentru o clipă, păruse îngrozitor de furios, apoi figura lui deveni lipsită de orice expresie, la fel ca în ziua aceea când vorbise despre Ben, pe verandă…

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem, Joan.

Joan încălecă şi porniră amândoi, tăcuţi, fiecare adâncit în gândurile lui şi ţinându-şi calul trans în frâu, la pas.

După primul impact al şocului, Joan se gândi la Edmond. Cât de mult o iubea pe Shelley? Fusese atât de sigur de dragostea ei încât exclusese posibilitatea ca aceasta să găsească pe altcineva, mai prompt în a se angaja într-o relaţie? Cât de mult resimţea această lovitură dată dragostei, cât şi mândriei lui?

Joan aruncă o privire rapidă spre el. Figura lui avea o expresie de nepătruns, doar linia albă din jurul gurii îi trăda mânia stăpânită.

— Îmi pare foarte rău, Joan, spuse el când intrară

în curte.

Amândoi ştiau la ce se referise. Edmond credea că e foarte implicată sentimental în relaţia cu Ben. Remarca lui o făcu să se înroşească şi îşi simţi, în mod neaşteptat, ochii plini de lacrimi. Nu avea cum să-i spună că nu fusese afectată în niciun fel şi că numai el era cel ce suferea.

Când îi spusese că îi pare rău, părea să se fi relaxat. Acum, văzându-i ochii scăldaţi în lacrimi, redeveni la fel de încordat. Privirea i se întunecă din nou. Scutură din cap, ca într-un efort de a alunga mânia. Apoi se aplecă puţin şi-şi aşeză mâna deasupra mâinii lui Joan, ca şi cum ar fi vrut să-i spună ceva, însă se răzgândi imediat.

— Poate că nu este decât un flirt.

— Nu cred, răspunse Joan pe un ton sec. A fost foarte concludent.

— Îmi pare foarte rău, Joan, repetă el cu voce blândă, pe un ton de regret sincer.

Nu-i putea răspunde. Îşi şterse doar lacrimile. Nu-i putea spune că şi ei îi părea rău şi că plângea doar gândindu-se că dragostea, imprevizibilă, juca

feste nebănuite. De fapt, Shelley era o fire energică şi hotărâtă, iar Ben avea nevoie de cineva ca ea. Ben îşi dorea să aibă o fermă de creştere a vitelor, iar Shelley ştia perfect ce trebuia făcut. Shelley voia să se căsătorească. iar Ben era un bărbat chipeş şi disponibil. În plus, era rudă cu doamna Brooks de la ferma Orphir. Ori, dacă era să găsească un mic defect soţilor Atherton, acesta era tocmai adulaţia lor ce friza snobismul, faţă de familia Brooks. Probabil că, astfel, unchiul şi mătuşa vor suporta mai uşor dezamăgirea că Shelley nu se va căsătorit cu Edmond Roderick.

Dar familia Brooks? Nu se aşteptaseră ca Ben să se însoare cu banii casei Yelland?

Bietul Ben! Joan chiar suferea pentru el. Până la urmă, nimic din ce făcea nu ieşea bine. Inima lui, mult prea nestatornică, îi irosea toate şansele. De fapt, îşi dădu seama că asta era tot ce simţea pentru Ben: *milă*.

Nici nu-i trecu prin minte s-o învinovăţească pe Shelley că, deşi făcuse atât de mult caz pe tema legăturii dintre Ben şi Joan, acum îi luă presupusul iubit, pe când ea, Joan, dusese o luptă spartană,

chinuitoare, ca să nu se îndrăgostească de iubitul lui Shelley.

Ce nebunie generală, se gândi Joan. De când intraseră pe poartă, fusese atât de preocupată de propriile ei gânduri, încât nici nu-l observase privind-o de câteva ori, încruntat.

— Joan., spuse Edmond înainte de a intra în casă, luând-o de braţ.

Nu, nu putea suporta mila lui. fie şi neîntemeiată.

— Te rog, lasă-mă, spuse ea dându-i mâna la o parte şi fugind în casă.

Din fericire, dormitorul cel mare era gol, doamna Smart şi Suzy fiind în living, lângă radio. Joan se aruncă pe pat, cu faţa îngropată în mâini. Dacă ar fi putut să plângă, ar fi plâns pentru Contrabandist, nu pentru Ben. Acolo, pe vârful acelei stânci, într-o noapte neagră de nepătruns, fusese fericită, sprijinită de umărul lui. Îşi dăduse inima cuiva care iubea pe alta. Şi-acum, bărbatul acela nu simţea pentru ea decât milă.

Păcat de atât de multă iubire irosită. Numai oameni ca Shelley şi Ben ştiu imediat ce vor şi

acţionau.

A doua zi dimineaţă, avionul sanitar blocat de atâtea zile la ferma Orphir, apăru deasupra casei doamnei Smart, încercând să găsească un loc potrivit de aterizare.

În cele din urmă, pilotul aduse avionul la sol, pe drumul ce trecea pe lângă casă, cu aceeaşi iscusinţă cu care ar fi făcut-o pe o pistă de aterizare.

Ieşiră toţi să-l întâmpine. Doamna Smart, sprijinindu-se într-un baston, privea din prag.

— Bună, Edmond! Aveţi vreo urgenţă?

— Doamna Smart a fost grav bolnavă, dar acum este aproape însănătoşită. Dar, sunt bine venite orice instrucţiuni de la doctorul Jarvis. Presupun că ai luat legătura cu el.

— Am scris instrucţiunile lui şi am adus medicamentele pe care le-a prescris. Starea doamnei Smart e sub control acum?

— Da. Singurul pericol este o recidivă în caz că nu aplicăm tratamentul până la capăt. Ce-a prescris doctorul: tablete sau unguent?

— Amândouă. Doar îl ştii pe doctorul Jarvis, nu

riscă niciodată. Bună, domnişoară Shelley! spuse el zâmbind, când ajunseră la restul grupului. Ce faci?

— Bine.

Cum altfel? Faţa lui Shelley, la fel ca şi privirea ei, radiau de fericire. O fericire umbrită din când în când, la amintirea veştii neplăcute pe care ea şi Ben trebuia s-o dea lui Joan.

Aproape că lui Joan îi părea rău de situaţia penibilă în care se aflau, era tentată chiar să rupă ea tăcerea.

Apoi, se gândi că poate lui Ben îi convenea deocamdată ca situaţia să nu fie lămurită, pentru a menţine faţă de Tom Brooks iluzia că se va căsători cu ea, Joan.

Bietul Ben!

Joan îl privi din nou cu tristeţe şi din nou simţi privirea lui Edmond aţintită asupra ei.

Îi era milă de ea şi asta îi era imposibil de suportat.

— Aici, totul se află, spuse pilotul după ce s-au făcut prezentările. Când nu funcţionează telefonul, apelăm la aparatul de emisie-recepţie. Când nici

acesta nu funcţionează, păsările cacadu cântă în cor mesaje morse. Şi, în ultimă instanţă, când acestea tac. făcu o pauză ca să-şi aprindă ţigara.

Joan şi Edmond se priviră cu subînţeles.

— Atunci, nu mai rămân decât negrii care să ducă vestea.

— Principalul este că ai aflat, spuse Shelley. Joan a fost nemaipomenită. şi mă bucur că acum ştii acest lucru.

Cele două tinere se priviră şi Joan zâmbi cea dintâi. În privirea lui Shelley se reaprinse speranţa.

— Şi tu eşti Ben Arnolds, continuă pilotul. Te-am adus la Lantana înainte de ciclon şi acum trebuie să te duc la Orphir.

— Da? întrebă Ben, surprins în mod plăcut. Cine-a spus?

— Însuşi Tom Brooks. Trebuie să fac o escală la ferma Ajana cu medicamente pentru doamna Eliot. De acolo, voi merge la Orphir. Tom Brooks mi-a transmis un mesaj prin radio să te aduc acolo. Şi pe tine, domnişoară Shelley.

— Şi pe mine?

— Da. Spunea că are de discutat ceva cu amândoi.

Ben privea fascinat pilotul, ca şi cum singurul lucru important pe lume era convocarea lui la „curtea regală” de la Orphir. Shelley îşi mută privirea de la Joan la Edmond…

— E-n regulă, Shelley, spuse Edmond liniştit. Joan ştie. Şi evident, şi Tom Brooks. adăugă el.

— Ben i-a spus chiar în seara în care am venit. Stăteam pe verandă şi domnul Brooks l-a întrebat în legătură cu viaţa lui personală.

— Înţeleg, spuse Edmond. Aşadar, Tom Brooks ştie că nu este vorba numai de Ben, ci de voi amândoi.

— Exact, spuse ea ridicându-şi puţin bărbia. El nu mă va dezamăgi. Mă cunoaşte de prea mult timp. Şi pe unchiul şi pe mătuşa.

Joan o luă de mână pe Suzy şi se-ndreptă spre casă.

— De ce te grăbeşti? întrebă Suzy.

— Cred că au de discutat, draga mea. Eu sunt o intrusă şi de aceea e mai bine să-i las să discute liniştiţi.

— Ce-i aia „intrus”, Joan?

— Cineva care incomodează prin prezenţa sa, pentru că nu-şi prea are rost locul lui acolo.

— Mama spune că este ca şi cum ai aparţine de familia noastră.

— Mi-ai spus un lucru minunat, Suzy.

La poartă, Joan se opri şi privi în urmă.

Departe, pe poteca roşiatică, avionul sanitar semăna cu o libelulă ce se odihnea la soare.

Shelley şi Edmond mergeau în faţă. Shelley, cu faţa întoarsă spre Edmond, vorbea şi gesticula, încercând să fie mai convingătoare. Ben, cu mâinile în buzunare, era absorbit în discuţia cu pilotul.

Joan ştia cum se explica brusca fascinaţie a pilotului faţă de Ben. Era în legătură cu vestea pe care Ben o aştepta de la Tom Brooks.

Shelley şi Edmond aveau multe să-şi spună. Doar fusesem atât de apropiaţi unul de celălalt de atât de mult timp!

Da, doar ea şi cu Suzy nu-şi aveau locul printre ei. Deodată, se simţi singură şi, deşi torid, soarele nu mai putea s-o încălzească.

Prânzul dură foarte puţin, pentru că pilotul era grăbit.

Se stabilise ca Shelley şi Ben să plece cu avionul la Orphir. Edmond şi Shelley urmau să se întoarcă la Lantana imediat ce soţul doamnei Smart va veni, foarte posibil chiar ziua următoare. Edmond montase sus, pe moara de vânt, o oglindă care, reflectând lumina soarelui, va fi vizibilă de la mare distanţă pentru domnul Smart, jucând astfel rolul de semnal luminos care-l va face să se grăbească.

Edmond se duse să-i conducă la avion, când veni timpul ca Ben şi Shelley să plece.

— Rămân aici cu doamna Smart, spuse Joan. Sunt o mulţime de vase de spălat.

— Îmi pare rău că va trebui să mai rămâi aici încă o zi, Joan, spuse Edmond. Avionul nu mai poate transporta încă un pasager şi nu opreşte la Lantana.

— Nu mă deranjează deloc, Edmond. Suzy a spus că ea şi mama ei sunt de părere că aici sunt ca în familie. Asta este unul din cele mai frumoase lucruri care mi s-au spus vreodată

— Eşti genul de fată căreia mulţi i-ar spune acest

lucru. Să nu uiţi asta. Crede-mă, Joan, vei trece peste această durere. Timpul vindecă pe oricine de orice fel de rană. Şi, te rog să mă ierţi, dar Ben nu merită să suferi pentru el.

Apoi ieşi.

Credea că-l iubeşte pe Ben!

Când veni clipa ca Edmond şi Shelley să plece, Edmond nu insistă să vină şi ea să-i conducă. Probabil că-şi imagina că o doare prea mult să-i vadă împreună.

Dar el? Pesemne că bărbaţii trebuie să facă paradă de stoicism în astfel de situaţii.

Capitolul 9

După ce avionul a decolat, Edmond rămase afară. Se părea că sunt o mulţime de lucruri de făcut ba la grajd, ba la pompele de alimentare cu apă, astfel încât lipsi şi de la ceaiul de după-amiază.

Veni abia târziu spre seară, când făcu un duş şi participă la un joc de cărţi cu gazda şi Joan.

Din nou, Joan demonstră că este în stare să pregătească o cină bună, dar de data aceasta Edmond părea mult prea preocupat de altceva ca să observe. Era adevărat, însă, că doamna Smart îi dăduse o

mulţime de sfaturi utile, dar Joan era gata să recunoască dacă el ar fi făcut vreun comentariu.

Se culcară toţi devreme, doamna Smart cu Suzy în dormitorul mare, Joan în camera lui Suzy, iar Edmond pe canapeaua din living.

Fără să vrea, Joan se gândi că Edmond părea să nu doarmă două nopţi la rând în acelaşi loc şi că, probabil, acesta era un fapt obişnuit în contextul întâmplărilor neprevăzute de la o fermă de vite.

Edmond se trezise în zori şi, când Joan îl întrebă la micul dejun dacă hrănise caii, răspunse:

— Nu, mă tem că vor sta nemâncaţi o oră sau două dacă apare Bill.

— Vei merge pe drumul format de albia râului, Edmond? întrebă doamna Smart. Poţi merge pe-acolo dacă eşti cu Joan? Va putea să călărească printre stânci?

— Vom vedea când vom ajunge acolo. Este drumul cel mai scurt spre casă şi toţi cei patru cai îl ştiu.

Joan nu înţelegea de ce trebuia să nu se dea mâncare cailor dacă mergeau spre casă pe drumul

dinspre viroagă.

Se împăcase deja cu gândul că nu va mai trece niciodată pe acolo şi chiar prefera aşa. Era mai bine ca locul acela să rămână doar în fantezia ei, în ceaţa unui vis, deoarece ghicise că doamna Smart se referea la Drumul Contrabandistului.

Două ore mai târziu, Bill Smart se întoarse acasă. Cu o seară înainte, văzuse lumina soarelui reflectându-se în oglinda special montată şi înţelesese că e chemat acasă.

Şi el şi caii erau epuizaţi, aşa că îşi instalase tabăra şi dormise trei ore pentru a avea puterea să parcurgă şi ultimele mile până acasă, toată noaptea.

— N-am ştiut cât e de urgent, spuse el, dar mi-am dat seama că e ceva în neregulă. Întotdeauna oglinda fixată pe moara de vânt înseamnă că s-a întâmplat ceva.

Era un bărbat înalt şi slab, un fel de copie a lui Arthur Reynolds, şeful personalului de la Lantana. Era scump la vorbă, dar când doamna Smart i-a povestit ce-a făcut Joan pentru ea, strângerea lui de mână a exprimat mai mult decât oricâte cuvinte pe care le-ar

fi rostit.

Lui Joan i se părea că nu făcuse nimic deosebit. Acum, când totul trecuse, îşi spunea că a fost un fleac. Şi totuşi, simţea că era alta, că nu va mai putea fi niciodată fata care coborâse din avion pe pista de aterizare de la ferma Orphir, îmbrăcată cu rochia aceea albastră de in şi purtând pălăria roşie.

Totul contribuise la această transformare: nu numai faptul că o-ngrijise pe doamna Smart, dar până şi gătitul orezului şi al fripturii. spălatul vaselor într-un lighean pe o masă de lemn.

Pantalonii croiţi de ea i se păreau acum o realizare de mult trecută.

Înfăţişarea ei va fi aceeaşi, va continua să rămână fata înaltă, zveltă şi fragilă. Pe dinăuntru, însă, era altfel. Încă nu ştia cât de mult se schimbase. Ştia doar că nu va mai visa niciodată la un contrabandist întâlnit într-o noapte în care luna se ascunsese după un nor.

Mai avea de trecut o ultimă probă, să se întoarcă acasă tocmai pe acel drum al visurilor ei.

După o jumătate de oră, petrecuţi de toţi cei trei

membri ai familiei Smart care-şi fluturau mâinile în semn de rămas bun, pe verandă, Edmond, călare pe Satan şi Joan, călare pe Sonia, ducând fiecare de frâu caii pe care veniseră Shelley şi respectiv Ben, se îndepărtau pe drumul acoperit de pulberea roşiatică.

Călăreau în tăcere, pentru că nici nu puteau merge prea aproape unul de celălalt din cauza cailor pe care-i duceau cu ei.

La un moment dat Edmond, care era puţin mai în faţă, încetini şi strigă spre Joan:

— Nu-i lăsa să mănânce iarbă pe drum. Vreau să fie cât se poate de flămânzi.

Joan încuviinţă din cap. Categoric, trebuia să existe un motiv pentru această ciudăţenie. Edmond îi va explica la momentul cuvenit. Aşa era el, acţiona cum credea de cuviinţă şi nu da explicaţii decât dacă era necesar sau dacă voia.

Cu toate acestea, o durea sufletul de mila cailor. Îşi dădea seama după comportamentul lor, mai ales al Soniei, că sufereau.

În curând, văzu buturuga neagră, punctul de reper dat de domnul Atherton şi în dreptul acesteia, o

potecă îngustă spre dreapta.

— Trec eu primul, spuse Edmond. Poate că ţi-e foame, dar te superi dacă mai aştepţi până când trecem de viroagă?

Joan scutură din cap. Purta pălăria albă de in care aparţinuse lui Shelley.

— Ţip înainte să leşin de foame, glumi ea ca să mai înveselească puţin atmosfera.

Edmond zâmbi. Profită de pauza făcută pentru a-şi scoate o ţigară. O răsuci încet şi o aprinse. Avea pălăria trasă pe frunte, ca să-l apere de soare. Tot aşa purta şi Joan pălăria acum, descoperind cât de practic era. Amintindu-şi cum îşi pusese pălăria roşie în ziua în care venise, începu să râdă.

— De ce râzi, Joan?

— De pălăria roşie cu care am venit. Unul din caii care duceau bagajele a călcat pe ea, aproape că mi-a venit să plâng atunci.

— Era o pălărie frumoasă. Să-ţi cumperi alta la fel când te-ntorci la Sydney. M-am gândit că Tăcu şi răsuci ţigara între degete. Să mergem. Ne va lua toată ziua până ajungem acasă.

— De aceea o luăm pe scurtătură?

— Da.

Îl trase de hăţuri pe Fox, calul pe care călărise Ben, şi înaintă pe poteca în pantă. Joan îl urmă, trăgându-l după ea pe Tinker.

Au mers aşa câtva timp, apoi drumul coborî brusc de la deal, în jurul unei suprafeţe cu pietre de râu sparte.

Cu cât înaintau, cu atât se făcea mai răcoare şi tufele de mărăcini lăsau locul tufelor de iarbă. Drumul era mărginit de copaci şi, în curând pământul se acoperi cu un covor de iarbă plină de rouă. Încă puţin şi, după un deal stâncos, ajunseră în faţa Făgaşului. Dincolo de acesta se vedeau dealurile înverzite de la Blue Range, ţinutul lui Edmond, pământul concesionat lui Edmond. Într-o bună zi, aici va fi casa lui.

Joan încercă să nu se lase copleşită de acest gând. să-şi închipuie că se află în altă parte, în spatele altcuiva.

Poteca ducea printre doi pereţi de stâncă şi dădea spre o ridicătură stâncoasă, ca o muchie.

Joan auzea zgomotul unei ape prăvălindu-se

undeva în apropiere. Cu siguranţă că şi caii simţiseră apa şi era destul de greu să-i stăpânească şi să-i împiedice să pască iarba.

— Aşa, spuse Edmond întorcându-se spre ea. Ţine-le capetele bine şi nu-i lăsa să pască. Dacă încep să mănânce iarbă, va fi imposibil să-i facem să treacă dincolo de stânci.

Dincolo de stânci? Joan privi uluită. Nu mai aveau cum să treacă mai departe, decât dacă vreun cuvânt magic le deschidea o cale.

— Nu coborî încă, Joan! Până şi el stăpânea caii cu greu. Rămâi unde eşti.

Edmond descălecă şi veni spre ea. Legă hăţurile lui Fox şi al lui Tinker unul de celălalt.

— Ţine-l puţin pe Satan! spuse el, dându-i hăţurile calului lui.

Stând între cei doi cai, Edmond începu să-i împingă, puţin câte puţin, înainte, pe muchia stâncoasă. La început, caii se arătară refractari şi se dădură înapoi. Cu răbdare, Edmond îi împinse din nou. Copitele le alunecau. Apoi, Tinker găsi un punct de sprijin şi se propti. Rămase nemişcat o clipă, după

care începu să urce, ţinându-şi urechile ciulite şi privind spre ceva ce Joan nu putea să vadă din poziţia în care se afla. Încet, Tinker începu să urce pas cu pas, constant. Îl urmă Fox şi, în curând, amândoi dispărură din raza vizuală, dincolo de culmea acelor bolovani imenşi care înspăimântau privirea.

Edmond se întoarse şi veni spre Joan.

— Au ajuns cu bine? îndrăzni Joan să întrebe.

— Da, pentru că şi-au amintit drumul. Acum e rândul Soniei. Nu va fi greu pentru ea. E mai curajoasă decât ceilalţi doi şi, după cum priveşte, sunt sigur că-şi aminteşte iarba de la poalele stâncilor şi simte deja în nări apa.

— De aceea nu le-ai dat să mănânce sau să bea?

— Da. N-am mai fi putut să-i facem să traverseze stânca. Tinker şi Sonia s-ar fi întors acasă, nu însă şi Fox.

Joan coborî de pe Sonia.

— Noi trecem pe jos, Edmond, nu-i aşa?

O privi amuzat.

— E o prăpastie adâncă şi de-o parte şi de cealaltă. Prefer să merg călare.

Sonia tatonă terenul, apoi, găsindu-şi echilibrul, urcă şi dispăru dincolo de stâncile dezgolite.

— Acum urmăm noi. Tu şi cu mine. Călare pe Satan.

— Bine, dar.

— Doar nu ţi-e frică, Joan! Nu te-aş lua dacă n-aş şti că suntem în siguranţă pe Satan.

— Nu m-am gândit la asta. Mă gândeam că poate ar fi trebuit să trec călare pe Sonia.

— Poate. Dar n-am de gând să risc. îi zâmbi din nou ca s-o liniştească. Te deranjează să călăreşti cu mine pe Satan?

O privi în ochi, apoi, după o lungă pauză, adăugă:

— Doar n-ar fi pentru prima dată, ştii bine.

Joan închise ochii dar, când îi deschise din nou, Edmond încă o privea. Privirea lui, deşi tandră, avea ceva trist.

— A fost amuzant atunci, nu-i aşa?

— Da, răspunse Joan. A fost amuzant. Ai trişat, ai spus că eşti contrabandist, dar mi-am dat seama cine eşti.

— Cum?

— Indiciul a fost Satan. Nu se putea ca doi bărbaţi înalţi să călărească pe doi cai la fel de mari, în acelaşi loc, în aceeaşi noapte.

— Ei bine. Să mergem.

Se aplecă spre ea şi-o ridică în şa, aşezând-o în faţa lui.

— Stai bine?

— Da.

Era tot ce-i putea spune.

— Am să te ţin strâns, pentru că urcuşul e greu. Te deranjează?

Joan scutură din cap.

— Închide ochii, în felul acesta nu vei vedea pe unde urcă Satan şi nu-ţi va fi teamă.

— Nu-mi e teamă, spuse Joan, adăugând în sinea ei. „În niciun caz când sunt în braţele lui Edmond. Pentru nimic în lume nu m-aş teme. Aş vrea ca acest drum să nu se mai sfârşească niciodată”.

— Dacă închizi ochii, repetă Edmond când Satan începu să urce, poţi să-ţi închipui că e o noapte fără lună şi un contrabandist te duce înapoi la tabăra lui Shelley.

— Nu, nu la Shelley.

— Atunci, unde?

— Acasă, şopti ea cu buzele lipite de umărul lui.

Satan alunecă, apoi făcu nesigur câţiva paşi, după care porni în urcuşul lui printre bolovani.

Joan închise ochii. Edmond o ţinea strâns, iar ea îl cuprinsese cu braţul stâng, aproape un singur trup în acea îmbrăţişare.

Satan încetini ritmul până când se opri.

Încet, greu, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis, Joan deschise ochii.

— Te iubesc, spuse Edmond simplu, privind-o.

Apoi se aplecă asupra ei şi o sărută.

— Fereşte-te de contrabandişti, Joan. Cam asta fac ei, chiar şi în plină zi.

— Dar mi-a plăcut, şopti ea.

— L-ai uitat pe Ben atât de repede?

— Repede? spuse Joan cu tristeţe. L-am uitat din noaptea în care Contrabandistul m-a luat pe calul lui. Stelele. sunetul cornului. tu. Îmi pare rău pentru nestatornicia de care am dat dovadă.

Tăcură un timp, încă îmbrăţişaţi.

— Inima omului e capricioasă, spuse el după câteva clipe. Cred că nici nu l-ai uitat. Fugeai de ceva. Am ştiut asta de când te-am văzut la fermă. Am fost răutăcios cu tine în noaptea aceea, petrecută sub acoperiş, dar încercam să aflu punctul dureros de dincolo de aparenţa poleită.

— Nu era vorba despre Ben, ci despre Shelley.

— De ce Shelley? întrebă el surprins, ridicându-i bărbia cu un deget.

— Credeam că vă iubiţi. Mă îndrăgostisem de un contrabandist, dar el aparţinea altcuiva.

Edmond râse.

— Draga de Shelley! Considera că totul îi aparţine, ferma, casa. unchiul şi mătuşa.eu. Este foarte posesivă.

— Dar unchiul şi mătuşa credeau că vă veţi căsători.

— Ar fi fost îngrozitor, râse el. Nu, Shelley are nevoie de cineva pe care să-l conducă. La urma urmei, Ben este persoana potrivită.

— Dar dacă se va supăra familia Atherton?

— În niciun caz, dacă Shelley va avea ferma

Orphir. Tom Brooks ştie foarte bine acest lucru. Acum, are trei ferme: Lantana, Orphir şi noul pământ din nord. Ce mai vor, toţi?

— Dar tu, Edmond, ce vei face?

— Încă nu te-ai uitat să-mi vezi pământul, acea vale. Acolo îmi voi construi o casă, cu ţarcuri şi păşuni pentru cai şi pentru vite. Şi îmi place să visez că în pragul casei mă aşteaptă o fată cu părul castaniu. Tu ce vei face, Joan?

— Mă voi căsători cu un contrabandist, spuse ea timid.

— Eşti sigură?

— Niciodată n-am fost mai sigură de ceva. Îl iubesc de mult. De o săptămână întreagă.

— Când te-am văzut coborând din avion, cu pălăria aceea roşie, mi-am spus că eşti cea mai minunată făptură pe care am văzut-o vreodată. Erai ireală, ca un vis. În clipa aceea, mi-am dorit să fii a mea. Asta se întâmpla acum o săptămână. Ştii, aşa sunt contrabandiştii. Întotdeauna obţin ce-şi doresc. Acum, ridică-ţi capul, Cârlionţ, spuse el după ce se sărutară îndelung, şi priveşte.

La o sută de metri mai jos se întindea o vale ca un tărâm de vis, un pârâu şerpuind printre stânci, pâlcuri de copaci, ferigi cărora depărtarea le dădea o tentă albăstruie şi, într-o parte, Drumul Contrabandistului.

— Şi cum ajungem acolo? întrebă Joan cu ochii înceţoşaţi de lacrimi şi vocea tremurândă.

— Aşa cum am urcat: tu îţi lipeşti capul de inima mea, iar eu te strâng în braţe. aşa. Şi un cal mare, negru, ne va duce acasă.

Sfârşit